

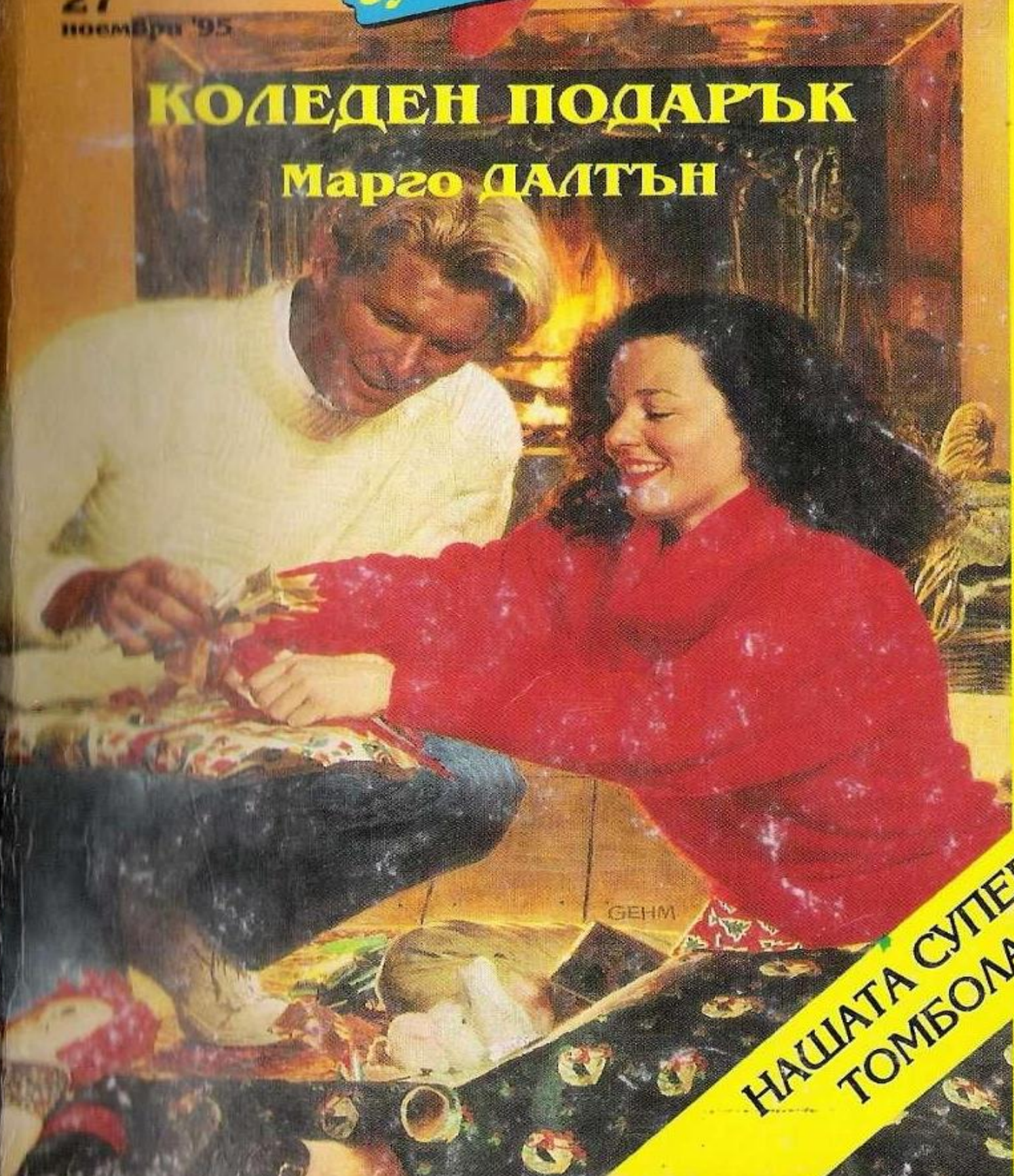
HARLEQUIN®

27
ноември '95

супер РОМАНС®

КОЛЕДЕН ПОДАРЪК

Марго ДАЛТЪН

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

МАРГО ДАЛТЪН КОЛЕДЕН ПОДАРЪК

Превод: Александър Величков

chitanka.info

Джим никога не си е представял, че ще поиска да стане техен баща, но десетгодишната Ели знае, че те с Били и Артър могат да разчитат на него. Дали Флеминг няма да позволи на никой да ги изпрати в сиропиталище и да ги раздели? Той непременно ще успее да накара и Принцесата да им каже своето име, което незнайно защо тя старателно крие. Ако я целуне, сигурно ще се ожени за нея и ще се изпълнят много от желанията на трите измъчени деца...

ПЪРВА ГЛАВА

Декемврийското слънце струеше през дърветата, тънко и бледо като тъкано злато. То хвърляше виолетови сенки върху навяната със сняг ски писта и плетеше искряща паяжина от мъгла между тъмните, натезали от сняг, борове. Въздухът беше режещ, трептящ като струна и толкова чист, че и най-малкият звук увисваше в него като крехка снежинка.

Двойните следи от ските се виеха покрай малка горска поляна и се губеха в дърветата. Тяхната успоредна свежест действаше примамливо в ранния зимен следобед. По ръбовете им играеха светлосенки, подчертаваха и най-слабата извивка и вдлъбнатина, създаваха миниатюрни езерца на тайнственост малко встрани, където щеките бяха оставили остри следи.

В този следобед в средата на седмицата почти никой не ги използваше. Смълчаната гора зад полянката сякаш се гушеше в себе си, загърната в безвремието, отпъждаща натрапници, показваща на света единствено непроницаемото си лице. Ски следите се простираха неподвижни и изоставени, насочени наникъде, обвеяни от студа, бледата светлина и неземната остра музика на вятъра, пеещ в поклащащите се борове.

Внезапно магията на тишината и загадъчността бе рязко нарушена. Откъм далечна извивка на пистата се зададе мъж. Той караше ските си бързо, опитно, насочил се право към полянката. Беше облечен в тъмносин скиорски клин, който подчертаваше мускулестите му дълги крака, и пуловер в синьо-бяла скандинавска плетка над бяло поло. Красивият пуловер обгръщаше с елегантна небрежност широките плещи и гърди, а ярката му синева хармонираше със синьото на очите.

Беше висок, с прекрасно мускулесто тяло и почти скулптурно изваяна руса глава, която правеше хубостта му богоподобна, тайнствено подчертана от тишината на зимния следобед и грациозната бързина, с която младият мъж се плъзгаше по снега. Същински

пришълец от друга галактика, същество, извисяващо се над всички останали, попаднало неизвестно как през времето и пространството в тази част на западна Канада.

Но когато спря, облегнат назад на щеките, за да си поеме дълбоко въздух, а сетне се усмихна широко на черната катеричка, шмугнала се бързо в клоните на дървото над него, той изведнъж придоби напълно човешки облик. Тъмните сини очи искряха от веселие, на едната му загоряла буза се вдлъбна трапчинка, а широката уста се изви нагоре в слънчево настроение. Отметна назад лъскавата си гъста и златиста коса и размаха една щека към шумната катеричка.

— Ей! — рече строго. — Защо вдигаш врява, малката? — и добави след малко: — Пък и какво правиш там горе? Вие, катериците, не спите ли зимния си сън или нещо такова? Наближава Коледа, ако не знаеш.

Катерицата погледна надолу към него с живи бляскави очички, но не му отговори.

Високият мъж се пресегна назад към кръста си и започна да разкопчава малката раница, която беше препасал. Извади картонена кутия ябълков сок, отвори я и изпи съдържанието, без да откъсва очи от катеричката, след което грижливо върна празния контейнер в раницата. Провери дали ски обувките му са здраво прикрепени към ските, сви и отпусна мускулестите си ръце, изопна рамене, улови щеките и се наклони напред, за да полети отново напред.

Не след дълго достигна върха на най-залесената част от този отрязък на пистата и сините му очи засвяткаха от възбуда, докато проверяваше дали деца, или други скиори не препречват пътя му.

Оказа се, че не е сам сред снежния пейзаж. На върха на възвишението беше застанала някаква жена, стъпила несигурно на ските си и загледана с отчаяна напрегнатост надолу към стръмната криволичеща следа. Докато минаваше покрай нея, Джим остана със смътно впечатление за преливащи телеса, опънати в яркотюркоазни ластични панталони, бял пуловер, издут върху щръкналия корем, и напрегнато добродушно лице с ореол от сиви къдрици под тюркоазна плетена шапка.

Джим кимна учтиво, заобиколи самотната жена и се запуска по нанадолнището. Снегът свистеше под ските му. На завоя се наклони с елегантна грациозност, взе го с лекота, след което зае състезателна

поза, за да се спусне до долу. Доволна усмивка озари лицето му. Златистата му коса подскачаше и се вееше от пеещия в ушите вятър, а дърветата фучаха главоломно край него.

Най-сетне стръмнината свърши, пистата продължи по равното и отново се заизкачва към дърветата. Джим спря и се засмя, още възбуден от скоростта и лекотата, с която се спусна. Изведнъж се напрегна, лицето му леко се помрачи и той хвърли бърз поглед през рамо към двойните следи, останали зад гърба му. Поколеба се, после погледна повторно към безлюдната писта. Накрая се намръщи, прехвърли се в успоредните следи и започна дългото и бавно изкачване назад към върха на възвишението, откъдето беше дошъл.

Стигна завоя и вдигна поглед към стръмнината, пълната жена беше все още там — самотна смълчана фигура сред необята на мрачните, извисяващи се борове. Джим се загледа замислено в нея и бързо се закатери нагоре с умела „рибя кост“, която го носеше нагоре с удивителна бързина. На върха спря задъхан, облегна се на щеките и погледна към дебеланата.

Тя също го гледаше. Кафявите ѝ очи бяха изпълнени с тъга, а милото набръчкано лице беше присвито от тревога.

— Не е толкова страшно, госпожо — окуражи я учтиво Джим. — Само трябва да заорете малко в началото и толкоз. След завоя вече не е така стръмно.

— Ама аз не знам как се оре! — изстена жената. — През целия си живот само веднъж съм се качвала на ски. Едва се държа на крака, камо ли да взема да ора!

Джим потисна стона, напирателно в гърлото му. В нея имаше нещо толкова мило, трогателно и дори детинско в начина, по който стоеше и леко се олюляваше на лъскавите си нови ски, а пълното лице излъчваше неподправено отчаяние, докато очите ѝ се взираха с ужас в стръмнината под нея.

Той си придаде спокоен и строг вид и прикова погледа ѝ.

— Ако сте начинаеща — каза, — нямате работа на тази писта. Тя се води за напреднали, главно заради това спускане.

— Ох! — изпъшка жената. — Така ли? Това не е ли Катеричата писта?

Този път Джим не се стърпя и се усмихна. Сините му очи засвяткаха, широката уста се повдигна и отново разкри трапчинката на

лявата буза.

— Не е — отвърна. — Викат й Вълчата писта.

— Олеле — разтревожи се възрастната жена, но като зърна усмивката с трапчинката, очите й се ококориха и лицето й придоби онзи замаян вид на моментно разпознаване, който той толкова добре познаваше. — Божичко! Вие сте... Как ви беше името...? Футболистът!

— Джим Флеминг — лаконично се представи той. После додаде весело, тъй като жената се поколеба, пламнала от смущение: — Да не сте футболен запаляно?

Тя се изкикоти сърдечно.

— Не бих казала. Лично мен ако питате, това е най-безсмислената игра, която съм виждала. А ви познавам — добави тя, докато се навеждаше, за да оправи дебелия си вълнен чорап, — защото двамата ми внуци ви имат на плакат — онзи, на който стоите с шлем под мишницата и се усмихвате по същия този начин...

Джим кимна.

— Знам за кой постер говорите — каза без особен възторг.

— Та този ваш портрет виси не знам от колко време между двете им легла — продължи жената. — Под вашия поглед съм изчела през годините сума ти приказки. Така че няма как да не ви позная.

Той се засмя и се усети, че му е приятно да си говори с добродушната баба.

— Знаете как се казвам и кажи-речи всичко за мен, а аз не ви познавам изобщо.

— Мод Уилет — представи се тя с усмивка и му подаде ръка в плетена ръкавица.

— Здравейте, Мод — ръкува се Джим и също се усмихна. — А как попаднахте сам-сама на Вълчата писта?

— Тя е дълга и широка — тъжно провлачи женицата и протегна напред единия си закръглен тюркоазен крак. — Виждате ли тези ужасни чисто нови ски?

Джим кимна, като се опитваше да не избухне в смях.

— Подарък са ми за миналата Коледа от сина и снахата. Всички в семейството са луди по скиите, та настояха и аз да се науча.

— Да, ама не сте.

— Качих се веднъж на тях миналата година по време на ваканцията, препънах се и се претърколих до долу по учебната писта за малки деца във вид на най-голямата снежна топка в света. Още тогава реших, че тази работа не е за мен. Любимият ми спорт всъщност е двойна канаста.

— Не се и съмнявам — тържествено заяви Джим. — Една цяла партия двойна канаста изисква отлична спортна форма. Тестето с допълнителните карти тежи тонове.

Тя се изкикоти и продължи:

— Затова реших тазгодишният ми коледен подарък за тях да е една голяма изненада — да се науча да карам ски. След Коледа всички отиваме на зимна почивка в Британска Колумбия и исках да им взема акъла, като се заспускам по пистите като птичка и профучавам покрай тях като куршум.

Джим усети как тази въззакръглена дама му става все по-симпатична. Това мнение явно беше взаимно, защото след като гледа замислено известно време, тя каза:

— Знаете ли, за световноизвестен футболист, дето виси по постерите, не сте лошо момче.

— Аз не съм само красива мутричка — тържествено я увери Джим. — Всъщност съм много чувствителен.

Тя се запревива от смях, като се размърда тромаво на скъпите си ски.

— И така — продължи след това да разправа, — внучките ме докараха днес тук с намерението да ме научат на всичко необходимо за един скиор, при това само след един, и то много лесен урок. Поне с такова впечатление останах от техните думи.

Джим започна да разбира.

— Но след като пристигнахте тук...

— След като пристигнахме, те срещнаха двама съученици и много им се прииска да се попързаят заедно, затова ме отведоха в началото на Катеричата писта, казаха ми да потренирам сама, защото единственият начин да се научи човек бил, като се хвърли с главата в дълбокото...

Джим се постара да прикрие внезапното си раздражение, насочено срещу безмозъчните внучки на тази симпатична женица. Затова се усмихна сърдечно и каза:

— По всяка вероятност сте взели погрешен завой. Там при хижата се сливат няколко писти и вие по грешка сте се насочили към по-трудната.

— А, чудесно — въздъхна жената с облекчение. — Значи вината не е само моя. Тази стръмнина така ме изплаши, че ми идеше да легна по гръб и така да се спусна — тя помълча малко. — Всъщност — призна си накрая, — на няколко пъти точно така се и спусках. Но не по собствена воля.

Джим отново се усмихна.

— Трябва ви само да се научите на елементарно рало и ще можете да се спуснете. Гледайте какво правя и правете същото.

Кръглото ѝ лице светна, но после отново помръкна.

— Вижте, не ми е приятно да си губите времето с мен. Нямате ли... толкова... хора, които да ви чакат и прочее?

— Абсолютно никой — весело отвърна той. — Тук съм сам-самичък.

— Вече не играете активно, нали? — попита жената с любопитство.

— Преустанових. Наложих се да оперират коляното ми — лаконично обясни Джим. — Повечето футболни кариери в крайна сметка приключват по този начин.

— Разбирам. Знаете ли, покойният ми съпруг беше голям поклонник на баща ви, сенатора. Аз също, да си кажа правичката, ама какво да правя, като е такъв хубавец. Много приличате на него. Тъкмо дочетох книгата му — добави тя с топла и предразполагаща усмивка. — И страшно ми хареса.

Хубавата уста на Джим леко се присви. За да сложи точка на понататъшните разговори, той се впусна веднага да обяснява техниката на ски спускането.

— От вас, госпожо Уилет, се иска да приплъзнете ските си ето така, за да могат ръбовете им да...

И той онагледя думите си с действия, които Мод Уилет проследи с мрачен поглед.

— И леко подгъвате колене, за да пружинирате, ето така... И прибирате задника...

И Джим прибра своя стегнат мускулест задник, присви леко колене и зае отпусната непринудена поза, след което погледна през

рамо към възрастната жена зад себе си.

— Представете си, че яздите кон и държите ръцете си с юздите повесени.

Той започна да се спуска по хълма. Дългите му тесни ски умело образуваха „Л“ и се плъзгаха под пълен негов контрол. Преди завоя Джим спря и се усмихна насърчително на самотната възпълна фигура горе на високото.

— Ще се научите — подвижна жизнерадостно. — Просто опитайте.

Жената се вкопчи в щеките, разпери ски, събра върховете им, приседна, след което за голямо свое учудване продължи да се отпуска назад, докато задните ѝ части потънаха в снега и тя се затъркаля в рохкавия сняг встрани от пистата.

Мод изруга тихо и с много чувство, стана, отупа се мрачно и опита повторно. Този път преполови стръмнината, преди ските ѝ да се кръстосат и тя отново да се превърне, по нейните собствени думи, в най-голямата снежна топка от човешки произход. Джим продължи да я наставлява, помогна ѝ да се отупа от снега и да заеме правилна поза със ските. При четвъртия опит тя бавно и недодялано „ора“ чак до долу и застана редом с него, без да падне, а кръглото ѝ розово лице гореше победоносно.

— Успях! — изкрещя радостно. — Като им покажа на децата, направо ще изпопадат! Те никога, ама никога няма да повярват! Ах, колко ви благодаря!

Джим се усмихна широко, радостен от нейното удовлетворение.

— Знаете ли — заяви накрая Мод, като пуфтеше и се навеждаше да огледа ските си с огромно задоволство, — ще остана тук и ще се катеря нагоре-надолу, докато го усъвършенствам. А вие си продължете по пътя. И без това ми е съвестно, че ви отнех толкова време.

— За мен беше удоволствие — искрено отговори Джим. — Сигурна ли сте, че ще се оправите сама?

— Напълно — увери го новата му приятелка. — В края на краищата — додаде тя самодоволно, — нали знам да ора?

— Което си е вярно — тържествено се съгласи Джим. — Ралото ви е безупречно.

Тя се изкикоти и го загледа с топлота, докато той се готвеше да се запуска по виещата се писта.

— Господин Флеминг! Джим! — извика внезапно.

— Да?

Той спря и погледна през рамо, а косата му погълна следобедните лъчи на слънцето и ги отрази.

— Искате ли... Искаш ли да дойдеш да вечеряш с нас довечера? Ще храня всичките си внуци довечера в моя апартамент. Нищо особено не е, само руло „Стефани“, но моето руло се слави като най-доброто в света. Момичетата ще изпоприпадат, като разберат кой им гостува, а за братята им да не говоря... Имам и двама внуци — достатъчно големи, за да се интересуват от футбол.

— Много благодаря за поканата — искрено рече Джим, — но за съжаление не мога. Аз съм човек на навигите, та всеки понеделник през зимата гледам с приятели футболния мач късно вечерта. Иначе бих дошъл.

— Е, тогава друг път — весело каза Мод. — Името ми го има в телефонния указател, друга М. Уилет няма. Много ще ми е приятно да ми гостува красива футболна звезда.

— Бивша футболна звезда — усмихнато я поправи Джим.

Мод също се усмихна, кимна и запъшка нагоре по хълма, като местеше ските с новопридобитата увереност, а пълното ѝ тяло излъчваше огнена решимост.

Джим я погледа усмихнато, после се обърна и мощно се отгласна надолу по пистата. Но докато караше с уверения си ритъм, той се улови, че мисълта му се отплесва към месното руло в дома на Мод, към шумното ѝ голямо и щастливо домочадие. И той с изненада установи, че го гложди чувство, което от много време не беше изпитвал — тревожно чувство на потискаща самота и непреодолим копнеж.

Горе-долу по същото време, по което Мод Уилет се радваше на първия си успешен опит да направи рало, на петдесетина километра в малкия прериен град Калгари, където живееха и тя, и Джим, се празнуваше друга малка победа.

Тази победа обаче се честваше при много различни условия — в ботаническа лаборатория, където жегата достигаше трийсет градуса, а

въздухът беше не само топъл, но и много влажен, натежал от земните аромати на зеленина и избуяващи растения.

Лабораторията беше част от огромен, разпростиращ се на голяма площ комплекс от оранжерии, атриуми, клинично стерилни изследователски лаборатории и безброй кабинети, населявани от множество научни работници по бели престилки и техните помощници. В тази конкретна част от комплекса покълваха под похлупаци от прозрачен полиетилен неизброими количества растения, всички наблюдавани и следени отблизо що се отнася до температурата на почвата, на въздуха, процента влажност и минералния баланс.

До една от банките възрастен мъж и една жена бяха навели глави над спретната редичка миниатюрни кълнчета. Жената се усмихна и се извърна, за да запише нещо в бележника, който държеше. Беше облечена в сиви панталони и розово поло от мека ангорска вълна, но тялото ѝ бе скрито под колосана бяла престилка, свободно падаща почти до коленете ѝ. Дългата ѝ коса беше тъмна, опъната строго на опашка отзад и после сплетена, а външността ѝ се криеше допълнително зад чифт тъмни очила с тежки рамки, които изглеждаха прекалено големи за фините черти на лицето ѝ.

Възрастният мъж до нея беше нисък и тантурест, с розово лице, излъчващо възторг, и червеникава косица, която обрамчваше лъщящата му плешива глава.

— Ти само погледни, Сара! — възхити се той отново. — Деветдесет и девет процента! Това е най-високият процент на кълняемост, който сме постигали в тази генетична структура.

Жената се усмихна и дори тежките очила не бяха в състояние в този момент да скрият изящната топлота и класическата красота на лицето ѝ.

— Това е прекрасно, Карл — каза тя с кротък мелодичен глас, който така подхождаше на тази стая, изпълнена със свежа, натежала от цветове, зеленина. — Ако можеха обаче — додаде тя с внезапна сприхавост — да оцелеят при суша, болести, генетични недостатъчности, за които не сме и чували, склонността да пускат плитки корени, слабости в размножаването и прочее, щяхме да разполагаме с нова устойчива култура.

Карл поклати глава.

— Ама че си песимист, Сара. Аз работя при теб вече... Колко станаха?

— Седем години — рече тя и го погледна учудено. — Откакто постъпих тук. Назначиха те към мен от самото начало и оттогава си мой помощник. Защо?

— Ами през цялото това време не съм те видял нито веднъж да се зарадваш истински на някое свое постижение. Всички им се радват, а ти все търсиш недостатъци в работата си. Прекалено си взискателна към себе си.

Тя се усмихна широко и го потупа с обич по пухкавото рамо. Лицето ѝ зад тежките очила беше порозовяло от влагата и топлината в оранжерията и грееше от радост, породена от високата кълняемост на експерименталните растения. Това я правеше невероятно хубава. Дребният възрастен мъж до нея, колкото ѝ да беше свикнал с външния ѝ вид през всички дни и месеци на съвместна работа, все пак се учуди, докато я гледаше с безмълвна възхита.

— Успехът не се постига чрез самопотупване по рамото, Карл — заяви тя весело. — Много добре го знаеш. Като търся недостатъци в работата си, пазя себе си.

Той ѝ се усмихна с нескрита обич.

— Ако питаш мен, няма да ти навреди, ако от време на време започнеш да се самоизтъкваш.

— Ти само се навъртай около мен. Появи ли се повод за самоизтъкване, стари приятелю, ще вдигна врява до небесата. Само изчаквам...

Прекъсна я глас, който се намеси гръмовно в разговора им откъм вратата в дъното на коридора.

— Доктор Бърнард! Ей! Има ли тук някой доктор Бърнард?

— Аз съм! — откликна Сара, като надничаше иззад сандъче с високо израснала ръж, натежала от зърно.

От откренатата врата надзърташе младеж с порозовяло от студа лице.

— Доставка на материали — обяви той лаконично.

— Къде ги искате?

— Материали? — повтори Сара с неразбиране. Обърна се към Карл, който беше все така редом с нея. — Не е възможно да е станало време за нова доставка. Те винаги пристигат в понеделник.

— Ами че то си е понеделник, Сара — кротко поясни Карл.

Тя се ококори насреща му с озадачено лице, а сивите ѝ очи се изпълниха с тревога.

— Ама... Как е възможно да е понеделник? Къде отидоха събота и неделя?

Помощникът ѝ едва се сдържа да не се изкикоти.

— Всички, освен теб разбраха, че е имало събота и неделя. Ти прекара и двата дни тук — съставяше графики на влажността. Не ти ли направи впечатление, че през последните два дни около теб нямаше хора?

Сара продължаваше да го гледа с широко отворени очи. Бореше се с някакви свои мисли.

— Майчице! — каза тя най-накрая. — Понеделник! Сигурен ли си, че днес е понеделник, Карл?

— Цял ден, скъпа. Какво му е толкова особено на понеделника?

— Ами... такава... Господи! — отново възкликна жената с паника в гласа. — Работата е там, че понеделник е...

Тя заприсъпя от крак на крак, а лицето ѝ отразяваше нарастваща тревога. Другите я гледаха учудено. Най-сетне тя се обърна и с бързи крачки пое по широкия, изпълнен с топла влага, коридор.

— Покажи ми къде да ги нареди в склада, Карл — извика тя през рамо. — И ако е донесъл нови мензури, да остави навън един кашон, че ще ми трябват. След малко се връщам.

И Сара излезе от оранжерията със забързани крачки, докато помощникът ѝ и младежът гледаха подире ѝ с нарастващо учудване.

Тя се запъти към административната сграда. Студът приятно охлади зачервените ѝ от оранжерийната жега лице и тяло. Почти тичешком прекоси широките чисти коридори и скоро се озова пред вратата на кабинета си, която с облекчение затвори след себе си.

Облегна се на излъсканата дъбова врата, пресегна се към очилата си, свали ги, притвори очи и потърка слепоочието си. Лицето ѝ без очилата изглеждаше уязвимо и прекрасно с изящните си черти, високи изваяни скули и сиви като пушек очи с дълги тъмни мигли. Устата ѝ беше пълна и поразително чувствена за това интелектуално строго лице. След малко тя се поуспокои, върна очилата на мястото им, приближи се до бюрото, отвори малкото горно чекмедже и извади от него една диаграма и термометър.

Термометърът пъкна в устата си и докато си мереше температурата, все поглеждаше косо към диаграмата. След няколко минути извади термометъра, погледна го, нанесе няколко щриха върху диаграмата и се зае да я изучава. Очите ѝ потъмняха от спотаени чувства.

— Е, добре — каза изведнъж с висок потреперващ глас. — Щом като е такава работата... Май тази нощ ще е решаваща.

С треперещи ръце върна термометъра и диаграмата на мястото им и извади от едно потайно отделение в долната част на бюрото нагънатата на хармоника папка. Остави я неотворена върху писалището, а ръцете затрепкаха над нея с видима неохота. В горния десен ъгъл на папката имаше залепен етикет, надписан с педантичния стегнат почерк на Сара: „Джеймсън Къркланд Флеминг Четвърти“.

Тя погледа още известно време надписа, въздъхна дълбоко и треперливо и бавно отвори папката. Най-отгоре имаше голяма цветна снимка, на която усмихнат рус мъж държеше под сгъвката на ръката си шлем за ръгби. Всъщност това беше същата снимка от плаката, за който закръглената възрастна жена на ски пистата говореше на Джим Флеминг.

Тази снимка обаче явно не представляваше за Сара същия интерес, който събуждаше у другите жени, защото тя ѝ хвърли само един бегъл поглед и се прехвърли върху други, по-интересни материали: изрезки от вестници със статии за Джим Флеминг и неговата изумителна кариера като един от най-големите канадски спортисти, сполучили някога в областта на професионалния американски футбол, за неговата контузия, за болезнената му операция и последвалото решение да се оттегли от спорта и да се заеме с бизнес.

Сара хвърли бегъл поглед и на тези материали. Футболната кариера на Джим Флеминг, колкото и да беше колоритна и внушаваща уважение, не представляваше за нея повече от мимолетен интерес. Но когато стигна до документите най-отдолу, тя спря и започна задълбочено да ги изчита. А те засягаха най-различни теми. Имаше изрезка от вестник за дипломирането на Флеминг от университета в Алберта, където, освен че беше започнал футболната си кариера, той бе успял и да завърши с отличие право. Имаше втора изрезка и още няколко статии за баща му, сенатора Джеймсън Къркланд Флеминг Трети с няколко снимки на стареца, които Сара одобрително разгледа.

Джим Флеминг приличаше поразително на баща си — същото интелигентно живо изражение, същото високо широкоплещесто тяло, същите чисти линии и плоскости на телесната структура. Това генетично преобладаване на положителните черти, както Сара много добре знаеше, бе един изключително благоприятен фактор. Тя остави встрани снимките на сенатора и взе в ръце генетичната диаграма, която сама бе изготвила за семейното дърво на Джим Флеминг, доколкото бе успяла да го изследва в хода на методичното си проучване. Тази информация също беше крайно благоприятна, тъй като свидетелстваше за силна, здрава наследственост без генетично предавани заболявания. С други думи, вродена склонност към дълъг живот и добро здраве.

Що се отнася до фамилното име, Флеминг очевидно стигаха само четири поколения назад до шотландския си корен. Но доколкото Сара можеше да предположи, в рода е имало и много други с името Флеминг — все богати, жизнени, интелигентни и упорити индивиди. Тя се усмихна при тази мисъл. Лицето ѝ отново стана сериозно, когато с леко потрепваща ръка остави настрана генетичната диаграма и взе последния документ.

Това бяха чисто написани на машина и хронологично подредени бележки, проследяващи всичко, което бе успяла да разбере за ежедневните навици на Джим Флеминг през последните години.

А то не беше много.

За прочут хубавец той всъщност водеше много кротък живот. Обичаше да ходи в определен ресторант в редките случаи, когато се хранеше навън, членуваше в клуб по бадминтон, но го посещаваше крайно нередовно, а също и — за голямо учудване — ходеше в художествена школа, където по време на предишната пролетна сесия бе изучавал всеки вторник следобед рисуване с акварел. В момента обаче имаше един-единствен редовен навик и Сара чу за него случайно от своя приятелка, която работи известно време в една английска кръчма в центъра на града, докато получи заем за продължаване на следването си.

— Никога не пропуска — беше казала приятелката ѝ Уенди. — Говоря ти за Джим Флеминг, футболната звезда. Идва при нас в кръчмата всеки понеделник като мръкне, в дъжд и слънце, и гледат по телевизията футболни мачове с още двама приятели. Сара, това е най-

сладурестият мъж, когото съм виждала. Направо да го изхрускаш. Не, той е толкова невероятно...

— Сам ли? — прекъсна я Сара, като внимаваше да не прояви подчертан интерес. — Сам ли идва или си води момиче?

— Сам. Винаги сам. Жените през цялото време се опитват да го свалят, но него много го бива да се измъква, без да нагрубява. Много е интересно да го наблюдава човек как го прави. Знам, че от време на време излиза с момичета, но е много предпазлив. И няма как да не е предпазлив, защото всяко момиче се опитва да го докопа, включително и аз...

Сара си припомни дърдоренето на многословната си приятелка, докато се взираше замислено в диаграмата на навиците и дейностите на Джим Флеминг. Лицето ѝ пребледня, а ръцете ѝ още потрепераха, докато прекопирваше диаграмата на ръба на бюрото си. Дълго време всичко това ѝ се струваше тъй отвлечено и нереално, само една игра, която тя играеше, която никога нямаше да се превърне в действителност. Но както повечето научни изследвания, и този проект на Сара беше зареден със собствена инерция, с която тя сега се сблъска, въпреки вътрешната си съпротива.

Тя знаеше единствено, че моментът е настъпил. Понеделник бе денят, защото само тогава знаеше със сигурност къде ще прекара Джим Флеминг вечерта. А това бе понеделникът, който бе очаквала, защото днес температурата на тялото ѝ сочеше, че цикълът ѝ е точно преполовен и настъпва овулацията. Тази нощ Джеймсън Къркланд Флеминг Четвърти щеше да стане баща на бебето на доктор Сара Бърнард, макар че той никога нямаше да узнае това.

ВТОРА ГЛАВА

Сара се върна в лабораторията зад оранжерията, но до края на деня беше необичайно напрегната. Умът ѝ бягаше далеч от действията, извършвани от ръцете ѝ, свикнали да правят каквото трябва. Докато изследваше под микроскоп житни зърна, срязани на две, мислите ѝ кръжаха като вихрушка от паническа възбуда.

Част от проблема се състоеше в това, че макар да се беше спряла на Джеймсън Къркланд Флеминг Четвърти като на идеалния мъжки екземпляр да даде бащинство на детето, което тя желаше от цялата си душа, Сара не го беше виждала лице в лице близо дванайсет години.

Тъкмо беше навършила двацет години, когато за първи път го срещна. Караше третата си година в университета, блестяща студентка, но свита и притеснителна в обикновените си невзрачни дрешки и скрита зад дебелите стъкла на очилата. Същата година Джим Флеминг, една година по-възрастен от нея, посещаваше заедно с нея лекциите по английска литература. Още не можеше да забрави неговото златисторусо великолепие, слънчевото хубаво лице, високата красива фигура и елегантната гъвкавост на неговата походка. Както и тълпите обожатели от двата пола, които го следваха навсякъде по петите.

Като днес си спомняше топлия есенен ден, когато го видя да седи в редицата до себе си, погълнат от думите на преподавателя, умното му хубаво лице, озарено от интереса към предмета, а едрото му тяло на спортист, отпуснато и уверено на дървената скамейка.

Сара, скрита зад очилата, с вид на зубрачка в сивите пола и пуловер, го погледна крадешком и изведнъж мозъкът ѝ роди една мисъл.

Ако някога имам дете, искам той да е бащата...

Тогавя пропъди мисълта като празни глупости, дори се подразни, че е готова да се прави на глупачка заради този мъж, подобно на всички онези влюбени в него идиотки, които не го оставяха на мира. От този миг нататък тя старателно избягваше да го поглежда. По време на целия семестър двамата не размениха нито дума.

През следващите години, то се знае, Джим Флеминг бе заличен от съзнанието ѝ. Спомняше си за него едва когато виждаше снимката му във вестника или когато знаменитият му баща извършеше нещо забележително. След като баща ѝ почина и тя защити своя докторат, за да се впусне в бляскавата си кариера на учен, все повече я тормозеше смътната мисъл, че ѝ липсва нещо, което тъй много желае.

Най-сетне осъзна истината. От всичко на този свят най-много ѝ се искаше да има свое дете. Вече минаваше трийсетте, времето летеше с тревожна бързина, и ако трябваше да преживее бременност и майчинство, не можеше да си позволи да чака още дълго. Но тя бе навлязла толкова много в проблемите на генетиката, беше тъй дълбоко убедена в огромната роля на генетично заложената наследственост и ролята ѝ в развитието на живите същества, че изборът на подходящ баща се превърна в задача от първостепенна важност.

Сама в голямата стъклена лаборатория, Сара тръсна глава и се върна към еднообразната работа, завзира се внимателно в микроскопа, залепи етикети на няколко епруветки.

Работата ѝ през последните десет години не ѝ беше оставила време да завърже сериозна връзка и Сара много добре съзнаваше, че много малко мъже биха имали желанието да се състезават с нейните любими житни зърна. Всъщност тя съзнаваше, че те са за нея далеч по-значителни от нуждата да си потърси мъж. Като резултат от всичко това на трийсет две години Сара не познаваше мъж, с когото да иска да дели каквото и да било, камо ли нещо тъй прекрасно и важно като нейното собствено бебе.

Изкуственото осеменяване отпаднаше, макар че като идея първоначално интригуваше тренирания ѝ ум на учен-изследовател. Ала след някои проучвания го отхвърли категорично. Единствените сведения, които бяха съгласни да дадат за евентуалния донор, се свеждаха до цвета на косата и очите, а при по-голям късмет и професията. Но за човек като нея, прекарал основната част от живота си в проучване на значението на наследените качества, това беше прекалено незначително като основа, на която да построи нещо тъй монументално, като раждането на човешко същество.

Така че почти насилвайки волята си, Сара отново обърна мислите си към Джим Флеминг, притежаващ всички физически и умствени качества, които тя смяташе за жизненоважни. Семейното му

дърво беше безупречно, а генетичният сбор от дадености безусловно допълваше изцяло нейния собствен. Джим Флеминг се беше отказал от футболната си кариера и се бе завърнал в родния град.

Докато тя работеше, смръщена напрегнато над стъкълцата с пробите и се стараеше да не мисли за настъпващата вечер, зимното небе потъмня зад прозорците на лабораторията и из изследователския комплекс тук-таме започнаха да примигват запалени светлини. Карл надникна през вратата, за да се сбогува, като получи в отговор само една разсеяна полуусмивка и кимване.

Сградата започна да се изпразва постепенно, но Сара почти не забелязваше сгъстяващата се тишина, притъмнените коридори и изпразването на паркинга под прозорците, където нейната кола най-накрая остана самотна, посипана с тънък слой прясно навалял сняг.

Най-сетне Сара реши, че за днес стига и се облегна назад в твърдия стол. Изпъна гръб и прекара уморена ръка през челото си. Хвърли поглед към пустия, осветен от луната, паркинг и изведнъж забеляза малката самотна кола, сгушена в бялото одеяло. *Вали, рече си тя и усети бесен прилив на надежда. Сигурно е прекалено студено за излизане навън. Дали да не изчакам до следващия път...* Но веднага тръсна глава. Сивите ѝ очи бяха тревожни, потъмнели.

Не биваше да разчита на следващ път. Не се знаеше колко време ще трябва, за да съвпадне отново цикълът ѝ с понеделник — единственият ден, когато мъжът беше достъпен. Ами ако междувременно се премести да живее другаде или замине на продължителна коледна почивка? Всичко можеше да се случи. Ако тя желаше да забременее и да осигури определен генетичен сбор за бъдещото си дете, събитието трябваше да бъде днес.

А освен това се налага и да побързам, защото нагласяването на сцената с прелъстяването изисква време. Особено като се има предвид липсата ми на опит. Тя потрепери от погнуса, разчисти около себе си и с бърза крачка напусна лабораторията. Увита в дебелото си палто, излезе от комплекса и нагази снега, за да стигне колата си...

На път за дома тя си мислеше, както често го правеше зиме, за резкия контраст между влажната тропическа топлина на лабораторията и сухата лунна мразовитост на обвития в сняг свят зад прозорците на колата. Тази вечер обаче вълшебната гледка на осветените с многоцветни коледни светлини къщи не ѝ достави обичайното удоволствие. Тя не бе в състояние да мисли за нещо друго, освен предстоящата вечер и собствената си вътрешна съпротива срещу извършването на всичко онова, което — както много добре знаеше — бе неизбежно и необходимо.

Защото, то се знае, Джим Флеминг не биваше никога да узнае, че е баща на детето ѝ. Мисълта за подобно обвързване ѝ беше непоносима. Той трябваше да бъде убеден, че случилото се тази нощ е само случайна сексуална среща, еднонощно преживяване със случаен партньор. На Сара, която никога не бе имала партньори за една нощ, нямаше да ѝ бъде никак лесно.

Все така потънала в мисли и притеснения, тя прибра колата в гаража и влезе в къщата. Закачи палтото в дрешника в антрето, светна лампата и тръгна към ярко осветената кухня.

— Еймъс! Къде си?

Еймъс дотича веднага — огромен котарак с цвят на портокалово сладко и внушаващо страхопочитание излъчване за собствено достойнство. Той вежливо се потърка в краката на Сара, позволи ѝ с многострадална въздишка да го вдигне на ръце и да бъде погъделичкан под брадичката и веднага ѝ направи строга забележка, че чинията му е празна и е крайно време някой да вземе съответните мерки.

— Само минутка, моля те — каза Сара, докато го оставяше внимателно на пода. — Умирам за чаша горещо кафе. Навън е лют студ. — Еймъс се намръщи укорително и демонстративно напусна стаята с високо вирната и заплашително потръпваща опашка. — Добре де, добре — предаде се Сара и тръгна подире му. — Първо ще ти сипя храна и тогава ще си правя кафе.

Доволен, че е постигнал своето, Еймъс изчака да му сложат чинийката и изрази одобрението си, като позволи на Сара да го вдигне повторно и да зарови лице в козината му.

— Ах, Еймъс! — промърмори тя. — Обичам те, затлъстял тиранино...

Той нетърпеливо се отскубна и тя го остави бързо до чинията, след което забърза към кухнята, за да сложи в микровълновата печка чаша вода. След като водата завря и тя забърка в нея добре премерена лъжичка нес кафе, Сара се сви на мекото удобно канапе в дневната и се огледа наоколо със съжаление и желание в очите.

Тук е тъй топло и уютно. Така ми се иска да си остана тази нощ у дома, да забравя всичко и никъде да не ходя...

Потисна предателските мисли и отпи от топлата течност, като все така оглеждаше разсеяно стаята. Наследила беше къщата след смъртта на баща си, учения Карлтън Бърнард. Той обичаше до полуда единственото си дете и след смъртта на жена си, испанка по произход, няколко години след раждането на момиченцето, прехвърли върху малката Сара всичките си надежди и мечти за бъдещето. Сара никога не беше живяла в друга къща, но колкото и позната да ѝ беше, тя изглеждаше коренно различна след смъртта на баща ѝ. Карлтън Бърнард не доживя да види как дъщеря му защити докторат и се превърна на свой ред в изтъкнат учен, нито беше редом с нея, за да се наслади на плодовете на нейния успех — щедрите стипендии и постоянните увеличения в заплатата, които съпътстваха нарастващата ѝ роля в света на растителната генетика.

Сега Сара можеше да си позволи да превърне къщата в дом, за каквото мечтаеше. Вътрешността му би изненадала повечето от колегите ѝ, които всъщност не я познаваха добре и често я мислеха за студен безчувствен автомат. Стаята около нея грееше от богатство на цветове — от дълбоките топли земни оттенъци до ярките петна на аленото, златното и тюркоазното. Сара си падаше по стила на американския югозапад и пътуваше по онези краища винаги, когато успяваше да се измъкне от работата. Стаята беше свидетелство за тези нейни пътешествия — тъкани черги, одеяла и стенни пана на племето навахо, тежки ръчно направени дървени мебели, малки ярки картини, искрящи като скъпоценности върху белите стени.

И навсякъде коне — любимото животно на Сара.

Сара отпиваше от кафето, загледана замислено в красивото конче от панаирджийска люлка близо до камината, издялано с толкова любов от някой отдавна отишъл си от този свят занаятчия. Но за пръв път дори то не ѝ донесе обичайното удоволствие.

Допи кафето и леко поспори със себе си дали да затопли в микровълновата печка едно от замразените ястия от фризера, но реши, че няма да е в състояние да преглътне и хапка. Неохотно се замъкна на втория етаж в спалнята си, следвана по петите от Еймъс, и се зае с трудната и отблъскваща задача да се преобрази в жената, която би могла да привлече Джим Флеминг и да го завлече в леглото си...

Спалнята на Сара, както и останалата част от къщата, беше учудващо прелестна. Уютна и удобна, старомодна с тежката си старинна кленова мебел, едновременни рамки с фотографии на отдавна починали роднини, богати дантелени пердета, открояващи се върху тъмните тапети, и ръчно изработен красив юрган върху масивното легло.

И, разбира се, още коне.

На горния етаж се помещаваше и банята, както и тясна ниша с място за компютъра. Тук имаше и още една малка стая, която би побрала детско легълце и скрин. В другата стая на долния етаж щеше да живее детегледачката след раждането на бебето.

Сара се намръщи, внезапно загрижена при мисълта за броя на стаите в къщата. Тази загриженост не беше нещо ново. Тя често я спохождаше, щом се сетеше, че колкото и да обичаше своя дом, той беше прекалено тесен и непрактичен, за да остане в него, след като детето станеше действителност. Стаите бяха твърде малки и просто нямаше къде да живее постоянно жена, която да помага в домакинството и отглеждането на малкото. Двор на практика липсваше — празното пространство в съседство, където Сара си беше играла като малка, сега беше застроено от огромна четириетажна къща, която се извисяваше над всички в квартала.

От години тя кроеше планове и пестеше, и сега в банката имаше достатъчно пари, които заедно с постъпленията от продажбата на къщата щяха да стигнат за по-голям дом за нея и детето. Може би следващото лято, колкото и да ѝ беше омразна тази мисъл, тя щеше да започне да търси. Но като се сети за бебето, за слънчевата детска стая, големия двор с люлка... Сара забързано започна да съблича работните си дрехи. Навлече тежка хавлия — тъмносиня с бяло по края — и обу пухкави топли бели чехли.

Еймъс скочи върху леглото и се разходи по него, преди да се отпусне до голямата възглавница и двете кончета от натъпкан с памук

плат до нея, с гриви и опашки от синя прежда. Той нагло присви очи и се зае да меси с лапи пъстрата повърхност на юргана.

— Разрешавам ти да останеш там, докато се приготвя — предупреди го със зловеща нотка в гласа Сара. — Но само ако си траеш. И те съветвам за твое добро да прибереш ноктите.

Несмутен от тона ѝ, Еймъс избута двете платнени кончета, обърна се два пъти около опашката си и се тръшна върху възглавниците, откъдето взе да наблюдава действията на стопанката на стаята през тежко премрежени очи.

Сара изтича в банята си, взе набързо един горещ душ и нави косата си на електрически ролки. Сетне, като се стараяше извънредно много и се опитваше да се пребори с чувството, че се прави на глупачка, се зае да нанася по лицето си грим, както дълго бе тренирала за тази нощ. Много повече от обичайния туш за мигли и бързо мацване на червило. Щом приключи, внимателно си сложи рядко използваните контактни лещи, вчеса се и критично огледа лицето си в огледалото.

— Добре — каза на глас одобрително. — Дотук всичко ти е наред.

Всъщност изглеждаше прекрасно. Тъмната кестенова коса падаше на тежки меки вълни около раменете, целите в бронзови отблясъци, а красивите черти на лицето бяха подсилени от изкусния, но драматичен грим, който я правеше едновременно интересна и, надяваше се, желана. Сара хвърли последен критичен поглед, нанесе с четка още малко руж, за да подчертае високите си скули и хукна обратно към гардероба в спалнята.

Беше премисляла дълго роклята, която щеше да облече тази вечер. Първоначалният ѝ импулс беше да си купи нещо открито прелъстително, нещо ярко и вулгарно, поръсено с пайети, прилепнало около бедрата и разголено в деколтето.

Но след като изслуша бръщолевенето на Уенди, промени решението си.

— Да можеше да видиш само какви сексапилни красавици му се хвърлят в краката — беше казала Уенди. — А той дори не ги забелязва, разбираш ли? Сякаш ще обърне внимание само ако се появи някоя изискана дама. Сякаш има вграден радар и реагира само на определен тип жени, а не на разгологъзени мацки.

Въоръжена с тази информация, Сара се залови да търси рокля, която да бъде едновременно съблазнителна и „изискана“. Най-сетне я откри. Измамно семпла — мека опушена черна коприна с висока целомъдрена якичка, дрехата се плъзгаше с небрежна многозначителност около гърдите и бедрата и се поклащаше гальовно при всяко движение. Средна на ръст, Сара изглеждаше по-висока поради тънката си стройна фигура и защото винаги ходеше много изправена. Тялото ѝ, изваяно и мускулесто поради дългите ежедневни разходки, имаше високи пълни гърди, плосък корем и дълги стройни крака. Когато черната рокля се плъзна през главата ѝ и падна с тих шепот около тялото ѝ, тя мигом се преобрази в тъй привлекателна жена, че никой мъж не би устоял поне да я огледа хубаво.

Сара намъкна черни обувки от змийска кожа на високи токове и отиде до тоалетката, където отвори лъскава махагонена кутия за бижута. Извади едно изумително красиво колие и същите обеци от тежко старинно сребро — малкото вещи, които бе наследила от красивата си майка испанка. Внимателно закопча колието и отстъпи назад да се огледа в продълговатото кристално огледало. После бавно се завъртя на токчетата.

— Е, Еймъс, как ме намираш? Ще ме одобри ли той?

Котаракът разцепи уста в огромна озъбена прозявка и помръдна мустаци с нагла сънливост.

— Съветвам го да не бъде особено придирчив — продължи Сара. — Защото прекалено дълго чакахме нашето бебе, нали, Еймъс? Време е да купим креватче и тапети със зайчета по тях, и малки танцуващи дрънкулки, които да закачим над креватчето, както и купища снежнобели памучни пеленки.

Обладана от внезапна радостна възбуда, младата жена се завъртя из стаята, вдигна котарака на ръце и силно го притисна към себе си, докато той мятеше изпод брадичката ѝ яростни погледи. Тя го метна обратно на леглото и облече късо палто от бяла лисица. Хубавото ѝ лице грееше над меката кожа на яката, а сивите очи светеха като звезди на приглушената светлина на нощната лампа.

— Ще се върна преди полунощ, Еймъс — каза тихо от прага на вратата. — И ще се върна бременна.

Тя събу обувките си, взе ги в ръка и хукна леко надолу по стълбите, а къщата се затвори подире ѝ, за да я чака топла и

притихнала.

Планът ѝ се зароди в главата, когато една есенна вечер Сара се беше отбила за малко в тази кръчма с разузнавателна цел. Но тя знаеше много добре, че всяка репетиция, дори генералната, никога не прилича на истинското събитие. Затова бе изпълнена с ужас и тревожното чувство, че не ѝ е тук мястото, че се намира не където трябва и не когато трябва.

Седна самичка пред бара, поръча си слабо питие и застана пред него, почти без да го докосва. Насилваше се да потисне надигащата се паника. Всички наоколо като че ли се познаваха, пускаха си приятелски закачки, караха я да се чувства изолирана, изключена от компанията. Но когато един-двама мъже се приближиха към нея ѝ тромаво се опитаха да я свалят, паниката съвсем я облада. Ами ако въпреки волята ѝ, някой се залепи за нея и тя не съумее да се отърве от него? Ако в този момент влезе Джим Флеминг и реши, че тя вече си има компаньон и загуби интерес към нея? Сара хладно се противопостави на мъжките опити да я приобщат и те си тръгнаха, смразени от нейната хубост и недостъпност.

Вече беше на третото си разрежено питие, а футболният мач беше доста напреднал, следен с гръмогласно внимание от група мъже, насядали на дървени столове пред големия екран на телевизора, а от Джим Флеминг нямаше и следа.

Точно тази вечер ли реши да промени навиците си? — мрачно разсъждаваше Сара. — Всеки понеделник е тук преди седем, а днес дори не се появи.

И в този момент вратата се отвори и той самият нахълта сред облак мразовит нощен въздух. Поспря да изгупа снега от широките си плещи и се усмихна на гръмогласното приветствие откъм тълпата футболни запаянковци.

Сара небрежно се извъртя на столчето си и се загледа през помещението към него. Усети как гърлото ѝ внезапно се сви, а дланите ѝ станаха влажни...

Беше толкова... толкова...

Опита се да възприеме мъжа, без да изгуби своята решимост, внезапно силно смутена от факта, че не го беше виждала лице в лице

от онези далечни студентски дни. Всичките ѝ сведения за него бяха получени от три източника: пресата, дискретните и много скъпи проучвания на частен детектив, когото бе наела за две седмици в началото на годината, и лекомислените брътвежи на Уенди. Сега обаче, въпреки всичките събрани сведения, Сара се оказа изцяло неподготвена за физическото въздействие на този мъж, за едрата му гъвкава мъжественост и всепоглъщащото лично присъствие. Тя преглътна мъчително, като се опитваше да прикрие факта, че го наблюдава напрегнато. Проследи как избърса снега от косите си, метна якето си на закачалката до вратата, прекоси стаята и се приближи до шумните си приятели. Джим Флеминг беше по сини джинси, удобни велурени обувки и бежов пуловер по врата над синя карирана риза, която правеше очите му още по-сини.

Сара чу приветствения хор на любещата компания и неговото весело обяснение сред избухналия мъжки смях как се надянал в снежна преспа, когато се връщал от ски, и се наложило да изчака пътна помощ да го изтегли оттам.

Сърцето на Сара болезнено задумка в гърдите ѝ. След като огледа небрежно кръчмата, Флеминг се настани на подадения му стол и започна да поздравява този-онзи в другия край на стаята. Очите му срещнаха нейните и той рязко млъкна, втренчи се възхитено в нея. Сара също го загледа, хладна, неусмихната, като внимаваше лицето ѝ да остане спокойно и безучастно.

Тя първа се извърна и отново отпи от питието си, но усещаше погледа му още известно време, преди той да се обърне към телевизора. *Дотук добре*, каза си тя притеснено. *Най-сетне прояви някакъв интерес. А сега, ако успея да се въздържа от извършването на някоя много тъпа грешка...* Тя мълчаливо отпи, загледана в дългата редица стъклени чаши и цветни кани, наредени в дъното на бара и учтиво се заслуша в думите на бармана, който ѝ разказваше за децата си. Той явно беше възторжен баща, който участваше във всички спортни и културни занимания на челядта си и след това си доставяше повторно удоволствие, като ги споделяше с огромна гордост.

Сигурно и аз ще съм толкова досадна с моето дете. Ще се хваля наляво и надясно колко е умна, колко бързо научава всичко, колко е надарена...

Тя се усмихна внезапно и изящното ѝ лице се озари от вътрешно удоволствие. Сепнат от неочакваната промяна, барманът я изгледа втренчено и бързо се извърна да изпълни някаква поръчка, ала от жизнерадостното му лице не изчезна недоумението.

Без да знае за реакцията му, Сара отпи от затоплилия се вече доматен сок и се замисли над тайнствата на мъжкото и женското привличане. Мрачно се питаше как е могла да си въобразява, че ще прикове вниманието на мъж като Джим Флеминг само като се наконти и се чучне в една стая с него. Толкова жени далеч по-сексапилни и привлекателни от нея не бяха успели да го свалят. Защо си мисли, че с нея ще е различно?

— Всяка средно привлекателна жена — беше ѝ казала веднъж Уенди — е в състояние да привлече всеки мъж, когото пожелае, само ако се намира близо до него и се съсредоточи върху желанието си. Защото ние... излъчваме някакъв аромат или хормон, или не знам какво точно... Като при насекомите — мъжкото насекомо усеща и не е в състояние да устои. Така например мъжката нощна пеперуда е в състояние да прелети километри, за да стигне до женската, която го е пожелала. Природа!

Сара, чието научно образование включваше енциклопедични знания за процесите, по които се възпроизвеждаха всякакви дребни животни и насекоми, само се усмихна на дърдоренето на Уенди. За човек, който скоро щеше да защити кандидатска дисертация по икономика, Уенди беше запазила до голяма степен детската си наивност.

Сега обаче в отчаянието си тя си припомни този разговор и се попита дали в твърденията на приятелката ѝ няма нещо вярно. Би ли могла наистина да привлече Джим Флеминг само като го желае силно? Леко се извъртя на стола си и погледна крадешком тила му в другия край на стаята — златисти коси, широки плоски рамене под меката кремава вълна на пуловера. Когато се извърна отново към бара, тя насочи мисловната си мощ към този мъж и върху страстната си нужда да бъде с него, да извлече от тялото му вълшебната искра, която да възпламени собствените ѝ очакващи клетки, да създаде ново човешко същество, да ѝ даде драгоценното малко създание и да сложи началото на чудния цикъл на неговия растеж.

Искам те, заговори тя наум с яростна съсредоточеност, втренчила очи в чашата си. Искам ти и никои друг да свърши това важно за мен дело. И ще те имам! Още тази нощ, след няколко часа, то ще се случи, защото искам да се случи с цялата си вътрешна енергия.

— Мога ли да ви почерпя следващото питие? Това вече е почти към края си — заговори нечий глас до рамото ѝ.

Все така потънала в мислите си, Сара се извърна с намерението да се отърве от натрапника с някоя добре премерена ледена фраза, но се смръзна и почти възкликна учудено. На столчето до нея се беше покачил Джим Флеминг и се усмихваше, а едрото му стройно тяло почти докосваше нейното. Сара за пръв път беше в такава непосредствена близост с него и беше зашеметена от физическия му магнетизъм, от чисто мъжкото му излъчване. Лицето му с изящните високомерни скули, на което толкова се възхищаваше, беше бронзово от слънцето и искреше от добро здраве. Сините очи бяха ясни и живи. Чертите му бяха озарени от дружелюбие и добро настроение, а топлината, с която я гледаше, сигурно действаше неотразимо на повечето жени.

Сара обаче не се вълнуваше ни най-малко от личната привлекателност на този мъж, защото беше убедена, че подобни качества не се предават генетично. Интересуваше я главно физическата му структура, родословието и наследствеността, докато чарът му изобщо не я впечатляваше.

— Благодаря — спокойно рече тя. — Още една чашка ще ми дойде добре. Скоро си тръгвам, а нощта е студена.

Джим Флеминг махна на бармана и се обърна пак към Сара, явно заинтересуван.

— Извинете за баналния свалячески въпрос, но често ли идвате тук? — попита с усмивка. — Не ме напуска чувството, че сме се виждали и преди, но не си спомням къде.

Сара усети как я пробужда тревога, та чак леко ѝ призля. После си напомни строго, че от онези дни в колежа са изминали дванайсет години и няма начин той да я помни.

— Това май беше втора сваляческа реплика — отбеляза тя закачливо. — Познатото „Не сме ли се срещали някъде?“

— Май сте права — засмя се Джим Флеминг. — Но говоря напълно сериозно, само не съумявам да се сетя...

Сигурно ви напомням за някоя, която прилича на мен — прекъсна го Сара, докато приемаше от бармана чашата с напитка.

— Едва ли — рязко я обори високият мъж. — Съмнявам се, че друга жена прилича на вас.

Сара се ококори. Мъжът я наблюдаваше напрегнато, а в очите му вече нямаше весела искрица. Тя с учудване откри, че лицето ѝ пламва и побърза да се извърне, да прехапе устни и да си напомни, че опитните изкусителки едва ли се червят при всеки комплимент.

— Още една типична сваляческа фраза — отбеляза тя и се опита да се засмее, за да прикрие треперенето на гласа си. — Май можете да напишете ръководство по въпроса.

— Съмнявам се. Всъщност бих казал, че никакъв ме няма в това отношение. Моят проблем — продължи той, като въртеше в ръка чашата с кехлибарена течност и се взираше замислено в златистите ѝ отблясъци — е, че не ме бива да бъда неискрен. Склонен съм да казвам каквото мисля и всеки път си плащам за това.

Сара, която имаше същия проблем, мигновено усети как я облива вълна на съпричастност. Тя не беше имала какво намерение да установи топли човешки взаимоотношения с този мъж. Не искаше да се сприятелява с него и със сигурност не желаше да го види отново, след като той изпълнеше биологическата си предназначеност.

— Искреността — заяви тя — е твърде надценявана.

— Как така? — учуди се той.

— Обикновено хората се надпреварват да бъдат искрени и в резултат на това се набъркват в работи, които не ги засягат, като в крайна сметка всеки започва да използва другия за свои цели и си плаща за това. Съвременният свят има нужда от повече неискреност — заключи тя.

— Господи, какви цинични възгледи — възкликна Джим Флеминг със страхопочитание. — Не бих могъл да живея, ако мислех така.

Нито пък аз, додаде мислено Сара. Но нямам намерение да споделям с теб терзанията си.

— Знаете ли нещо за мен — рязко попита той. — Името ми например?

— Откъде да го знам? — небрежно рече Сара. — Да не е избродирано върху плетените ви ръкавици?

Той се усмихна.

— Не, просто попитах. Повечето хора...

Той млъкна и Сара с усилие на волята запази хладнокръвие и се постара да се държи с леко подигравателния тон, който бе възприела за този разговор.

— За вас знам само, че сте доста представителен физически екземпляр, може би прекалено склонен към честност и искреност, но с определени потенциални възможности.

— Възможности за какво?

— Да бъдете доста забавен.

— Ясно. И кое ви забавлява, хубава госпожице?

Сара се обърна и го погледна в очите, съзнавайки критичната важност на този момент — може би най-значителния в целия ѝ живот.

— Забавлява ме — произнесе тя с ниския си хубав глас — музиката на вселената, хармонията на звездните тела, фактът, че когато две дадености съвпадат с перфектна точност, земята се върти...

Някаква друга Сара вътре в нея слушаше размяната на реплики и се кикотеше неудържимо на тези надути, изкуствени, високопарни думи. *Какво ми става?* — питаше се тя отчаяно. *Това ли е най-доброто, на което съм способна?*

Но Джим Флеминг също я гледаше, без да откъсва поглед от нея, заплепен от думите и хипнотичната красота на нейното лице.

— Според мен — бавно изрече той, — ти носиш само нещастие.

Сърцето на Сара задумка и тя прехапа устни от страх той да не го чуе, макар с разума си да знаеше, че това не е физически възможно.

— Аз мога да нося и щастие — прошепна тя. — Но има само един начин да го разбереш.

Джим Флеминг се наклони към нея — толкова близо, че тя усети мириса на меката вълна на пуловера, примесена с лекия аромат на неговия одеколон и чистия дъх на здрава мъжественост.

— Как се казваш? — попита той.

— Както поискаш, така ще се казвам — прошепна тя. — Избери си едно име по твой вкус.

Той се облегна назад и я изгледа замислено.

— Значи така? Никакви имена?

Сара кимна.

— Да, така.

— Къде ще отидем? У вас или у нас?

Сара направи усилие, за да скрие връхлетялото я облекчение.

Ще стане! — възторжено крещеше цялото ѝ същество. *Господи, ще стане!*

— Нито у вас, нито у нас — рече тя на глас. — Едва ли ще искаш да имаш нещо общо с мен след тази нощ. Аз със сигурност няма да искам да си част от живота ми. Защо не отидем на някое неутрално място като хотела тук на тази улица?

— „Кингстън Армс“ ли имаш предвид?

Сара кимна и отпи спокойно от питието си.

— Може би ме надценяваш — внезапно се ухили Джим. — Може би не мога да си позволя „Кингстън Армс“?

Сара се плъзна от високото столче, пресегна се към коженото си палто и го изгледа спокойно.

— Няма значение — каза. — Аз мога.

ТРЕТА ГЛАВА

Джим Флеминг стоеше в малката баня, цялата в бяло и бронз, в съседство с разкошната стая в „Кингстън Армс“, която въпреки възраженията на своята спътничка, беше платил с кредитната си карта. Плисна студена вода на загорялото си лице и го зарови в голямата пухкава жълта хавлиена кърпа, преди да огледа замислено отражението си в голямото огледало. Мислеше си за жената, която го очакваше в съседната стая.

Имаше нещо в нея... нещо особено.

Джим се намръщи и тръсна глава, още разтревожен от странното си поведение. Този епизод беше крайно нехарактерен за него, нещо, което не беше вършил и той не помнеше вече откога. Първо, мисълта за секс с непозната съвсем не беше по вкуса на неговата вродено гнуслива природа. Второ, мъже с неговото обществено положение трябваше да са извънредно предпазливи, тъй като постоянно бяха преследвани от хора, привличани от чуждата слава, от психопати и хитри сметкаджии и накрая просто от използвачи, на които само им дай да се къпят в чужда светлина.

Това си беше голям проблем, мислеше той, докато прокарваше ръка през лъскавата си руса коса. Животът за мъже като Джим Флеминг беше учудващо самотен. Всъщност като се замислеше, сексуалният му живот напоследък не беше с нищо забележителен. Дори трябваше направо да си го каже, че напоследък не се чувстваше никак в свои води с жените и това може би го беше направило толкова уязвим и податлив при срещата тази вечер.

Имаше и други фактори обаче, които му бяха повлияли: тъжната крехка красота на града, издокаран за Коледа, топлата примамливост на осветените прозорци, зад които уютно се радваха на живота сплотени семейства, дори онази симпатична дебела лелка, която срещна по време на скиорската си експедиция същия следобед и която в този момент похапваше руло „Стефани“ заедно с внуците си.

Джим тръсна глава и опита да се пребори със сивата тъга, която напоследък се просмукваше в душата му и заплашваше да преобърне внимателно иззиданите основи на неговия живот.

Обаче, помни си той, докато закачаше кърпата обратно на напречната пръчка и си сваляше ризата и пуловера, работата не беше само в празничната обстановка или дори в неговото нетипично тъжно настроение, довело го тук. Основната причина за тази връзка беше в самата жена.

Свали си чорапите, събу и джинсите и грижливо сгъна дрехите си, за да ги постави на рафта срещу умивалника. После постоя така, гол, като се изключат долните му гащета, а високата му великолепна фигура изпълни малката баня със златната си мъжка хубост. Той обаче дори не поглеждаше към своето отражение в продълговатото огледало в златна рамка. Още разсъждаваше за жената, която го очакваше в съседната стая.

Беше тъй противоречива, тъй променлива и неуловима. В бара го беше привлякла невероятната ѝ красота, породила желанието да чуе гласа ѝ, да види усмивката ѝ — по същия начин, по който хората се стремят към разглеждането на произведения на изкуството. Но след като поговори с нея, той определено се възбуди от изпепеляващата ѝ чувственост, от тънката еротичност в поведението ѝ, от недвусмислените сигнали, че страстно се интересува от него като сексуален партньор.

Всичко това не беше ново изживяване за Джим Флеминг. Беше срещал безброй много красиви жени и беше чул какви ли не сексуални покани. В новата позната обаче го привлякоха тайнствените нюанси в личността ѝ, някои черти, които странно си противоречаха. Така например тя го беше прелъстила с кротката си властност и неприкрития сексапил, но въпреки това по време на кратката им разходка до хотела тя някак се отпусна и почти спря да му обръща внимание. Вместо да продължи да го сваля, тя с детинско удоволствие разглеждаше коледните светлини и украшения по заснежените централни улици.

А на рецепцията в хотела се усмихна смутено на дежурния и забързано се скри зад Джим, сгушена в меката кожа на палтото. Оглеждаше елегантното фоайе на хотела и имаше вид на малко момиче, впуснало се в опасна авантюра. Или играеше някаква крайно

необяснима игра, или беше съвършена актриса, пресъздаваща образ на многопластова личност.

Вероятно всичко си беше игра, реши Джим, а жената — поредната авантюристка на лов за приключение, живееща в свят на сексуални фантазии. Но несъмнено излъчваше изисканост, а на всичкото отгоре беше невероятно хубава.

Той изгаси светлината в банята, отвори вратата и влезе в стаята. Поспря в полумрака, за да изгледа предизвикателно в очите жената в леглото, и с подчертана преднамереност свали долните си гащета. Застана гол пред нея, целият стегнати плоски мускули и твърда надменна мъжественост, като продължаваше да се вглежда изучаващо в лицето ѝ. Тя се бе облегла на меките възглавници в колосани калъфки. Тъмната коса се бе разпръснала като криле около главата ѝ, а чаршафът бе придърпан на сметаненобелите ѝ голи рамене. Срецна погледа му с видимо спокойствие. Но отново в нея проблесна нещо, може би тревожна искра, когато той се разсъблече пред нея, което го накара да заподозре, че може би не е обръгнала на подобни изживявания, както се правеше.

Но какво ми пука? — помисли си той, внезапно обзет от тревожна напрегнатост. Това си е мимолетна еднократна среща и нищо повече.

Той се пресегна и рязко издърпа чаршафа от тялото ѝ, изненадан от рефлекторното ѝ движение, с което понечи да го придърпа обратно и да прикрие голотата си. После обаче тя се отпусна, сякаш правеше съзнателно усилие, и морно се протегна в леглото, разкривайки пред погледа му цялото си великолепие. Джим я оглеждаше безмълвно, поразен от гледката, и усети първата напрегната мълния на силно физическо желание и произтичащата от него пулсираща мъжественост.

Беше истинско произведение на изкуството — най-красивата жена, която беше виждал. Гърдите ѝ бяха сочни и високи, с розови връхчета и някак девствени, макар че Джим я прецени на пръв поглед горе-долу на своята възраст. Бялата ѝ кожа беше копринено гладка, а тялото бе едновременно стройно и пищно, със стегнати закръглени линии, свързващи гърдите с корема и бедрата като симфония от богата женственост.

— Боже, колко си хубава — прошепна той неволно. — Направо невероятно хубава...

— И ти не си много грозен — произнесе тя с нисък дрезгав глас, като го оглеждаше, както беше застанал над нея. — Ела!

Докато Джим се пъхаше до нея в леглото, тръпнещ от желание, той бе отново изпълнен с озадачено недоумение. Нещо много странно ставаше тук, нещо, което той не можеше да определи...

Начинът, по който тя се притисна към него, топлината на устните ѝ, когато го целуна, бяха тъй възбуждащи, че той изпита чисто физическа болка. Ала ръцете ѝ не се връзваха с картината. Те бяха непохватни, колебливи, почти като на неопитно девойче, незнаещо да докосва един мъж. Но вместо да се смути, Джим намери това за най-възбуждащо у нея. То я правеше някак невинна и новачка в изкуството на любовта, сякаш имаше нужда от някой да я води и наставлява.

Бива си я, реши Джим с някаква частица от ума си, която още бе в състояние да разсъждава трезво дори в спазмите на страстта. Малко жени са способни да създадат впечатление за невинност насред цялата сексуална разгорещеност. Той нарочно забави темпото, забравил всичко от удоволствие, милващ цялото протежение на тялото ѝ с бавни чувствени ръце. Искаше му се това да продължи вечно, само да я докосва и да се сдържа, за да продължи до безкрай удоволствието, за да прекара остатъка от живота си в това топло легло с прекрасното тяло на тази жена, да вкухва от нейната сладост...

Ала напрегнатият прилив на желанието беше прекалено силен. Той най-сетне му се предаде и се приготви да навлезе в нея, изгарящ от страст, докато тялото му се извиваше и той се губеше в копринените ѝ дълбини, стенещ от радост. А тя откликваше както никоя друга жена, която познаваше. Сякаш искаше да го погълне целия, всеки грам от мъжественост, който можеше да ѝ даде, да изтръгне самата му същност и да я превърне в своя собствена.

Силата и възбудата на страстния ѝ безмълвен отклик беше направо непоносим за него. Той стигна върха на изживяването си и усети как тънкото тяло под него се разтърси цялото и се отдаде на свой личен завършек. Миг по-късно Джим се отпусна, леко се отдели от нея и нежно я взе в прегръдките си. Беше тъй обладан от сънливо задоволство, че не бе в състояние да мисли.

Дълго лежах в дремлива тишина. Чувахе се само бръмченето на регулатора за топлина недалеч от леглото и редките коли, минаващи под прозореца и хвърлящи призрачни отблясъци с фаровете си по

тавана. Накрая Джим се подпря на лакът и погледна жената под себе си. Тя лежеше със затворени очи и напрегнато, чудно изражение, свита на топка, сякаш закриляше нещо безценно в извивките на тялото си. В мътната светлина и след изблика на страст лицето ѝ му се видя уязвимо и детско, нямащо нищо общо с прелъстителната изискана жена, която срещна в бара.

Той си припомни огнената страст на тялото ѝ и необичайно неопитните, почти свенливи ръце и отново взе да се чуди...

— Ей! — прошепна той дрезгаво. — Ей, хубавице! Ти си голяма работа, ще знаеш. Направо невероятна. Беше страхотно!

Тя не реагира, а тялото ѝ беше все така свито на топка, лицето спокойно. Джим я понаблюдава известно време, после се измъкна предпазливо от леглото и тръгна с боси крака към банята да си вземе дрехите. Отнесе ги обратно в спалнята заедно с една от големите жълти хавлиени кърпи, която постави внимателно до прекрасното ѝ тяло.

— Ето — промърмори той. — Вашият халат, милейди. Можеш да отидеш в банята, а аз ще се облека тук. Освен ако — додаде с надежда, поразен от внезапна мисъл, както я гледаше, — не се интересуваш от изпълнение на бис?

Тя леко потръпна и седна в леглото, като отбягваше да срещне погледа му и се увиваше старателно в хавлията. После, все тъй мълчалива, си събра дрехите и изчезна в банята.

Джим светна нощната лампа и бързо се облече, наслаждавайки се на сексуалната задоволеност, която все още го изпълваше и съзнавайки с леко тревожно чувство, че много скоро ще поиска отново да бъде с нея.

А тя носеше нещастие, както той беше заподозрял още в началото. Беше от онези омайни жени, които притежаваха уменията да ловят мъжете в капаните си, да ги пленяват, да ги карат да се опияняват от еликсира на чаровете им и да станат безнадеждни наркомани, неможещи да живеят без сладостта на женствените им тела.

Е, каквото и да иска — помисли си той безпомощно, — аз ще се съглася. Хвана ме на въдицата си. Искам само да я видя отново, да бъда с нея. Докато изричаше наум тази мисъл, вратата на банята се отвори и тя се появи, напълно облечена и дори обута, излъчваща спокойствие и самостоятелност. Беше все тъй прелестна в семплата

черна рокля, но вече не излъчваше никакво предизвикателство чрез движенията си, никакъв флирт или многозначителност. Походката ѝ беше забързана и делова, докато прекосяваше стаята все така, без да го погледне. Взе чантата си и коженото палтенце и тръгна към вратата.

— Ей! — рязко каза Джим. — Закъде си се забързала така? Не можем ли... просто да се поотпуснем малко и да поприказваме?

— За какво? — попита тя и се спря с праметнато през ръка лисиче палто.

— Не знам — рече той безпомощно. — Просто... за каквото си говорят хората — той млъкна и очите му се уголемиха от изненада, когато тя притеснено се поколеба до вратата.

Жената го погледна и явно го чакаше да се доизкаже, преди да си тръгне.

— Искаш да кажеш — започна той бавно, — че това беше всичко? Че нямаме какво да си кажем, няма да се представим дори един на друг, няма да си назначим нова среща?

— Нали така се разбрахме от самото начало?

— Ами ако съм размислил? Ако съм решил, че много искам да те видя отново? Тогава какво ще правим?

В очите ѝ проблесна страх и сърцето му се сви.

Омъжена е — помисли веднага. — *За някой богаташ, когото мрази, но не иска да го изгуби заради парите му. Затова се измъква за няколко часа през нощта на кратка авантюра, за да бъде животът ѝ поносим.* Но Джим Флеминг не беше от мъжете, които се смущават от всяко срещнато препятствие. Беше държал тази жена в обятията си и твърдо беше решил да го стори отново, каквито и да са последствията.

— В такъв случай — чу той тихият ѝ отговор, — ще трябва да ме откриеш.

— И си мислиш, че няма да е лесно?

— Много ще е трудно.

Той кимна, пресегна се за якето си и застана до нея.

— Тогава май ще трябва да се откажа — рече жизнерадостно. — Нали така?

Тя го изгледа подозрително и кимна с видимо облекчение.

— Така ще е най-добре — съгласи се сериозно.

— Може ли поне да те изпратя до колата или да ти повикам такси? Късно е за такава хубава жена да се разхожда по улиците сама.

— Благодаря, но мога да се грижа за себе си.

— Знаеш ли, преди един час бих се съгласил с теб — каза Джим, като я изгледа напрегнато. — Сега не съм толкова сигурен.

Сара вървеше по заскрежения тротоар до русия си кавалер и все още обмисляше последните му думи. Той изглежда хранеше подозрения относно нея, както и някакво прозрение за личността ѝ, което едновременно я учудваше и тревожеше.

Всъщност, каза си тя, цялото преживяване беше учудващо и тревожно. Очаквала беше мъжът до нея да бъде надменен и самовглъбен, нарцистичен и скучен, а той се оказа точно обратното. Беше забавен, остроумен и нежен, дълбоко интелигентен и внимателен, след като бяха правили любов, с нещо мило и момчешко в поведението му, което го правеше извънредно привлекателен.

Пък и, продължи да размишлява Сара, докато крачеше с дълбоко напъхани в джобовете ръце, самият секс се оказа главозамайващ. Погълната изцяло от работата си, сдържана и задълбочена, съвсем бе разрешила връзките си с мъже. Тя дори не можеше да си спомни кога за последен път беше правила любов, а и със сигурност не можеше да си спомни друг път да е преживявала нещо подобно, тъй възбуждащо, еротично и задоволяващо.

Мрачно се усмихна на себе си. Във всички книги пишеше, че шансовете на жената да забременее са по-добри, ако има оргазъм. Като имаше предвид земетръсното усещане, с което я дари Джим Флеминг, работата беше в кърпа вързана.

— Не предпочиташ ли да се върна в хотела и да повикам такси? Може скоро да се зададе някое, но все пак...

Гласът му прекъсна потока на мислите ѝ и тя се напрегна, за да го разбере какво говори. Не ѝ се искаше да повика такси пред хотела от страх да не запомни номера му и после лесно да я издири, ако наистина тръгне да я търси. Собствената ѝ кола, разбира се, беше паркирана само на две преки оттук, но тя нямаше никакво намерение да му позволи да види марката, модела и регистрационния номер. Ако само можеше да хване такси, да помоли шофьора да я откара две преки по-надолу, би могла да се върне при колата си, да се прибере у дома, да вземе една гореща вана и да се отпусне. Божичко, дано да съм

забременяла, защото не ми се иска още веднъж да минавам през всичко това.

Джим беше сгушил рамене, за да се предпази от студения въздух и оглеждаше пустата улица в двете посоки.

— Виж — започна той загрижено, — най-добре ще е...

Сара вдигна очи към него. Опитваше се да запази уморения си мозък бистър, отчаяно ѝ се искаше да се разделят. Сега единственото ѝ желание беше да си бъде на топло у дома заедно с драгоценния подарък, който носеше в себе си, и да съсредоточи цялото си внимание върху неговата закрила и отглеждане. Ако наистина беше заченала, то чудодейните нови клетки в тялото ѝ бяха като миниатюрно бледо пламъче, което трябваше да бъде пазено и нежно съхранявано.

Внезапно, както стоеше и гледаше нагоре към загорялото му лице, наведнъж се случиха страшно много неща, които я накараха да се разтрепери и почти да рухне от ужас.

Нещо рязко се заби в ребрата ѝ през мекото кожено палто и тя видя как лицевите мускули на Джим се стегнаха от рязка тревога, чу груб нисък глас в ухото си.

— Ако някой само помръдне, ще нарежа жената на парчета. Не се будалкам.

Думите прозвучаха като реплика от долнопробен филм. Сара за малко да се изсмее истерично, но един поглед към смръзналото се стегнато лице на Джим ѝ даде да разбере, че това не е шега.

Наистина не беше.

Сара усети някаква празнота, приля ѝ и с все сили се напрегна да запази съзнание, да мисли ясно, да се задържи на крака.

— Веднага махни това от нея — рязко се обърна Джим към невидимото присъствие зад гърба ѝ.

— Я млък! Аз казвам какво да се прави. Ти първо ще свалиш часовника си, бавно и полека, и ще ми го дадеш. След това искам да бръкнеш в портфейла и без номера, чу ли! Щото хич не ми се иска да пробода тази хубава жена.

Сара не го виждаше, но грубият му глас стържеше в ухото ѝ, усещаше неравния му горещ дъх и по това прецени, че нападателят ѝ не е висок, може би дори не стигаше нейния ръст. Усещаше близостта му, мириса на немило тяло и ужасяващия хлад на неговия страх.

Той е по-изплашен и от мен, каза си тя, но тази мисъл никак не я утеши. Достатъчно добре беше запозната с човешката психика, за да знае, че с нож в ръката нападателят им беше по-непредсказуем и опасен именно поради страха си. Джим явно си даде сметка за същото, защото мълчаливо се подчини на командата, свали тънкия си скъп златен часовник и го подаде, после внимателно изпразни от портфейла си всички банкноти. Загорелите му ръце трепереха от ярост, едрите му рамене бяха напрегнати, а хубавото му лице беше толкова мрачно, че Сара се изплаши още повече.

Нещо щеше да се случи, нещо ужасно и неизбежно и тя беше безсилна да го предотврати, заклещена между двама буйни сърдити мъже, с нож, опрян в ребрата ѝ...

— А сега ти — простърга гласът. — Дай ми парите и бижутата си!

Сара се олюля и Джим загрижено погледна надолу към нея. Посегна да я подкрепи, но ножът я убоде болезнено и тя цялата се сви. Последва бързо заплашително движение и Джим отстъпи назад, а сините му очи опасно просветнаха.

— Чу ме, госпожо! — повтори нападателят. — Мърдай!

— Нямам... В чантата си имам само дваисет долара. За такси.

— Дай ги!

Сара заровичка из чантата си с трепереци ръце, извади банкнотата, подаде я слепешката назад и усети как я грабнаха от ръката ѝ.

— А сега бижутата!

— Ама... — гласът ѝ се извиси панически. — Това е от майка ми! Само то ми е останало от нея! Не е никак ценно. Само сребро. Моля ви, не ме карайте да ви давам...

— Млъкни! — отново простърга гласът, нисък и вбесен. — Без глупости! Свали го и ми го подай!

Сълзи заструиха по бузите ѝ, топли и солени в студения нощен въздух. С огромно болезнено чувство на тъга и празнота Сара разкопча огърлицата, свали обещите и ги подаде назад, за да бъдат сграбчени алчно.

— Добре — рече гласът. — Сега си тръгвам. Но ще взема и жената със себе си, поне донякъде, та да не ти хрумне някоя глупост, господине. Хайде, тръгвай. И без номера. Върви пред мен.

Изведнъж, докато произнасяше последните думи, гласът на бандита се извиси с няколко регистъра и завърши пискливо, в рязък контраст с предишния стържещ тон. След кратък миг на зашеметено изумление Джим се метна напред. Спортното му тяло се движеше с невероятна бързина, докато се хвърляше върху нападателя.

Сара се извърна, отърсвайки се от ужаса, и с разширени от учудване очи проследи как големият нож издрънча върху тротоара, а Джим се преборва с другия мъж. Сега го видя за пръв път — малка мършава фигура в прокъсани джинси, опърпано шушляково яке и черна скиорска шапка, дръпната като маска върху лицето.

Въпреки че беше гъвкав и пъргав, той не можеше да се сравнява с Джим Флеминг. Мълчалив и отчаян, нападателят напразно се съпротивляваше на хватката на по-едрия мъж, но беше хлъзгав като риба. Докато Сара стоеше и гледаше, Джим го улови здраво в сгъвката на ръката си, смъкна маската и възкликна учудено.

Лицето насреща им беше определено момчешко с гладки детски бузи и множество лунички по носа. Момчето ги изпепеляваше яростно с поглед, преглъщаше сълзите си в сърдито разочарование, но когато Джим леко смени позата, за да го улови по-здраво, то се възползва веднага от пролуката. Шмугна се под ръката на едрия мъж, изтръгна се и изчезна като стрела по улицата, а стъпките от мръсните му гуменки отекваха, следвани от втурналия се подире му Джим.

Сара ги проследи с поглед, докато те изчезнаха зад ъгъла, все още зашеметена от всичко, което се беше случило с нея само за няколко кратки часа.

— Ей! — изведнъж се развика тя гръмогласно. — Той задигна гerdана на майка ми!

Тя се наведе, изу обувките си на високи токчета, мушна ги в джоба си и хукна подир другите двама в посоката, в която бяха изчезнали. Почти не си даваше сметка за леденостудения тротоар под краката си.

Докато тичаше по тесните улички и пълните с боклук задънени алеи, тя се опитваше да задържи в полезрението си бягащата фигура на Джим и почти не виждаше квартала, който прекосяваше. Намираха се в един от потискащите бордеи в центъра на града, разположен нелепо редом с високите стъклени небостъргачи и елегантни бутици — тъжни пролуки на мизерия и отчайваща бедност редом с невижданото

богатство. В тези почернели от пушека и полуразрушени тухлени съборетини живееха хора — в непроветрени стаи, лишени дори от най-елементарните удобства.

Но тя нямаше време да размишлява сега над социалните противоречия, които я заобикаляха. Дишаше тежко и стържещо, далакът вече я болеше от тичането, а усещаше и остра болка в краката. Най-лошото беше, че Джим май съвсем се изгуби от погледа ѝ.

Но тъкмо когато се канеше да се откаже от преследването, тя го зърна в пролуката на тесен вход и се насили да тича още по-бързо. Влезе в мрачната вмирисана сграда почти веднага след него и присви очи нагоре към продънените мръсни стълби. Видя го как се поколеба пред одраскана дървена врата. Сара потрепери. Цялата къща бе тъй потискащо мръсна и порутена, изпълнена с миризми, които се страхуваше дори да определи.

А какво ли се криеше зад очуканите врати?

Но преди да успее да му извика предупредително или поне да му даде по някакъв начин да разбере, че и тя е тук в сградата, той напъна с рамене вратата и започна да я натиска. Паянтовата ключалка поддаде незабавно и вратата се залюля навътре, откривайки мъждиво квадратче светлина. Предпазливо като котка, той надникна вътре, после бавно пристъпи напред и изчезна от погледа ѝ.

Сара наблюдаваше с ужас и очакваше всеки момент да го види как политва назад в коридора, повален от дъжд от куршуми.

Нищо не се случи. В миризливия коридор беше тихо, също и на мръсните стълби и отвън в мръсната уличка. Сара хвърли един отчаян поглед навън, после — нагоре по стълбите и насъбра смелост. Бавно се изкачи, бутна вратата, плъзна се в стаята и се закова на място от изумление.

Джим стоеше в средата на тясното полутъмно пространство, съдържащо само тясно метално легло, купчина одеяла в другия ъгъл и разнебитена детска кошарка, скрита зад парцаливо перде, повесено пред някогашен вграден гардероб, сега без врати. Имаше и стар котлон върху очукан долап и два картонени кашона, използвани явно за складиране на вещи. Момчето, което открадна бижутата на Сара, беше застанало предизвикателно пред кошарката и се опитваше да я скрие от погледа на влезлите. Зад гърба му откъм мръсните одеяла надничаше второ дете, а големите му очи и слабо лице го правеха да

изглежда като сънлива изплашена кукумявка. Очите на момчето потрепнаха, когато Сара влезе в стаичката, а Джим се извърна, обзет от внезапна тревога.

— Не трябваше да идваш — промърмори той.

— Но той ми взе гердана!

Момчето се напрегна и сякаш се канеше да се нахвърли отгоре им. Джим се метна неочаквано през стаята и отново сграбчи нападателя в мечешка прегръдка. Умело, без да го пуска, той бръкна в мръсното му яке и извади оттам откраднатите пари и вещи, след което ги пусна на сигурно място в собствения си джоб. Момчето се съпротивляваше безмълвно, яростно, а детето в леглото взе да скимти уплашено.

Сара забързано прекоси стаята, мина покрай Джим и момчето и коленичи до него, загледана в изкривеното бледо лице. Беше момиче, прецени тя, десетинагодишно, с хубава права руса коса, подстригана доста криво около ушите, и сини очи, плувнали в сълзи. Сара погали сплъстената копринена коса, отметна я назад от челото и беше потресена от крехката слабост на момичето, големите умоляващи очи и болезнения му ужас.

— Всичко е наред, миличка — прошепна Сара. — Никой нищо няма да ти стори. Как се казваш?

— Ами... — детето преглътна, после добави с нисък дрезгав глас: — Ели.

— А той брат ли ти е? — посочи Сара жилавата фигурка, която още се гърчеше в яката хватка на Джим.

— Да — прошепна момичето. — Казва се...

— Млъкни, Ели! — кресна момчето, като прекрати напразните си опити да се изкубне само колкото да хвърли бесен поглед към момиченцето. — Нищо не им казвай!

Слабото русо момиченце прехапа устни и очите му отново се изпълниха със сълзи.

— Виж какво, малкия — обърна се Джим към момчето, — ти май не си наясно с положението. Затова стой мирно и ме чуй, ясно ли е? — той подчерта думите си с лек натиск в ръцете, което накара момчето да се намръщи, а след това и престана да се дърпа. — Вече знаем къде живееш и какво си извършил. Ако решим да те предадем на полицията, може силно да загазиш. Затова не те съветвам много-много

да се разпореждаш — момчето гледаше като зверче дъсчения под и мълчеше. — Ясно ли е? — повтори тихо Джим и отново стегна леко хватката си.

— Да — намусено промърмори малкият.

— Добре. А сега — как се казваш?

— Били.

— Добре. Е, Били, кой се грижи за вас? Кой е възрастният в това семейство?

— Аз! — гордо отвърна хлапакът и вдигна луничавото си лице, за да изгледа яростно мъжа, който го стискаше в прегръдка.

Джим мълчаливо му върна погледа.

— Искам да чуя истината, Били — предупредително изрече той. — Без лъжи!

— Не лъжа! — запротестира Били. — Пусни ме, чу ли! Няма да избягам.

— Откъде да знам, че няма да избягаш?

— Как така ще избягам? — изуми се кльощавото момче, учудено от глупостта на големия мъж. — И да те оставя тук да вземеш децата?

— Децата ли? — недоумяващо повтори Джим. — Кой е тук, освен вас двамата?

Като в отговор на въпроса му, иззад мръсната прокъсана завеска избухна силен плач. Кошарката заскърца и се заклати и в нея се надигна малка фигурка, уловила пердето с пухкави ръце и надаваща вой с изненадващо плътен и мощен глас. Четиримата се втренчиха в малкото възмутено човече, което несигурно се поклащаше на розови крачета, целите в трапчинки, с изкривено от гняв лице.

— Май му никне нов зъб — обясни Ели, загрижена като млада майка. — Вече си има пет! — додаде тя гордо, докато Сара ѝ се усмихваше.

Ели се смъкна от леглото и пред погледите на всички се показа трогателно мършаво телце, облечено в прекалено широка тениска и окъсано долнище от анцуг. Тя вдигна бебето от кошарката и се огъна под тежестта му. То продължи да реве и да се гърчи в ръцете ѝ.

— Дай — промърмори Сара. — Нека го взема.

След кратко колебание Ели ѝ подаде бебето и Сара го сгуши на рамото си, опряла буза на пухкавата му руса косица. Беше на около десет месеца, здраво и ухаещо на хубаво бебе с памучна ризка и

пеленки — единственото чисто и красиво нещо в цялото тънещо в мизерия място. Ели и Били мълчаха и я гледаха с тревога, но Сара им се усмихна ободрително, като потупваше леко гръбчето на бебето, докато то изхълца, умири се и се сгуши в нея.

— Как му е името? — обърна се тя към Ели, която побърза да донесе меко одеялце, за да завие босите розови крачета.

— Артър.

— Хубаво име. И той е хубаво бебе — каза Сара на двете деца. — Добре се грижете за него.

— Ами нали затова... затова се опитах да ви обера — каза Били. Гласът му беше нисък и засрамен, без капка от предишната наглост. За пръв път звучеше като дете, каквото си беше. — Ели както рече... на Артър му растат зъби, а и всички наоколо са болни от грип, та му трябва повече мляко и портокалов сок и други скъпотии... Пък и почти проходи, ще има нужда от обувки, щото подът е леден и...

Сара потрепери леко и притисна мекото топло телце на бебето към себе си.

Джим гледаше двете деца с ококорени очи, а хубавото му лице се беше изопнало от загриженост, очите му — изхвъркнали от неверие и ужас.

— Да не би... — започна той бавно и се поколеба. — Значи не ме будалкаш? Никой не се грижи за вас тримата? Сами сте с това бебе?

— Да — каза Били.

— Не мога да повярвам — категорично заяви Джим. — Не е възможно.

— Но защо? — попита Били. — Аз съм на тринайсет, Ели скоро ще навърши единайсет. Достатъчно сме големи да се грижим за едно бебе. Артър е гледан по-добре от повечето деца наоколо.

— И колко време ще продължи това? — попита Джим, все още зашеметен от думите на момчето. А от колко време сте сами тримата?

— От лятото. Мама умря през лятото. Тя пиеше — додаде Били като пояснение.

— Като не пиеше, понякога беше добре — верноподанически заяви Ели. — А преди да се роди Артър, тя много дълго капка не близна и дори работеше като чистачка. Носеше ни ябълки и шоколади... понякога.

Ели въздъхна при спомена за това блаженство и сините ѝ очи отразиха радостта от отдавнашните пиршества.

— Но след раждането на Артър пак почна да пие — допълни Били. — Беше пияна през цялото време и не можеше да грижи за него. Искаше да ни даде и тримата на Социални грижи, но каза, че щели да ни разделят и да ни изпратят на различни места.

— После какво стана? — попита Джим.

— Аз ѝ казах, че ще избягам от къщи и ще взема децата, ако се опита да ни даде на Социални грижи — спокойно обясни Били. — Казах ѝ също, че ще се грижа за всички нас, тя да не се тревожи. И така и направих.

— Като крадеш от хората — каза Джим.

— Ама чакай, никога преди не съм крал! Беше ми за първи път. Иначе събирам стари вестници и ги продавам, изпълнявам разни поръчки за хората, какво ли не. Само че, нали ти казах — изплашихме се Артър да не се разболе и му трябваша толкова много неща...

Сара, още притискаща към себе си топлото телце, усети как ѝ призлява, докато слуша тази история.

— Как успяхте след смъртта на майка ви — тихо попита Джим — да останете сами, без да ви разберат? Властите не си ли дадоха сметка, че при вас няма никой и...

Били поклати глава.

— Никой не разбра. Тя умря... — той хвърли бърз поглед към Ели, която стоеше бледа и напрегната до кошарката, стиснала биберон в малката си тънка ръка. После продължи: — Тя умря в една уличка далеч оттук и никой нищо не разбра за нея. Аз гледах — додаде той спокойно — как я отнесоха в Бърза помощ. Нарекоха я Джейн Доу^[1].

— Ами... Другите хора в сградата? — попита Сара. — Те не...

— Другите дори не знаят, че вече я няма. Те си мислят, че някой се грижи за нас, а и не са от онези, които много ги е грижа какво става с хората. Всеки месец осребрявам чека, който ни се отпуска по бедност, и плащам наема, така че никой не ни закача. Всички са заети със себе си. Такъв е животът — заключи той с лека предизвикателна нотка, вдигнал очи към двамата добре облечени посетители.

— Трябва да... Трябва да съобщим някъде — безпомощно започна Джим. — Не може да продължава така...

— Ако го направиш — спокойно го прекъсна Били, ще взема децата и ще избягам. И може би ще попаднат в по-лошо място от това тук.

— Но защо? — недоумяваше Джим. — Защо не искаш помощ. Така ще имате храна, прилични дрехи, ще ходите на училище... Някой от вас двамата ходи ли на училище? — попита той внезапно.

Момчето поклати отрицателно глава.

— Тази година не ходим. Откак мама умря. В училище все си пъхат носа в чуждите работи — поясни той. — Аз имам разни книги и уча Ели на много неща. Имаме и книги, в които пише как да се грижим за Артър. Затова сами разбирате, че не можем да отидем в Социални грижи. Някой веднага ще осинови Артър; защото е много хубаво бебе и всички искат бебета. А мен и Ели никой не ни иска.

Очите на момчето се напълниха с измъчени сълзи, които преляха и потекоха волно по бледите му хлътнали бузи.

Сара я погледна загрижено и се обърна към Джим.

— Засега недей да правиш нищо — каза тихо. — Да им дадем пари, за каквото им е необходимо, а утре ще се върнем да се убедим, че всичко...

Сякаш изведнъж си бе спомнил, че и тя съществува, Джим я погледна остро, а по лицето му се изписа странна смесица от чувства при вида на зачервеното ѝ лице, краката, обути само в чорапи, елегантното кожено палто и копринената черна рокля, нежно притиснала спящото бебе към гърдите си.

— Утре ли каза? — попита той тихо. — Звучи прекрасно. Да те взема от вас или ще се срещнем някъде?

Сара рязко се върна на земята. Едва сега си спомни целта на тази вечер, скъпоценното зрънце, което съхраняваше в дълбините на тялото си, крайната необходимост да поддържа играта и да попречи на Джим Флеминг да научи някога коя е и какво е направила.

— Всъщност като размислих — каза тя хладно, — убедена съм, че сам ще се справиш чудесно. Преди да си тръгнеш, ще трябва, разбира се, да оправиш ключалката и да се убедиш, че всичко е наред, така че и не мисли да ги зарежеш и да се опиташ да ме проследиш. Може ли само да си получа огърлицата? И веднага след това си тръгвам.

Ще се върна, каза си тя уверено. Но трябва да съм сигурна, че той не се навърта наоколо. Ще се върна и ще им донеса купища неща — храна и дрехи, и топли завивки за бебето, и играчки, и книги... И като повдигна със съжаление рамене, тя подаде сънения топъл Артър на угрижената му сестра и се приближи до Джим. Той я погледна безмълвно в очите и подаде огърлицата и обещите заедно със смачканата двайсетдоларова банкнота.

Тя прибра бижутата в джоба си, подаде парите на Били и се наведе да си обуе обувките. След което се запъти към вратата. В мръсния мрачен коридор се поколеба, и без да обърне внимание на Джим, се усмихна на двете по-големи деца, които стояха и я гледаха безмълвно.

— Той наистина е много красиво бебе — каза им тихо и хукна надолу по скърцащите стълби.

[1] Американската практика е всеки неидентифициран труп от мъжки пол да получава името Джон Доу, а женските — Джейн Доу. Ако са повече от един, към името се прибавя Първи, Втори и пр. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джим гледаше безпомощно трите деца, огледа и мизерната стая, след това затрополи надолу по стълбите и напрегнато се опита да проследи с очи изчезващата фигура на красивата тайнствена жена. Видя я как наближи ъгъла, забързана, вирнала високо тъмнокосата си глава, а дългите ѝ елегантни крака проблясваха под полюляващата се коприна на роклята.

— По дяволите! — изруга той на глас и поспря на прага, разкъсван от силни противоречиви чувства. Част от него искаше да хукне подире ѝ, да я сграбчи за ръцете, да я накара да му каже коя е и накъде е тръгнала. Преследваше го отчайващата сигурност, че ако ѝ позволи да изчезне тази нощ, вече никога няма да я види.

Ала трите деца бяха там горе, сами и беззащитни в този кошмарен квартал, а той бе строшил бравата на вратата им. Докато все още се колебаеше, жената зави зад ъгъла и изчезна от погледа му, погълната от полунощното безмълвие на големия град. Джим постоя така още известно време, загледан в празните мразовити улици. Накрая сви отчаяно рамене, обърна се и с тежки стъпки заизкачва отново стълбите.

Прекрачи прага на издънената врата и попадна на сцена, твърде шумна и бурна. Артър седеше наред кошарката си и ревеше гръмогласно, като в същото време се опитваше да дъвче юмручето си, сбръчкал лице. Ели и Били сновяха забързано из стаята, събираха вещите си и ги мятаха в кашоните. Явно се караха със сърдит шепот и по мокрите бузи и увисналите рамене на Ели ставаше ясно, че Били печели спора. Двамата вдигнаха гузни лица, когато Джим влезе в стаята. Ели изтърва купчината оръфани детски дрешки, сякаш я бяха опарили, докато Били загледа предизвикателно високия мъж, а луничавото му лице беше бледо, с решително стиснати устни.

Джим местеше поглед от единия към другия и се намръщи, когато ревят на Артър увеличи мощта си, а кошарата му взе

заплашително да се люлее. В единия ъгъл тя се крепеше на лейкопласт и заплашваше всеки момент да рухне.

— Той добре ли е? — обърна се Джим към Ели. — Защо не го вземеш на ръце?

Тя отвори уста да отговори, но Били с властен жест ѝ нареди да мълчи и се обърна с лице към Джим.

— Вижте, господине — започна той уморено. — Защо не ни оставите на мира? Вървете си у дома. Много съжалявам, дето се опитах да ви обера, но след като си взехте нещата обратно, вече всичко е наред, нали така? Просто ни оставете на мира.

— Ами да — каза Джим и също впери поглед в момчето. — Да ви оставя на мира, а две минути след като си тръгна, ти ще изведеш тези нещастни деца на улицата, в студа, и ще избягате.

— И преди сме го правили — заяви Били. — Винаги съм успявал да се погрижа за тях. И сега ще мога.

— Виж какво... — започна Джим безпомощно, но млъкна, погледна към Ели, която беше вдигнала Артър на ръце и се опитваше да го утеши.

Тя погледна по-големия си брат, а малкото ѝ бяло личице беше присвито от тревога.

— Той е гладен, Били. Иска си биберона с млякото.

— Ами дай му тогава.

— Да, ама... нямаме нищо. Дадохме му последното мляко, преди да си легне, а ти каза, че ще намериш пари и ще купиш тази вечер, та...

— Млъкни! — изсъска Били и хвърли бърз предупредителен поглед по посока на Джим. — Виж, Ели — продължи той с по-нежен тон, — онази госпожа ми даде двайсет долара. Ей сега ще изляза и ще купя мляко. Дай му да посмуче коричка хляб или да дъвче нещо. Това може да го успокои, докато аз... — момчето млъкна и погледна към Джим, сякаш едва сега забеляза присъствието му. — Моля ви, господине — додаде то уморено. — Не можете ли просто да си тръгнете и да ни оставите сами да се оправяме? Няма защо да се тревожите за нас.

Нещо в гласа на момчето привлече вниманието на Джим. Не беше предишната предизвикателност, а уморена нотка, която говореше за направо непоносимо отчаяние.

Горкото хлапе, помисли си изведнъж Джим и забрави предишния си гняв. *На тринайсет години е само, а вече се е нагърбило с всички тревоги на този свят.*

— Чуйте сега — каза той с внезапна решителност. — Това продължава вече прекалено дълго. Ще дойдете у дома, ясно ли е? И никакви спорове. Ще ви сложа да спите, ще нахраним бебето, а утре ще решим какво да ви правим. А сега тръгвайте. Вземете си палтата и облечете малкия.

Лицето на Ели стана още по-бяло. Широките ѝ сини очи се изпълниха с паника и тя стисна братчето си в слабите си ръце.

Били я погледна, после се обърна към Джим.

— И дума да не става — отсече той мрачно. — Щом пристигнем там, ще се обадите на Социални грижи и след седмица ние с Ели ще бъдем дадени на различни семейства за отглеждане, а Артър ще го оставят за осиновяване. Не щем! По-скоро ще ви убия!

Джим погледна момчето, учуден и смразен от хладния гняв в гласа му и яростния блясък в очите. Продължи да го гледа, докато Били не сведе очи и взе да рие с крак изгнилите дъски на пода.

— Можеш да тормозиш сестра си и да я плашиш с подобни приказки, малкия — каза той тихо. — Но на мен тия не ми минават. Нямам никакво намерение да се обаждам на Социални грижи и ти давам честната си дума, че няма да допусна да ви разделят. Искам просто тези две малки деца да бъдат на топло, сити и в безопасност. Възнамерявам да ги взема със себе си у дома със или без твоята помощ. Идваш ли с нас или не?

Били го погледна начумерено с ледени, подозрителни очи. Но нищо не каза, само сви уморено рамене и пак махна сърдито на Ели. Тя подаде бебето на Джим, усмихна му се с вече познатата тъжна усмивка и се върна към предишното си занимание — продължи да хвърля къде каквото видеше в кашоните. Мъжът държеше неловко бебето, учуден от силата на гърчещия се Артър и мощта на рева му отблизо. Механично прехвърли малкия върху сгъвката на лявата си ръка и започна да го друса. Артър, непознаващ подобна силна прегръдка, млъкна наред писъка, погледна Джим с учудени сини очи, плувнали в сълзи, и най-неочаквано се усмихна.

Джим бе очарован от усмивката и няколкото бели зъба, които надничаха от розовата му уста.

— Здравсти — промърмори смутено и се усмихна глуповато. — Какво ще кажеш да те заведе у дома да ти дам мляко? Я как разбираш!

Ели ги погледна с едва забележима усмивка на притесненото си лице, вдигна големия кашон и политна под тежестта му. Били, все още мрачен и смълчан, взе втория кашон и двамата поспряха на прага.

— Добре — рече момчето намусено, — готови сме. Да тръгваме.

Джим държеше малкия, докато Ели го увиваше в голямо окъсано одеяло. После погледна изумено към големите опърпани картонени кашони и леките шушлякови якета на двете деца.

— Ами останалото? — попита той. — Вратата е разбита, няма ли да го окрадат?

— Взели сме всичко — поясни Били. — С изключение на мебелите, а тях едва ли някой ще задигне.

— Ами палтата ви? Ели няма ли нещо по-топло? Навън е страхотен студ, а колата ми е на няколко преки оттук...

— Свикнала е — мрачно отсече Били. — Хайде, да тръгваме, преди Артър пак да се е разревал.

Колебливо, с увитото бебе на ръце, Джим поведе децата навън през ветровитите улици към колата си. Те мълчаливо крачеха до него, всяко с кашон на ръце. Ели хвърляше от време на време по един притеснен поглед към шаващия вързоп в ръцете на Джим. Били обаче гледаше право пред себе си с непроницаемо студено изражение на лицето.

Джим го погледна косо и си даде сметка, че момчето възнамерява при първа възможност да грабне двете по-малки деца и да се опита да избяга. *Не бива да го изпускам от очи нито за секунда*, помисли си Джим. *Как ще отида на работа утре? Как ще се грижа за тях? В каква каша се забърках!*

Стигнаха колата му и стовариха двата кашона на задната седалка, където седна и Били. Ели се настани до Джим и взе Артър в ръце, без да откъсва запленени очи от коледните украси на къщите по цялото протежение на улицата.

— Леле, че са хубави! — каза тя толкова тихо, че Джим едва я чу.

— Кое е хубаво, Ели?

— Ами светлините! Не съм виждала такава красота.

Той я изгледа учудено.

— Не си ли виждала досега коледна украса?

Тя поклати глава, от което русата ѝ коса се залюля.

— Май не съм. Само в магазините. Ние никога не сме имали кола. Мама никога не си беше у дома вечер, та Били ме гледаше, а той никъде не ме извежда по мръкнало. Все си стояхме вкъщи — тя погледна още веднъж многоцветните светлини и въздъхна блажено. — Това тук е толкова красиво. Като в приказка. Много ми харесва.

Джим преглътна мъчително, докато спираше на паркинга пред високия блок, в който живееше.

— Ще бъде ли там онази жена? — изведнъж попита Ели, докато прекосяваха паркинга.

— Коя жена?

— Ами онази, хубавата, дето беше у дома. Ще бъде ли сега там?

— Не — отсече Джим и погледна момиченцето. — Няма да бъде.

Ели помръкна, но продължи да разпитва въпреки срамежливостта си.

— А утре?

— Защо питаш, Ели?

— Ами много беше хубава. Същинска принцеса! И беше много добра с мен. Просто... ми се иска пак да я видя.

— На мен също — тихо промълви Джим, а Ели вдигна към него учудени очи.

Впечатлени от размерите на сградата и великолепието на фойето с неговия униформен портиер, децата млъкнаха и се притесниха в асансьора, стиснали кашоните, докато Джим отново пое Артър, който, слава Богу, беше заспал в колата по време на пътуването.

Джим премести спящото бебе и отключи апартамента си. Отмести се, за да минат двете мършави окъсани деца. Ели застана наред дневната и взе да се оглежда с ококорени очи, сякаш внезапно бе попаднала в рая.

— Леле, Били! Виж само колко е хубаво — прошепна тя като омагьосана. — Виж само картините... И онази постелка на пода... Истинска кожа е, нали? Ами тези големи дивани и растенията, също като по телевизията.

Стреснат от реакцията на детето, Джим също огледа топлия си удобен апартамент и се опита да го види през нейните очи. Стаите бяха просторни, с топлите цветове на стените и платовете, които той така обичаше. Подовата постелка, която така беше запленила Ели, бе

огромна бяла козя кожа пред камината, а някои от растенията наистина бяха колкото цели дървета.

Всъщност обаче апартаментът бе съвсем скромнен, особено в сравнение с жилищата на повечето му приятели. Като знаеха произхода му и огромното богатство на семейството му, те често се питаха, понякога и на глас, защо той отказваше да се премести в „нещо по-подходящо“. Никой от тях обаче не знаеше, че Джим беше вложил всичките си пари в бизнеса и откак завърши гимназия, не беше взел от баща си нито цент. Много от тези приятели, помисли си той мрачно, биха се учудили, ако знаеха какво му струваше понякога да плати наема за този апартамент, камо ли да се мести в по-голямо и разкошно жилище.

— Престани да се вълнуваш, Ели — хладно я скастри Били. — Това не е място за такива като нас, така че няма да останем много дълго.

Джим отново се опита да си отговори на въпроса: какво всъщност върши? Длъжен бе да признае, че Били е прав. Беше жестоко, а не добронамерено, да дава на тези деца да вкусат от удобствата и сигурността, които почти веднага щяха да им бъдат отнети. Но как би могъл да гледа три деца в стая и хол? Какво ще правят по цял ден, докато той е на работа? Как да се грижи за тях, да ги даде на училище, да осигури медицинско обслужване на бебето... И някой, който да се грижи за него, изведнъж се сети той, когато Ели тръгне на училище.

Изведнъж се сконфузи, когато усети върху себе си очите на Били, който го гледаше с разбиране и ирония, сякаш му четеше мислите. Бронзовите страни на Джим пламнаха, той изправи рамене и се обърна към Ели с насилена сърдечност.

— Всичко е наред, Ели — каза с увереност, каквато не чувстваше. — Ще останете тук известно време, а ако наистина си тръгнете, ще отидете някъде, където е също толкова хубаво. И двамата ти братя ще бъдат с теб. Обещавам. А сега нека измислим къде ще спите. Това канапе се разтяга и става на легло, а тук в това ъгълче ще приготвим нещо подходящо за Артър.

Докато Джим и Ели се суетяха наоколо и заграждаха нещо като кошарка за спящото бебе, Били се отпусна в едно кресло и само ги

следеше с очи. Момчето мълчеше, но изражението му беше ледено мрачно и напрегнато.

— Дължината на кълна от групата образци е средно два милиметра — диктуваше Сара в малкия микрофон, — докато страничните листа сега са... — тя млъкна внезапно и се извъртя в стола си, за да се загледа разсеяно в снежния пейзаж отвън. Пръстите ѝ разсеяно си играеха с шнура на магнетофона. Чертите ѝ омекнаха, тя свали големите очила, потърка слепоочията си и леко се усмихна. — Вече изминаха три дни... — тя млъкна за малко, за да погледне часовника си, после продължи да говори в микрофона с кротък, почти заваян глас. — Приблизително шейсет и два часа за изминали от момента на зачатие. То всеки момент ще се имплантира в стената на матката.

Докато изговаряше тези думи, тя усети във вътрешностите си странно трепкане и отново се усмихна на глупавите си приумици. Дори ако беше заченала в понеделник вечерта, все още беше прекалено рано, за да усети някакъв резултат от бременността. А като се имаше предвид травмата, която бе изживяла след опита за забременяване, шока от „грабежа“, тичането боса из ледените улици, тревогата при вида на мизерията, в която живееха трите деца — всичко това силно намаляваше шансовете ѝ да е бременна, които от научна гледна точка, предвид неблагоприятните условия, бяха направо нулеви. И все пак тя усещаше отвътре някакво тайнствено придръпване, някакво още по-тайнствено чувство, че е станало нещо чудно.

Изключи микрофона, върна лентата назад, за да изтрие записа, и отново се загледа навън, но този път лицето ѝ беше разтревожено. Отново споменът за трите деца нападна мислите ѝ. Вече трети ден Сара потискаше импулсивното желание да се върне и да провери как се справят. Беше твърдо решила да остави в миналото цялата онази вечер. Преследваше я необяснимия страх, че Джим Флеминг по някакъв начин ще използва децата като стръв, че ще се крие някъде наблизо, ще изчака тя да се върне в ужасната малка стаичка, за да може да се нахвърли отгоре ѝ.

Страховете ѝ не се основаваха на факта, че се има за неотразима и незабравима, а само на факта, че можеше да е бременна. Сега, когато

тази вероятност съществуваше, Сара бе непрестанно тормозена от мисълта, че Джим Флеминг може по някакъв начин да я открие, да научи коя я и да предяви претенции към детето ѝ. В края на краищата, разсъждаваше тя, те са богато и всесилно семейство. Джим беше единствено дете на сенатора и не беше женен. А в тези семейства трябваше непрекъснато да се раждат момчета, за да може номерацията да продължи — Джеймсън Къркланд Трети, после Четвърти и така нататък. Ами ако Сара роди момченце и те научат и решат да го превърнат в Джеймсън Къркланд Флеминг Пети?

Беше ѝ непосилна мисълта за всесилното семейство, претендиращо за детето ѝ, евентуално прибегващо до съда, за да оспори нейните права, намесващо се във внимателно обмислените ѝ планове за неговото отглеждане и възпитание. А най-вече искаше да забрави Джим Флеминг и неговото участие в живота ѝ, да продължи живота си, без той да се меси в мислите ѝ. Тя отказваше да мисли какво би правила, ако не е заченала, дали ще се наложи втори път да прелъстява Джим Флеминг, или ще трябва да търси друг баща за детето си.

Сара уморено тръсна глава, сложи си пак очилата и се върна към купчината разпечатки на компютър и папките върху бюрото си. Но не можеше да изтрие от съзнанието си упоритото луничаво лице на Били, сладката сънлива тежест на бебето или ужасеното уморено лице на Ели.

Рязко затвори капака на микрофона и го прибра в бюрото си. В същия миг на вратата се почука и в стаята влезе асистентът ѝ Карл, преливащ от коледно настроение. В буквален и преносен смисъл, помисли Сара и вътрешно се усмихна. Защото по обяд в коридора беше организирано бурно коледно празненство, което тъкмо беше в разгара си.

— Е, аз ще тръгвам, Сара — каза Карл. — Весела Коледа. Ще се видим другата седмица.

— Другата седмица ли? — разтревожи се тя. — Днес не е ли четвъртък?

— Сара — търпеливо заобяснява Карл. — В неделя е Коледа. Повечето колеги си взеха отпуск от утре. Тук всичко ще е затворено, като изключим персонала по поддръжката.

Сара го гледа известно време с празен поглед, после прекрасното ѝ лице се проясни и тя попи информацията.

— Вярно — каза делово и съблече бялата си престилка. — Коледа е в неделя. И аз тръгвам.

Карл я наблюдаваше как прибира очилата си в калъфка, прекосява стаята и взема от дрешника дебелия си бежово палто.

— Сара... — попита той колебливо. — Къде отиваш?

— Да напазарувам за Коледа — весело съобщи тя. — Трябва да купя подаръци.

Той продължи да я гледа в тревожно мълчание.

— Но ти каза, че тази година няма да си правиш труда да празнуваш Коледа — предпазливо започна Карл. — Каза, че не познаваш никого, с когото да прекараш празниците, и че ще използваш дългия уикенд, за да отхвърлиш повече работа.

— Така и ще направя — съгласи се Сара. — Но познавам едни деца и ще отида да им купя подаръци.

— Сара, скъпа, знаеш колко ще ни е приятно на двамата с Мелани, ако дойдеш да изкараш с нас празника. Винаги си добре дошла. Децата също много ще ти се зарадват.

— Знам, Карл — усмихна се тя, докато си връзваше големия кариран шал. — Но Коледа не е кой знае какво, ако нямаш семейство, а аз не искам да се меся в чуждо празненство. Наистина искам да отметна малко работа, докато разполагам с тишината и спокойствието на празниците. Но познавам едни деца, на които малко коледно настроение ще им се отрази много добре.

И като го потупа по гърба, тя метна през рамо голямата си кожена чанта, усмихна му се лъчезарно и излезе.

— Зелени гъсеници — каза Сара на продавача. — Искам от големите зелени гъсеници. С тях най-добре се лови пъстърва.

— Щом казвате, госпожо — съгласи се притесненият продавач. — Проблемът обаче е там, че сега не е сезонът на риболовните принадлежности и не знам дали...

— Моля ви — настоя Сара и се усмихна на уморения млад мъж. — Знам, че ви затруднявам, но искам да купя цялостно риболовно оборудване за едно момче, което вероятно никога не е ловило риба

през живота си. Той трябва да има в кутията за стръв поне две големи зелени гъсеници.

Продавачът така се заплени от усмивката ѝ, че преглътна мъчително, забрави умората и раздражителността си, причинена от потоци коледни купувачи, сетили се в последния момент да осигурят подаръци за близките си.

— Разбира се — промърмори той и лицето му се озари, докато ѝ се любуваше. — Ей сега ще проверя с какво разполагаме.

Сара го чакаше да се върне, като си припомняше летните дни в компанията на баща си край сенчестите брегове на поточето, където той ѝ обясняваше ботаническите качества на растенията наоколо, докато двамата хвърляха въдици във водата.

Дали Били познаваше подобен летен следобед?

Тя изведнъж се намръщи и очите ѝ се изпълниха със сълзи при спомена за мрачната и мръсна стаичка, за измъчения гладен блясък в очите на децата.

Ще ги изведе напролет — реши тя, без да се замисли колко е нерационално намерението ѝ. *Още първия хубав ден ще ги облека топло, ще ги заведе на излет и цял ден ще ловим риба.*

Продавачът се върна с две крещящо зелени изкуствени гъсеници.

— Тъкмо две ни бяха останали — каза с извинение в гласа. — По четири долара парчето обаче. Имаше голямо търсене през лятото.

— Добре че намерихте! Пъстървата кълве само на тях. Ще платя на касата, защото имам още много да пазарувам.

И като го дари с още една лъчезарна усмивка, тя пусна гъсениците при останалите покупки в количката редом с кожената бейзболна ръкавица и жълтия радиокасетофон и изчезна в дебрите на универсалния магазин.

Артър не беше проблем. Като си припомни студа и голата стая с неравния дъсчен под, Сара му избра топъл гащеризон-одеяло за спане, пуловери, пухкави чорапи и връхни дрехи, както и два чифта обувки и пантофки. Поколеба се за размера, но като си припомни колко тежеше Артър, взе по-големи номера.

След дрехите внимателно му подбра играчки, които да развиват интелектуалните му способности, да издават интересни квичения и да свирят музика, ако се натиснат определени копчета.

Били и Ели явно добре се грижеха за физическите му нужди, но Сара не беше толкова уверена, че умственото му развитие се ръководи както подобава. След като се погрижи за момчетата, Сара прехвърли вниманието си върху Ели. Нарочно я беше оставила за последно, защото пазаруването за малко момиче беше най-забавно. Живо си спомняше какво значи да си момиче на десет години и знаеше какво най-много ще допадне на Ели. Никакви кукли, разбира се, защото Ели си имаше Артър и всичко друго бледнееше в сравнение с него.

Но дрехи... Сара се намръщи при спомена за долнището от анцуг, което носеше детето. Мина през целия отдел за дрехи за момичета и подбра топли пуловери, поли, панталони и чорапогащи в бледи пастелни тонове, които щяха да отиват на нежния цвят на лицето ѝ и на трогателния ѝ леко старомоден маниер.

Накрая Сара обърна вниманието към най-интересното — пълно събрание на произведенията на Л. М. Монтгомъри — книги за малки момичета, красив, подвързан с кожа дневник, който Ели да си води, снабден със закопчалка и малко катинарче. Но най-голямо удоволствие ѝ достави покупката на специалния набор за ръкоделие. Спомни си, че като малка и тя беше имала подобен и нищо не ѝ доставяше по-голяма радост от майсторенето на нежни малки бижута и украшения от разнообразните морски мидички и охлювчета. С усмивка, която не слизаше от устните ѝ, тя купи допълнителни количества мидички и лепила, за да е сигурна, че Ели ще разполага с всички необходими материали.

Количката се огъваше, когато я докара пред централната каса и дори не мигна при вида на астрономическата сума, която ѝ бе представена. Сара беше толкова заета с работата си, че рядко имаше време да харчи пари. Затова покупката на тези подаръци не беше саможертва, а истинско удоволствие.

Като тананикаше в унисон с коледната песен, която звънтеше из улиците в центъра на града, Сара натовари планините коледно опаковани подаръци в колата си и потегли към жилището на децата. Когато наближи познатия квартал и мина покрай кръчмата, където бе прелъстила Джим Флеминг, тя усети тревожно убождане и дори страх. Притеснено се огледа наоколо, сякаш очакваше някой да я следи, но се овладя и тръсна глава, ядосана на собствената си глупост.

Все пак се чувстваше не на себе си, когато паркира пред мръсната порутена сграда, където живееха трите деца. Хвърли напрегнат поглед през рамо, заключи грижливо колата, ритна настрана два издути найлонови чувала, пълни с боклуци пред самия вход, и забърза нагоре по люлеещата се стълба, като се опитваше да не вдишва киселата воня около себе си. Поколеба се на площадката пред вратата, загледана в счупената ключалка. Предпазливо я бутна и надникна в стаята. Беше празна, ако не се броят няколко хартийки, продънената стара кошарка, мръсното легло и тежката миризма. Явно от няколко дни никой не живееше тук.

Избягали са. След като сме си тръгнали, Били е грабнал малките и са хукнали нанякъде, за да не ги намерим.

При мисълта за студените снежни улици, за топлатата розова кожа на Артър и уплашеното лице на Ели по бузите ѝ неудържимо потекоха сълзи. И тогава си спомни за Джим Флеминг в тази стая. През онази нощ. Спомни си как слънчевите му черти бяха помръкнали от тревога и неверие, когато разбра, че трите деца живеят тук сами, как откликна с топлота на тяхното положение.

Обзе я неочакван прилив на надежда. Може би е направил нещо за децата. Може да им е намерил приличен дом. Имаше вид на мъж, който ще постъпи както е редно. Дори за голяма нейна изненада той ѝ се стори обичлив и загрижен. Но предположенията не я задоволиха. Трябваше да научи със сигурност дали се е погрижил за децата, или се скитат в този миг из ледените улици и търсят някъде подслон. А това означаваше, осъзна Сара с натезало сърце, че колкото и да ѝ беше неприятна тази мисъл, тя трябваше да се обади на Джим Флеминг и да го попита.

ПЕТА ГЛАВА

Ботаническите лаборатории бяха почти безлюдни. Последните служители забързано си разменяха коледни поздравии из коридорите и се готвеха да хукнат за последни празнични покупки или празнични приготовления.

Сара влезе в кабинета си, метна палтото на един стол и се настани зад масивното бюро от тиково дърво. Извади досието на Джим Флеминг от най-горното чекмедже, бързо го прегледа и потвърди подозрението си. Домашният му телефон не фигурираше никъде и дори упоритият частен детектив, когото беше наела през пролетта, не успя да ѝ го набави. Така че трябваше да го търси в офиса му.

Тя се намръщи. Джим Флеминг беше изпълнителен директор на фирма, която имаше малка верига от магазини за спортни стоки със собствено производство и търговия на дрехи и обувки за спорт. Не беше директор само на хартия, избран на поста заради бляскавата му футболна кариера и фамилно име. Всичките ѝ сведения сочеха, че приема работата си насериозно, прекарва целия си ден в офиса и се откъсва само колкото да посвети малко време на любимите си хобита. Днес едва ли щеше да си бъде в офиса, чийто телефонен номер беше написан четливо върху лист хартия точно пред очите на Сара. Тя го погледа мрачно, преборвайки се с вътрешната си съпротива. После се сети за двете зелени гъсеници и за пухкавите чорапки на Артър, пое си дълбоко въздух и го набра.

— Бихте ли ме свързали с господин Флеминг? — попита тя телефонистката с безумната надежда, че няма да го завари, че вече си е заминал за празниците, че тя просто ще затвори...

— Какво да му предам?

Сара панически се заколеба.

— Кажете му просто... че се обажда приятелка на Били и Ели. Кажете му, че се обажда... жената в черно — додаде накрая и усети как пламва от неудобство.

Явно обаче телефонистката на Джим не беше вчерашна и бе чувала какво ли не, защото ѝ спести коментара си и след миг Сара чу гласа на Джим.

— Ало? Ти ли си наистина?

При звука на топлия му мъжествен глас Сара бе връхлетяна от спомени и внезапни чувства, които я изумиха. Спомни си с жива яснота допира на ръцете, на устните му, силата и нежността на едрото мускулесто тяло, невероятната сладост на начина, по който я любеше...

— Ало? Тук ли си? — попита той с тревога в гласа.

— Да... тук съм — прошепна Сара. — Просто... исках да те попитам за... децата.

— Какво искаш да питаш? И как успя да ме откриеш? Нали не знаеше кой съм.

— Никога не съм твърдяла такова нещо — спокойно заяви Сара, възстановила вече равновесието си. — Само ти позволих да допуснеш, че не знам кой си.

— Ти май ми позволи да допусна доста неща — каза той жизнерадостно. — Интересно защо?

— Във всеки случай не се обаждам, за да обсъждаме отношенията си — твърдо каза тя. — Исках само да попитам за децата.

— Ами добре. Питай.

— Няма ги вече в онази стая. Питях се дали не знаеш къде са.

— Откъде знаеш, че не са там? Да не си ходила да ги посетиш?

— Купих им коледни подаръци — поясни Сара с преднамерено хладен глас, — но когато отидох днес да им ги занеса, видях, че там от няколко дни явно никой не живее. Изплаших се да не би...

— Да не би Били да ги е грабнал и да е побягнал с тях.

— Да. Не крия, че си го помислих. Били ми се видя доста решителен.

— И още как — рече Джим мрачно. — Много мило, че си им купила подаръци. Ели много ще се зарадва.

— Значи наистина знаеш къде са — каза Сара с внезапен прилив на облекчение и задоволство.

— О да, знам. Ели все за теб ми говори. Нарича те „принцесата“, сякаш си излязла от приказка, и постоянно ме пита кога ще се върнеш. Не ми вярва, че представа си нямам.

— О! — Сара се усмихна безпомощно, а бузите ѝ внезапно пламнаха. — Много... мило.

— И така — поде Джим, — какво да ѝ кажа? Кога ще се върнеш? Сара се поколеба, внезапно напрегната и уплашена.

— Да не би... да не искаш да кажеш, че децата са при теб?

— Да — лаконично отвърна той. — Сега сме четирима в едностаен апартамент. Петима, ако броя и Мод, но тя се прибира вечерно време у дома си.

— Мод? — попита Сара и неочаквано усети как я пробужда необяснима болка.

— Мод Уилет — поясни Джим. — Страхотна баба, с която се запознах на ски същия ден, когато срещнах и теб.

— Добре — побърза да го прекъсне Сара, порозовяла от смущение. — Разбирам. Продължавай, моля те.

— Та ние с нея се сприятелихме на една писта. Научих я да прави рало и тя ме покани да хапна от нейното руло „Стефани“. Не ѝ отидох на гости, но на другия ден, като се озовах с три деца в къщата, ѝ се обадох и тя веднага дойде и сложи ред в бъркотията. Истинско чудо е. Едно от седемте чудеса.

Сара се усмихна, изкуши се да го попита за другите шест, но веднага се стегна. Беше толкова забавен и приказлив, толкова ѝ беше лесно да бърби с него.

— Какви са ти намеренията? — попита делово. — Ще ги оставиш у вас или...

— Божичко — простена Джим с неочаквана нотка на напрежение и умора. — Никак не е лесно, хубавице моя. Например...

Женски глас, вероятно секретарката му, го прекъсна и той млъкна, за да каже:

— След малко, Шели, благодаря. И не ме свързвай още с никого. Много е важно. Който и да се обади, нека позвъни по-късно — Сара чакаше. После отново чу гласът му, силен и топъл. — Ало! Тук ли си?

— Разбира се. Разказваше ми за децата.

— Да. Направо не знам какво да правя. Много съм объркан. Не ти ли е правило впечатление, че седнеш ли да помагаш на някого с най-добри намерения, всъщност само оплескваш още повече нещата?

Сара долови болка и обърканост в гласа му и много ѝ се прииска да го утеши, но смаза това желание в зародиш.

— Какъв е проблемът? — попита. — Трудно ли се приспособяват към разкоша?

— За приспособяване се приспособяват. На децата това им дай — да се приспособяват. Вече програмират видеото и се оправят с дистанционното, сякаш цял живот това са правила, микровълновата печка не крие тайни за тях, нагласяват термостата за стайната температура и се оправят и с най-екзотичната техника.

Сара започна да проумява.

— Проблемът значи е, че се оправят прекалено добре. И след няколко дни на топлина и удобства няма да могат да се върнат към стария си начин на живот.

— Били си го знаеше — безпомощно каза Джим. — Той го разбра по-добре от мен още първата нощ, когато ги прибрах у дома.

— Ти не можеш... — предпазливо започна Сара. — Не можеш да ги задържиш завинаги. Не е възможно все пак...

Гласът ѝ заглъхна.

— Не че е невъзможно — мрачно каза Джим, — но е дяволски трудно. От първия момент Били го е яд на мен, задето съм дал на децата да вкусат от удобствата и лукса. Той е недостъпен, циничен, практичен и не вярва, че ще продължа да се грижа за тях. Би ги грабнал и би хукнал с тях нанякъде, ако го изтърва за миг от поглед. Пък и у дома е тясно за толкова народ. Лошото е, че и другите наематели научиха за тях и управителят на блока вече ме предупреди, макар и тактично, че трябва да си тръгнат възможно по-скоро.

— Да не е от тези блокове, които са само за възрастни без деца?

— Точно от тях е.

— Божичко! — Сара помълча, докато мислеше. — Ами Социални грижи? Обърна ли се към тях?

— Да. Били се оказа напълно прав. Претоварени са с работа, не им достигат хора и средства. И дума не става да гарантират, че ще намерят семейство, което да иска да гледа и трите деца. Служителят, с когото говорих, ми каза направо, че Артър ще бъде даден за осиновяване, а другите ще постъпят в някакъв временен дом за сираци.

Сара потрепери, като си представи срамежливата и нежна Ели в междинен дом за сираци.

— И все пак — предпазливо започна тя, — ще е по-добре да са на държавна издръжка, отколкото да се върнат... където ги намерихме.

Нали така?

— Не и за тях — каза Джим. — Нямах представа колко и двамата обичат бебето. Направо да ти се скъса сърцето. Ели е само на десет години, но ако ѝ отнемат Артър, няма да се свърже от мъка по него.

Сара се поколеба, огледа кабинета си и купчините папки, спретнатата редица с книги и доклади, рамкираните гравюри по стените до сложни диаграми за растежа на зърнени култури.

— И така — каза най-сетне, — какво ще правиш?

— Не знам. Мод ще помага според възможностите си, но скоро ще ходи на зимна ваканция със семейството си и аз ще остана да се оправям сам. Явно ще трябва да взема отпуск, за да си остана вкъщи. Ще трябва да търся и друго жилище, може би ще купя къща, макар че един Господ знае откъде ще намеря толкова пари за такъв кратък срок.

Звучеше угрижен и уморен и сърцето на Сара се сви. Изкушаваше се да предложи своята къща, но твърдо устоя, като си представи какви усложнения ще предизвика подобно предложение. Щеше да се забърка в живота на Джим Флеминг, той щеше да научи къде живее и ако се окажеше, че наистина е бременна, скоро щеше да си има собствено бебе, за което да се грижи. Пък и къщата ѝ беше прекалено малка и едва ли разполагаше с повече от площ от неговата.

— Така или иначе — продължи той с предишния си бодър глас, — това си е мой проблем, нали така? Аз ги прибрах у дома и аз трябва да се оправям с последствията. Все ще измисля нещо. Междувременно не е зле да решим какво да правим с теб.

— С мен ли? — учуди се Сара. — Как така с мен?

— Ами нали си купила подаръци на децата. Не искаш ли да им ги дадеш?

— Аз... да — измънка тя, внезапно смутена. — Да, бих искала, ако е възможно.

— Разбира се. Какво ще кажеш за тази вечер? Ще се отбиеш за едно коледно питие и ще сложим подаръците ти под елхата. Ели много настоя да имаме елха. Купихме многоцветни лампички, звезда за върха и всичко, каквото се полага.

— Сигурно е прекрасна — тихо каза Сара.

— Като я украсихме, загасихме осветлението в стаята и включихме нейните лампички. Ели се разплака, скри се в килера и

рева цял час. Едва я уговорих да излезе и да се успокои.

— Защо плака?

— Ами защото била толкова красива. Направо я заболяло, толкова била красива — Сара усети, че и нейните очи се изпълват със сълзи. — Та сама виждаш в какво положение се намирам — продължи Джим. — Още една-две такива сцени и няма да съм в състояние да върна тези деца, където си бяха или в някое благотворително заведение.

— Разбирам — прошепна Сара.

— Обаче — весело додаде Джим — елхата вече не е толкова красива. Има доста опърпан вид. Ниските клони се радват на прекалено много внимание от страна на Артър и Ланселот.

— Кой е Ланселот?

— Кученцето на Мод. Не обича да го оставят сам вкъщи, та Мод го води у дома всяка сутрин. Двамата с Артър разиграват своя сцена на апокалипсиса в моя хол.

— Горкият Джим! — безпомощно се засмя Сара.

— Приятно ми е да те чуя как се смееш — каза той с дрезгав от сдържани чувства глас. — Нямах представа колко ми се искаше да се видим отново.

— Моля те — потрепери Сара, като чу интимните нотки в гласа му. — Моля те, недей...

— Добре — каза той делово. — Разбрах. Няма да те притискам. Е, какво ще правим с подаръците? Довечера устройва ли те? — Сара помълча, докато усукваше в ръка телефонната жица. — Разбирам — обади се Джим. — Не искаш да ме видиш, така ли?

— Извинявай — прошепна тя. — Просто...

— Няма значение. Какво ще кажеш за утре? Ако искаш веднага след обяд. Аз ще бъда тук в офиса, а ти можеш да се отбиеш у дома с играчките и да останеш колкото време искаш. Ще ти дам адреса.

— Така ще е най-добре.

— Обещавам да не ти се мотая в краката, никой няма да те следи или шпионира. Давам ти честната си дума. Не че не ми се иска — добави искрено, — но за децата е много важно да те видят отново и не желая с нещо да им разваля удоволствието. Имаш ли ми доверие?

— Да — каза Сара за голямо свое учудване.

— Добре. Запиши си адреса.

Тя го знаеше наизуст... Всъщност няколко пъти беше минавала с колата си покрай сградата, докато кроеше планове как да прелъсти Джим Флеминг. Той живееше в един от елегантните квартали на няколко преки от лабораторията, където тя се намираше в момента. Но Сара промърмори нещо в отговор и се престори, че записва.

— Чудесно — каза Джим. — Ще кажа на децата, че ще се отбиеш следобед. Ели ще пощурее от възторг. А като е възторжена, става още по-мълчалива и бледа и само очите ѝ се уголемяват като паници.

— Благодаря — усмихна се Сара. — Много ти благодаря!

— Няма защо. Само помни — добави той тихо, — че ако един ден промениш решението си и решиш да ме видиш, аз също ще пощуреем от възторг. Нали ще го запомниш?

— Да — прошепна Сара. — Ще го запомня.

— Сбогом, хубавице. Благодаря ти, че се обади.

И той затвори, а Сара остана да се взира в телефонната слушалка.

Джим също остана неподвижен дълго време, след като затвори, и не откъсваше поглед от собствения си телефон. Умът му беше объркана мъгла от мисли и впечатления, но сред тях се открояваше момчешка радост, че тя го помни и му се обади.

Не че се интересуваеше кой знае колко от него. Беше му дала да разбере недвусмислено, че я вълнуват децата. И все пак си беше направила труда да научи името му и да издири служебния му номер.

Той се намръщи, загледан с присвити очи в стъклената витрина до отсрещната стена, запълнена с футболни трофеи от успешната му спортна кариера. Нещо не го оставяше на мира, някакво ехо от спомен... Ехото на нейния глас, начинът, по който се засмя, когато каза „Горкият Джим!“

Някъде някога в по-далечното минало той вече беше чувал този глас. Джим имаше невероятна памет за гласове и сега беше сигурен, че не греша. Все повече започваше да се убеждава, че срещата му с красавицата в черно не е била чиста случайност, както му се беше сторило. Тя го познаваше, колкото и да отрича, беше го издирила по неизвестна причина и зад еднократната им среща се криеше някаква нейна лична мотивация, за която той представа си нямаше.

Какво не бих дал, само и само да разбера каква беше тази работа — помисли си той. По дяволите! Ако само можех да си припомня къде съм я виждал... Къде съм чувал този глас...

— Джим? Свободен ли си вече?

Той вдигна очи към веселото лице на секретарката си, застанала в рамката на вратата, и кимна.

— Да, Шели. Свободен съм. Коя важна клечка чака там при теб?

— Сенаторът — прошепна предпазливо Шели.

Замислената усмивка на Джим избледня и хубавото му лице се издължи. Погледна часовника си, обърна се към прозореца, за да се успокои, и чак тогава каза на секретарката си.

— Добре, Шели. Нека влезе.

Взе от бюрото си малко нефритено украшение, с което затискаше единични листа, за да не се разпилеят, и така го стисна, че кокалчетата на ръката му побеляха. Като се изключи това, той не прояви никакви видими чувства, когато вратата се отвори и баща му влезе в стаята.

— Здравей, Джим — поздрави сенаторът Флеминг и небрежно се отпусна в коженото кресло от другата страна на бюрото. — Весела Коледа.

— И на теб, татко — каза Джим, като изгледа баща си студено. Джеймсън Къркланд Трети беше шейсет и три годишен, но много хубав и привлекателен мъж. Като го гледаше, Джим имаше чувството, че вижда в огледало собственото си бъдеще, защото знаеше, че ще изглежда точно така след трийсет години.

Старият добре се грижеше за себе си, неохотно призна Джим. Каквото и да беше мнението му за него, не можеше да му отрече, че прави добро впечатление.

— Как си, сине? — попита сенаторът небрежно, сякаш се виждаха и разговаряха всеки ден, а неведнъж в годината.

— Добре, татко. Много добре.

— Бизнесът върви ли? — попита бащата и огледа чудесно обзаведения кабинет. Гласът му беше все тъй небрежен. Ако човек не видеше с каква сила се е вкопчил в страничните облегалки на креслото и колко е напрегнато тялото му, би допуснал, че е съвсем непринуден, каза си Джим.

— Да — рече Джим. — Върви. Високите лихви ни създават проблеми като на всички останали, но ще се справим.

Сенаторът кимна замислено, прокашля се и погледна сина си с внезапна молба в сините очи.

— Питяхме се... — започна той и млъкна.

Джим го наблюдаваше спокойно, без да му помогне в затруднението, и накрая баща му продължи по-спокойно.

— С леля ти Морийн се питяхме дали няма да дойдеш в ранчото за Коледа. Ще бъдем само ние двамата и би ни било приятно, ако... Тя ще приготви любимите ти ястия и най-сетне ще прекараме Коледа семейно.

Сините очи на Джим засвяткаха от гняв.

— Слушай, защо правиш това всяка година? Кога най-сетне ще разбереш? Ние с теб нямаме какво да си кажем. Много отдавна ти казах какво мисля за теб, ти също сподели какво мислиш за мен. Защо просто не се откажеш?

Сенаторът погледна непреклонно сина си.

— Може би нещата не са чак толкова ясни, сине. От смъртта на майка ти изминаха седемнайсет години и десет години, откакто ти напусна дома ни. Времената се менят. Хората също. Може би сега не съм същият, за какъвто ме смяташе тогава.

— Едва ли — студено рече Джим. — Ти си като природно явление. Не се променяш.

— Нито пък ти ще се промениш, ако не опиташ. Човек трябва да се грижи за живота си и за отношенията си с хората. Те не са само една даденост.

Джим изгледа баща си, сякаш не вярваше на ушите си.

— Имаш ли някаква представа каква ирония се съдържа в думите ти? Във факта, че именно ти ми четеш лекция за отношенията между хората. Боже Господи!

Сенаторът гледаше мълчаливо сина си.

— Виж, Джим — каза той накрая. — Знам, че не ме харесваш и знам защо. В някои отношения може би имаш право. Но не би ли могъл да обявиш кратко примирие заради леля си? Мо много иска да те види тази Коледа.

— Аз се виждам от време на време с леля Морийн. Не е необходимо да ходя в къщата ти, за да се срещам с нея. Тя добре го разбира.

Сенаторът поклати хубавата си побеляла глава.

— Много си злопамятен — въздъхна той. — Много. Съжалявам.

И той стана и се запъти към вратата, но на прага спря за миг. Джим го наблюдаваше безизразно и го чакаше да си тръгне.

— Един ден, Джим — рече баща му, — се надявам да срещнеш човек, когото истински да обикнеш. И когато това се случи, надявам се, за твоё добро да си способен на топлина. Да не бъдеш студен и безкомпромисен, та да загубиш и нея, и шансовете си да бъдеш щастлив.

Очите на Джим опасно припламнаха, но той се сдържа и само кимна на баща си, докато проследяваше с поглед затварянето на тежката дъбова врата. Останал сам в кабинета си, той стисна силно ръце, за да спре треперенето им, и се загледа с невиждащи очи през прозореца. Част от него съжаляваше за рязкото поведение и студенина, с които посрещна молбата на възрастния мъж. Понякога много му се искаше да прости, да може да даде на баща си и на леля си това, което те искаха от него.

Но друга негова част — сърдита и непрощаваща — не можеше да забрави страданията на майка му. Джим помнеше с такава яснота, сякаш се беше случило вчера, нейните сълзи, болката ѝ, измъченото ѝ желание да получи малко обич и топлина от властния си богат съпруг, който себично ѝ ги отказваше.

Той я уби, мислеше Джим. Със същия успех можеше да я застреля. Той я уби. Как иска да забравя? Как очакват от мен да се смея и да общувам с тях, да се преструвам, че сме щастливо семейство, когато аз знам какво се случи между моите родители? И с мрачна усмивка си припомни думите, които баща му произнесе на сбогуване. После поклати глава — старият си беше все така невероятно нагъл. Ако в живота на Джим Флеминг някога имаше жена, мислеше той, тя ще бъде топло обичана и никога няма да познае отношението, което погуби съпругата на сенатор Флеминг.

Той стана, понеже не го сдържаха на едно място, и взе да обикаля кабинета си. Накрая грабна коженото си яке от дрешника, навлече го и излезе в преддверието, където седеше секретарката му.

— Тръгвам си, Шели, и днес няма да се върна. Ако има нещо важно, ще ме намериш у дома. Ако не е важно, ще почака до утре.

— Добре — Шели се поколеба с пръсти, замръзнали над клавиатурата на компютъра. — Искан да те попитам за утре... Обещах

на моя приятел да отида с него на гости на родителите му. Ти спомена миналата седмица, че за утре не ти трябва, но ако искаш, мога да дойда сутринта.

— Не, не — побърза да я увери Джим. — Бях забравил. Аз ще прекарам целия ден тук, но се съмнявам, че нещо важно ще изплува. Весела Коледа, Шели!

— И на теб — момичето се оживи и се усмихна. — Джим, всичко наред ли е? — попита тя предпазливо.

— В какъв смисъл?

— Ами... не знам. Напоследък ми се виждаш уморен.

Джим се усмихна вяло.

— Семейни неприятности — каза лаконично. — Имам си семейни неприятности.

Секретарката му не знаеше нищо за новите му отговорности. Донякъде поради мрачните предупреждения на Били, Джим се притесняваше по отношение на властта на Социалните служби и не смееше да спомене пред никого, с изключение на Мод, разбира се, която се беше заклела да пази тайна, че в апартамента му са подслонени деца.

Шели очевидно предположи, че под семейни неприятности шефът ѝ има предвид посещението на сенатора, който всяка година се появяваше по това време и напразно се опитваше да придума сина си да прекара с него Коледа.

— Трудно е — съгласи се тя и мъдро поклати къдравата си глава. — Тия семейни неприятности могат направо да скапят човека. Много добре знам.

Джим се усмихна и тихо напусна стаята.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че никога преди не си я виждал? Никога? — попита Джим бармана и не можеше да повярва.

— Само онази нощ — потвърди онзи, докато бършеше поредната чаша и я закачаше внимателно на специалната поставка, провесена от тавана.

— Но тя ми се видя... предположих, че е от постоянните посетителки.

— Тогава защо ти никога не си я виждал? — умно го засече барманът.

— Ами защото идвам тук само в понеделник вечер. Мислех, че тя минава насам през седмицата... или през уикенда...

— Никога — отсече барманът. — Никога преди не съм я виждал. Само тогава.

Джим усети как го залива вълна на безнадеждност и твърдо се опита да се пребори с нея.

— Да не би да грешиш все пак?

Барманът само го изгледа.

— Виж, синко. Аз може да съм на средна възраст, с шкембе и семейство, но и аз душа нося. Ти сам видя онази жена. Допускаш ли, че ако идва тук редовно, аз няма да я забележа?

— Разбрах какво искаш да кажеш — усмихна се Джим. — Добре, ще трябва да поразпитам из околните барове.

И като остави празната си чаша, той се запъти към вратата.

— Ей, господине! — провикна се барманът. — Весела Коледа и дано я откриеш!

— Благодаря. Дано — отвърна Джим, но докато крачеше по заснежените улици, у него се засили чувството за безнадеждност. Обиколи всички барове по улицата, но никой не беше виждал жена, която да се покрива с неговото описание на тайнствената жена в черно. Може би ходи в по-изискани заведения, мрачно си мислеше Джим. Може би само случайно е попаднала в тази част на града. В такъв случай как да я открие? Не можеше да обиколи всички заведения в града. Пък и само си губеше времето, като нямаше нейна снимка, която да показва. Устното описание е нещо различно — много хубава, тъмнокоса, с невероятни сиви очи и изискани маниери.

Започна да съжалява за дадената честна дума. Жената, която така трескаво издирваше, щеше да се яви в собствената му къща на другия ден. Щеше да бъде там от плът и кръв, щеше да натисне звънеца на неговата врата, а той обеща да не бъде там. Обеща дори, че никой няма да се опита да я проследи или да я търси по някакъв друг начин.

Джим обаче държеше на думата си. Трескаво се опита да премисли какви други възможности му остават. Накрая реши, че единственият начин е да ѝ напише писмо. Щеше да го остави на Мод да ѝ го предаде, когато дойде да види децата. В него щеше да ѝ обясни

колко много иска да я види отново ще подчертае, че ще приеме всичките ѝ условия, ще я помоли да вземе инициативата в ръка и да каже къде могат да се срещнат.

Тази мисъл повдигна духа му и той дори взе да свирка в тон с коледната песничка по радиото и да съчинява наум писмото.

Но докато караше колата към дома си, той отново бе завладян от досадното чувство, че вече е виждал някъде тази жена, че в някакъв период от живота, си се е срещал с нея при различни обстоятелства. Беше виждал лицето ѝ, беше чувал гласа ѝ, и ако можеше само да насили паметта си, всичко щеше да си дойде на място. Джим се намръщи, напъна се да се сети, но мислите за децата, които го очакваха с нетърпение у дома, и великолепната вечеря, сготвена от Мод, която сигурно вече е на масата, го разсеяха. И Джим се усмихна и запя на глас коледната песен, докато около него ръмжеше и се зъбеше коледният трафик.

ШЕСТА ГЛАВА

Сенаторът Джеймсън Флеминг спря белия си линкълн пред дългия гараж и изчака една от вратите да се вдигне плавно нагоре. Вкара го вътре, слезе и тръгна покрай редицата лъскави коли към малката осветена стаичка в дъното.

В нея пред голям картонен кашон, застлан с празни чували, клечеше дребен мъж на неопределена възраст. Когато сенаторът влезе, той вдигна набръчканото си лице и грейна в широка беззъба усмивка.

— Здравей, Мани — поздрави сенаторът. — Как се справя нашата приятелка?

— Много добре, сър — щастливо докладва Мани. — Шест кутрета. Едно от друго по-красиви.

— Виж ти! — зарадва се сенаторът. — Май ще излезеш прав. Аз не мислех, че вече е готова.

Той клекна до кашона, все така усмихнат, и погали коприненото ухо на едрата кокер-шпаньолка, просната изтощена, но победоносна до шестте си кутрета. Джеймсън ги огледа едно по едно, като ги докосваше с големите си хубави ръце под зоркия и горд поглед на майката. Накрая се изправи, оправи гънките на панталоните си и тръгна да си ходи.

— Благодаря ти, Мани — каза на излизане. — Друго има ли?

Мани се намръщи.

— Още не са докарали стълбовете за новата ограда, сър. Без тях нищо не можем да почнем с момчетата.

— Веднага ще им се обадя. Ако днес не ги доставят, ще трябва да чакаме за след Коледа.

— И новото биче ми се вижда умърлушено.

— Как така умърлушено?

Мани махна красноречиво с ръка.

— Ами не е много кукуряк. Може да има нужда от витамини или нещо такова.

— Ще го погледна и ако трябва, ще извикам ветеринаря. Сестра ми видя ли кутретата?

— Беше тук цял следобед. Вече им е дала имена на всичките.

Джеймсън се усмихна лъчезарно, кимна на работника и излезе от гаража през страничната врата. Вдиша дълбоко и за кой ли път си помисли, че само на няколко мили от града въздухът е толкова по-чист и свеж. Къщата и прилежащите към нея площи изглеждаха безупречно поддържани, с подкастрирани живи плетове и виещи се пътеки от дялан камък, почистени от снега. Сенаторът огледа с удоволствие имението си. Откакто политическата му кариера бе завладяла по-голямата част от времето и вниманието му, той бе продал съществената част от земите и сега ранчото бе за него повече хоби, отколкото средство за прехрана. Но всичко наоколо бе толкова красиво, че Джеймсън винаги се завръщаше тук дори след най-краткото отсъствие с чувство за дълбоко задоволство и вътрешно спокойствие.

Поколеба се дали да навести бичето, но реши, че може да почака още час-два, обърна се и тръгна по пътеката към къщата. Докато крачеше, си припомни всяка дума от разговора със сина си. Хубавото му, прорязано от бръчки, лице се навъси, сините му очи помръкнаха.

Влезе в антрето и закачи велуреното си палто в дрешника. После се огледа наоколо. Някъде от дълбочините на къщата долиташе „Месата“ на Хендел. Величествената музика изпълваше елегантните извивки на вътрешната стълба, стаите с богата дъбова ламперия, изящни старинни кристали и безценни турски килими. Вътре миришеше на цветя, на политура за мебели и подправки за коледни сладкиши. Джеймсън с удоволствие вдиша тези аромати, преди да тръгне да търси сестра си. Спря пред сводестата врата, водеща към трапезарията, и се усмихна широко. Изпод голямата дъбова маса стърчаха два обути в маратонки крака и се дочуваше тъпо почукване.

— Мо! — рече той и се наведе да надникне отдолу. — Какви ги вършиш тук?

Маратонките се плъзнаха по килима, последвани от елегантно слаби, обути в сини джинси, крака и дребно жилаво тяло по розово горнище от анцуг. Морийн Флеминг надзърна изпод масата, стиснала в ръка стара, видяла по-добри времена, масльонка с дълъг чучур.

— Заяжда проклетията — заяви тя с достойнство. — Просто я смазвах.

Морийн Флеминг радваше окото дори в спортното домашно облекло, което носеше през деня, изпълнен с много работа и тичане из ранчото. Беше дребна, жива, със стегнато спортно тяло на младо момиче. И лицето ѝ беше младолико въпреки бръчките около очите и устата. А очите ѝ имаха характерния наситен син цвят на всички от семейство Флеминг.

Когато жената на Джеймсън почина и го остави сам с петнайсетгодишен син, Морийн пристигна за няколко седмици в ранчото да помага на брат си. Тогава беше трийсет и пет годишна и вече имаше зад гърба си два брака. С единия съпруг се беше развела, другият беше починал от рак. Очакваше я нерадостно самотно бъдеще и затова с удоволствие се потопи в домакинството на брат си. Гостуването ѝ продължи няколко месеца, после години, а сега Джеймсън се питаше как ли би се оправил без нея.

— Защо си се заела да смазваш масата, Мо? — тихо я попита той.

— Нали ти казах, че заяжда. Трудно се отваря и двете крила не могат да...

— Мо, няма да се наложи да я отваряме за Коледа. Ще бъдем само шестима — ние с теб, Мани, Том, Кларис и Елоиз.

Морийн се поколеба, стиснала масльонката, забила поглед в килима, докато брат ѝ съзерцаваше тъжно наведената ѝ глава.

— Той няма да дойде, Мо. Опитах се да го придумам, но е непреклонен. Докато е жив, кракът му няма да стъпи тук.

— Ох, Джейми...

Морийн вдигна очи към брат си със съчувствие и тъга.

— Така ми иска да мога да се върна назад и отново да опитам, Мо — каза сенаторът. — Защо нямаме втори шанс в живота? Щеше да е толкова хубаво.

— Как да нямаме втори шанс? Винаги имаме — твърдо заяви Морийн. — И твоят ще настъпи. Джим ще се промени. Един ден ще разбере, че гледните точки са винаги две и трябва да изслуша и твоята версия за случилото се. Ще видиш, Джейми. Един ден ще се върне.

Джеймсън поклати глава и се усмихна мрачно.

— Де да бях оптимист като теб. Но аз всяка година ходя при него и го увещавам, а той е студен като парче лед. Нито искрица прошка или топлота.

— Същият инат като теб — опита се Морийн да върне усмивката на брат си. — Крушата не пада по-далеч от дънера.

Джеймсън кимна и се наведе да поеме масльонката от ръката на сестра си.

— Стига по този въпрос. Ще се радваме на Коледа в компанията на нашите служители и повече нито дума за Джим, обещавах ли? Ще отида да хвърля едно око на новото биче. Мани твърди, че било умърлушено, ще видя какво има предвид.

Морийн живна.

— А видя ли кутретата? Нали са прекрасни?

— Така е. Ти излезе права. Песът на Уилоуби се оказа чудесен за разплод. Пак ще го ползваме. Обадиха ли се за стълбовете за оградата? Мани каза, че...

И като продължи да говори, Джеймсън изведе сестра си в преддверието на къщата. На прага на вратата се обърна да хвърли тъжен поглед към голямата маса с коледния букет в центъра. После решително угаси лампата и потопа стаята в мрак.

Сара спря нерешително във фоайето на сградата, където живееше Джим Флеминг, натоварена с пакети коледни подаръци, и се огледа смутено. Беше свършено празно, но тя въпреки това бе подгонена от абсурдната идея, че във всяко ъгълче се крие някой, готов да се нахвърли отгоре ѝ.

Ужасяваше се при мисълта, че Джим Флеминг може да разбере коя е. Затова беше пристигнала с такси, а не със собствената си кола. Шофьорът вървеше след нея, и той натоварен с пакети.

— Всичко наред ли е, госпожо? — попита тревожно. — Виждате ми се някак особена.

— Не, нищо ми няма — отвърна Сара, трогната от неговата загриженост. Огледа още веднъж фоайето, празно и безлюдно, ако не се брой белокосият портиер, който ги наблюдаваше с учтиво безразличие.

— Да ви помогна ли да отнесете всичко това горе? — попита шофьорът.

— Не, благодаря — промърмори Сара. — Всичко е наред. Много ви благодаря за помощта.

Тя стовари всички пакети на тапицираното с кадифе канапе за двама до входа, порови из чантичката си, плати на шофьора и се усмихна притеснено. Той се впечатли както от усмивката ѝ, така и от банкнотата. Стовари купищата подаръци до нейните пакети, докосна шапката си в знак на уважение и си тръгна. Сара прекоси обширното фойе, за да размени няколко думи с портиера.

— Извинете — започна, — трябва да кача тези пакети в апартамента на господин Флеминг. Може ли да...

— Разбира се, госпожо. Господин Флеминг ме предупреди, че ще дойдете. Ще ви помогна да ги качите.

— Много мило. Купът е доста голям.

Тя го последва към асансьора, а сърцето ѝ думкаше силно в гърдите, когато вратата се затвори и двамата се озоваха сами в тясното пространство.

— Много е студено — учтиво се обади портиерът, докато асансьорът се плъзгаше безшумно нагоре. — Но поне ще имаме сняг за Коледа.

— Да — промърмори Сара.

Беше обхваната от внезапна паника, от някаква смазваща увереност, че Джим Флеминг я е измамил и че я причаква в този момент в апартамента си, готов да я сграбчи в мига, в който тя позвъни на вратата, да я вкара насила вътре, да я принуди да разкрие самоличността си, да му разкрие драгоценната си тайна за бебето, което така искаше, и да...

— Пристигнахме, госпожо. Сигурна ли сте, че ще се оправите с пакетите? Виждате ми се преbledняла.

— Добре съм, благодаря.

Сара пое дълбоко въздух и пристъпи в застлания с мокет коридор. Изведнъж си спомни как изглеждаше Джим Флеминг, когато застана пред нея гол и надменен, спомни си ръцете му по кожата си, устните му и сладостта, вълшебната сладост, с която я беше дарил. Сара потрепери, прехапа устна и се опита да се усмихне на притеснения мъж до себе си. После си надяна маска на безразличие и го последва към вратата, на чиято дискретна месингова табелка пишеше Дж. К. Флеминг.

На позвъняването откликна пълна усмихната жена по оранжев анцуг. Сивите ѝ къдрици стояха като рамка на миловидното розово

лице.

— Вие трябва да сте Мод — прошепна Сара. — Донесох разни неща за децата.

— Да, разбира се. Джим много се надяваше, че ще дойдете — жизнерадостно каза Мод и се усмихна радостно на портиера, който направо засия, като я зърна. — Той е на работа, но децата са тук. Дори и Били.

Портиерът с явна неохота отстъпи назад, като не откъсваше очи от Мод. Тя пое пакетите, стовари ги върху масата в антрето и покани Сара да влезе. Докато ѝ помагаше да съблече палтото и шала, устата ѝ не млъкваше нито за миг. Накрая я упъти към всекидневната и тактично изчезна в дълбините на кухнята, като промърмори нещо за кафето, което щяло да изкипи.

Трепереща и задъхана, Сара влезе в голямата стая, пълна с растения. Въпреки размерите си, дневната бе претъпкана с детски дрешки, играчки, голямо бяло детско легло и маса за преповиване до стената между прозорците. Огромно разклонено коледно дърво изпълваше единия ъгъл, цялото в разноцветни лъскави играчки. Върху меката козя постелка до дървото седеше Артър и с шумно задоволство думкаше с дървена лъжица по алуминиева тава. Дебело черно кутре клечеше до него и ръфаше края на кожената постелка, като мятеше глава, развяваше уши и пискливо ръмжеше.

Ели и Били седяха един до друг на канапето до брат си, мълчаливи и напрегнати. И двамата имаха по-чист, по-сит и по-стоплен вид, отколкото в онази паметна нощ на първата им среща със Сара, но израженията на лицата им си бяха все същите. Били беше затворен и почти намусен, докато следеше Сара като вълче. Ели беше ококорила широко очи, затаила дъх, с все така бледо и напрегнато личице, а тънките ѝ ръце стискаха кадифената възглавничка в скута ѝ.

Всички мисли за Джим Флеминг се изпариха от съзнанието на Сара в мига, в който зърна трите деца. Тя прекоси колебливо стаята и клекна до Артър, който вдигна очи и я огледа с влажна доволна усмивка, без да спре да думка по тавата.

Сара се засмя и го взе на ръце. Той сякаш беше натежал от последния път, когато го беше носила на ръце. Беше облечен в топъл джинсов гащеризон и малка хоккейна фланела.

— Здравей, Артър — промърмори Сара. — Как си? Как е нашето голямо хубаво бебе? — тя се притисна към сладкото му дебело вратле и Артър се закикоти басово. Сара също се засмя.

Без да оставя веселото бебе, тя отиде при Ели и я поглади по косицата, докато момиченцето се взираше в нея с учудване и обожание.

— Здравей, Ели — тихо каза Сара. — Много ти отива тази блузка. Цветът е само за теб.

Ели се изчерви от удоволствие.

— Мод ми я донесе — прошепна тя. — Била е на една от внучките ѝ, но ѝ омаляла.

— Съвсем ти е по мярка.

Ели стисна още по-здраво възглавничката и се отмести, за да направи място на Сара да седне между нея и Били, като не пропусна да изгледа строго Артър, който се беше вкопчил в тъмната плитка на Сара и я дърпаше. Младата жена внимателно си освободи косата от розовото юмруче и върна на Артър дървената лъжица, която той огледа с върховно задоволство, но веднага взе да се извива и да скимти, като се оглеждаше за тавата. Сара го остави пак върху кожата и той незабавно изпълзя в центъра ѝ, за да започне наново шумния си концерт.

— А ти как си, Били? — попита тя, без да изпуска ръката на Ели и оглеждаше напрегнатото смълчано момче до себе си.

— Добре съм — лаконично отвърна той, като избягваше погледа ѝ.

За разлика от другите две деца, той беше със същите окъсани джинси и маратонки и тя го заподозря, че се е противопоставил на всякакви опити да бъде облечен в нещо по-добро.

— Какво има, Били? Какво те тревожи?

Той обърна към нея лице — толкова бледо, че луничките се открояваха върху него с болезнена острота.

— Това! — размаха той ръка и посочи топлата уютна стая, голямата елха, усмихнатото добре облечено бебе. — Това ме тревожи, ако искаш да знаеш.

Ели конвулсивно стисна ръката на Сара и тя се учуди на силата, която се криеше в това слабо момиченце.

— Какво по-точно, Били?

— Ами то не може да продължи вечно, нали така? А после какво ще стане с нас?

— В какъв смисъл?

— Я стига! — грубо каза Били. — Не съм вчерашен. Той ни домъкна, сякаш сме котило или нещо такова. Но не може да ни остави тук за постоянно. Вече му направиха забележка и го предупредиха, че трябва да се махаме. Ако ни предаде на Социални грижи, те ще ни разделят и Артър ще бъде осиновен. А след това... — Били отново махна ядосано към луксозната стая. — След всичко това как да ги върна обратно в онази дупка, а? Как?

Сара го изгледа мълчаливо и прегърна през раменете Ели, която започна да плаче, без да отрони нито звук. По бузите ѝ се стичаха сълзи и капеха по якичката на новата ѝ блузка.

— Били — започна Сара, — толкова ли не вярваш на никого? Не вярваш ли, че господин Флеминг е искрен, когато казва, че ще се погрижи за вас и че вие тримата няма да бъдете разделени?

— Как? — прямо попита момчето. — Мод нищо не може да направи. Тя живее в съвсем малък апартамент, по-малък и от този, пък и без това заминава на почивка. Ние не можем да останем тук, защото в тази сграда не е разрешено за деца. А ти какво можеш да направиш? Джим дори не ти знае името, той ми каза.

— Това е така — съгласи се Сара, — но в никакъв случай не означава, че не мога да помогна. Искан ми се поне малко да ни имаш доверие, Били.

— На никого нямам доверие — намръщено отсече момчето. — Ако се довериш на някого, веднага ще започне да се разпорежда с теб. Знам си.

Появата на Мод, която влетя решително в стаята, освободи Сара от необходимостта да му отговори.

— Ти, господинчо, може да знаеш много, но аз пък знам, че нашата гостенка е премръзнала и прегладняла и с удоволствие ще пийне кафе и ще опита от коледните бисквити, които опекохме с Ели тази сутрин. Нали така?

Сара я погледна признателно.

— Права си, Мод. Звучи прекрасно.

— Ели, ела ми помогни да приготвя таблата. Били, вземи подаръците от антрето и ги сложи под елхата. И цапни Ланселот, ако се

опита да ги разкъса. А ти — обърна се тя към Артър и го вдигна на ръце, — ти имаш нужда от преповиване, драги мой. И, май че е крайно време.

И тя понесе Артър, който макар и усмихнат, се извиваше в ръцете ѝ, към масата за преповиване. Ели пусна ръката на Сара и стана от канапето, но Сара я последва.

Артър гукаше върху масата и размахваше розови пети, Били подреждаше пакетите под коледното дърво, като се отбраняваше от Ланселот, който се опитваше да захапне една от панделките. Кученцето се ядоса и взе да ръмжи, Мод се засмя, Артър гръмко се закиска, Ели и Сара се засмяха, застанали до вратата. Сара изведнъж забрави всичките си страхове и притеснения. Чувстваше се великолепно, у дома си, и щастлива като едно време.

Джим се поколеба пред вратата на апартамента си. Сърцето му биеше учестено. Знаеше, че няма начин тайнствената непозната да е още тук. Дори имаше опасност изобщо да не е идвала. Въпреки това устата му пресъхна, а сърцето му думкаше в гърдите, като че ли за пръв път щеше да позвъни на вратата на любимо момиче.

Прекося антрето, смъкна якето си и веднага огледа дневната. Под елхата се мъдреше нова купчина подаръци в ярки опаковки, но от гостенка нямаше и следа. Ели се беше свила удобно в ъгъла на канапето и четеше. От Били нямаше и следа. Артър лежеше по гръб върху кожата в краката на Ели, замислено разглеждаше крайно интересните пръсти на ръцете си и коментираше тихо. Щом видя Джим, той чевръсто се преобърна по корем и с поразителна скорост запълзя към него, стигна го и се улови за крачолите на панталоните, за да се изправи на крака.

Джим се усмихна широко на дебелото бебе, което се опитваше да изпълзи нагоре по панталона му. Наведе се, грабна го на ръце и го вдигна високо във въздуха, уловил го през кръста. Артър го загледа весело надолу и загъркори от удоволствие.

— Здравей, Ели — поздрави Джим и настани бебето удобно в сгъвката на ръката си. — Виждам нови подаръци под елхата. Да не е идвал дядо Коледа?

Ели му се усмихна и прозрачното ѝ лице грейна от радост.

— Дойде онази дама — поясни тя. — Принцесата. Беше още по-хубава от преди. Много е красива и добра.

Интересите на Джим обаче бяха по-земни.

— Как изглеждаше? Как беше облечена? — попита той, докато седнаше до Ели и слагаше Артър на конче върху опънатите си крака. Малкият се вкопчи в пръстите му и закрепя от удоволствие, когато Джим започна да го друса леко нагоре-надолу.

— Със сиви панталони — с готовност заразказва Ели, — бяла блуза, обикновена и мека, и жилетка без ръкави, плетена от някаква вълна цялата на възли, в сиво и синьо... И много хубаво миришеше. Като... като цветя на слънце.

Джим мълчеше и попиваше сведенията, като си спомняше аромата на този слънчев парфюм. Ели се примъкна да се сгуши поплътно до него и той я прегърна с едната си ръка през раменете.

— Едва ли си погледнала през прозореца, когато си е тръгнала, да видиш каква кола кара? — попита небрежно, като се чувстваше безчестен предател.

Ели поклати глава и русата ѝ косица се залюля.

— Тръгна си с такси.

— Ясно — преглътна Джим разочарованието. — И сигурно не ти каза името си?

Ели повторно заклати русата си глава.

— Каза, че не може. Но обеща пак да дойде на гости в най-скоро време.

Джим усети как го връхлита вълна на оптимизъм и подхвърли Артър толкова високо, че на малкия му секна дъхът.

Влезе Мод, облечена в палтото си и с картонена кутия под мишница. От изрязана отстрани дупка се подаваше носът на Ланселот, който подозираше, че Артър добре се забавлява и се пръскаше от завист. Мод обаче стискаше здраво кутията, докато се усмихваше на Джим.

— Чух те, като влезе — каза тя. — А аз трябва да тръгвам. Още не съм напазарувала всичко за Коледа.

— Благодаря ти за всичко, Мод — каза Джим с много чувство. — Много, много ти благодаря! Без теб не знам как щях да се оправя.

— Я стига — махна Мод с ръка. — Беше истинско удоволствие — после погледна напрегнато младия мъж. — Сигурен ли си, че ще се

справиш, Джим? Не е лесно, ще знаеш. Пък и винаги мога да се оправдая с нещо и да не замина. Всъщност нямам нужда от две седмици пързаляне по онези стръмни писти.

— Не ставай смешна — твърдо отсече Джим, като остави задъханото бебе на кожата и стана да я изпрати. — Откога планираш това пътуване. А за мен не мисли, лесно ще се справя. Ели нали е тук. Тя знае как трябва да се грижим за Артър.

Мод също се усмихна на Ели с много обич.

— Което си е вярно — каза тя и се пресегна да помилва гладката коса на момиченцето. — На десет години е мъдра за трийсет. Прекрасно дете.

Ели порозовя от удоволствие и смутено се усмихна.

— Пък и Били... — започна Джим и млъкна, за да се огледа. — Като казах Били, та се сетих — къде е той?

Устните на Мод се стегнаха.

— Знае ли човек! Аз поне със сигурност си нямам представа къде се скита по цели дни. Успя обаче да се яви тук за гостуването на онази дама.

Джим се поколеба и погледна предпазливо пълната възрастна жена, която за кратко време се бе превърнала в добра негова приятелка.

— Тя наистина е прекрасна, Джим — отгатна Мод мислите му. — Направо прекрасна. Тъй мила и срамежлива.

— Срамежлива ли? — учуди се Джим и си припомни елегантната дама, която така умело го бе прелъстила. — Нима ти остана с впечатлението, че тя е срамежлива?

— Разбира се — кимна Мод с мъдра увереност. — И освен това умираше от страх да не би ти да се появиш внезапно. Чак когато седнахме в кухнята на кафе и сладкиши тя се поотпусна и взе да се забавлява не по-зле от децата. Нали, Ели?

Ели закима енергично под усмихнатите погледи на двамата възрастни.

— Къде се запознахте, Джим? — попита Мод. — И как се случи така, че сте били заедно онази нощ, когато сте намерили децата, а ти дори името й не знаеш? Защо не ми разкажеш всичко? Тя е такава сладурана.

Джим поклати глава.

— Случилото се онази нощ ще остане само между мен и нея — той млъкна, озарен от внезапна мисъл. — Мод, ти даде ли й моето писмо?

Мод кимна тъжно.

— Тя обаче отказа да го вземе със себе си, Джим. Не го искала у себе си, нито да му отговаря. Нищо.

Сърцето на Джим примря.

— Поне не го ли прочете?

— За четене го прочете — Мод се усмихна внезапно при спомена. — Дадох й го, малко преди да си тръгне. Тя отначало не искаше изобщо да го вземе, но накрая се съгласи да го прочете. Извади от чантата си големи очила с тежки рамки, надяна си ги и цялата се загуби зад тях. Беше много сладка с тези огромни очила. А след като го прочете, се усмихна, върна ми писмото и каза: „Благодарете на господин Флеминг“.

— И това ли е всичко? — попита Джим, разочарован до болка. — Само „Благодарете на господин Флеминг“?

— Съжалявам, Джим — тя го потупа по ръката. — Но съм сигурна, че пак ще дойде, ако това ти носи някаква утеха. Луда е по тези деца.

Джим се усмихна разсеяно, помогна на Мод да си събере нещата и тя се сбогува неохотно с бебето и Ели.

— Е — каза най-сетне на прага на външната врата, стиснала кутията с Ланселот, — довиждане на всички и весела Коледа. Ще се видим пак след две седмици. Джим, ще се справиш ли наистина?

Мъжът й се усмихна с повече увереност, отколкото чувстваше. Тревожеше се за Били, дали на Артър няма да почнат да му растат още кътници в близко бъдеще и дали управителят на жилищната сграда ще приеме обясненията му, когато го попита следващия път за децата...

— Ще се справя — заяви твърдо. — Искам да изкараш приятно и гледай да не ме позориш, като забравиш как се прави „рало“.

Мод се усмихна, махна им за последен път и тръгна с асансьора надолу към фойето, където я чакаше търпеливо нейният нов приятел, портиерът, чиято смяна беше свършила. Той щеше да я откара с колата си.

Джим се настани на кушетката и отвори вечерния вестник. Ели се сгуши до него с книгата си, а Артър допълзя делово, стовари в скута

на Джим голям гумен заек и бързо се покатери по крачолите подир заека. Джим го сложи в скута си, като се опитваше да отгръща страниците с една ръка.

— Ели — попита той след малко, — нали не си забравила да пъхнеш в чантата на Мод онзи плик.

— Много внимавах — докладва Ели. — Напъхах го чак на дъното, та да го намери едва когато започне да вади ключовете от апартамента си.

— Браво — похвали я Джим и се усмихна. — Тя много ще ни се ядоса. Не дава и дума да се отвори за заплащане, но все пак заслужава нещо хубаво за всичките си усилия, нали?

Ели кимна сериозно и прелисти страница от книгата си.

— А дали ни е приготвила нещо за вечеря? — попита с надежда Джим.

— Печен свински бут и някакви картофи с много смешно име. Мод ги нарече „от кретен“. Във фурната са.

— Огретен — засмя се Джим, радостен, че ще си хапне вкусно. — А Били къде е? Няма ли да се върне скоро?

Ели поклати глава.

— Няма да е скоро, но ще се върне. Не се безпокой. Той казва, че тук не му харесва, но от мен да знаеш — тук му е по-добре, отколкото на улицата. Просто не иска да знаем.

Джим кимна и пак се опита да чете, но буквите затанцуваха пред погледа му, а на тяхно място непрекъснато изникваше някакъв упорит образ. Представи си как тайнствената жена чете писмото му, такава, каквато я описа Мод, и нещо дълбоко в паметта му започна да го гложди. Някъде, някога беше виждал тази жена с големи очила в тежки рамки. Но къде? И кога? Той изстена от безпомощност. Ели го погледна загрижено и сгуши още по-близо до него, а Артър с огромно задоволство докопа показалеца на Джим и с всички сили заби в него наличните си зъби.

Коледа дойде и отмина с много смях и радост, каквито никога преди не бяха ехтели между стените на този разкошен дом. Трите деца се радваха на всеки миг от живота, който водеха в момента. Особено

Артър, който превзе Джим с бойката жизнерадостна увереност на бебе, родено в разкош.

— Това е първата му Коледа — сподели Ели с Джим. — Може би никога вече няма да има такава...

Тя рязко млъкна. Джим погледна надолу към бледото ѝ лице и усети как го заболя сърцето.

— Каква, Ели? Как прекарвахте досега Коледа?

— Не ми се говори за това — извърна се момиченцето. — Мама пиеше повече по Коледа. Понякога не се връщаше с дни. Ако Били не намереше нещо за ядене, стояхме гладни. Като се сетя за Коледа — завърши тя протичко, — все си спомням колко бях гладна и само ми се плачеше.

— Господи — промърмори Джим. — Горките деца!

— Нищо ни няма — вдигна тя към него усмихнати очи. — Сега ни е хубаво. Ти се грижиш за нас, и Мод, и Принцесата, и вече не сме гладни. От шоколади и сладкиши вече ми дойде до тук — добави тя доволно и посочи гърлото си. — А виж го Артър.

Артър седеше на кожата и се занимаваше със зает вид с играта, която му беше подарила Сара. Вече успешно се справяше със сложните ѝ правила, развиващи интелигентността, и с лекота караше звънчетата да звънят, свирки да пищят, топки да падат в прозрачни тръби, малки прозорчета да се отварят и затварят. При всеки свой успех той шумно квичеше от удоволствие и тропаше с обути крачетата по пода, давайки и своя нескромнен принос към общата дандания.

Ели се усмихна на дебелилото бебе и отново се зае с набора за ръкоделие, което Сара ѝ беше оставила под елхата. С часове седеше на масата в трапезарията и правеше сложни украшения от нежните мидички и многоцветните стъклени квадратчета и дискове.

Принцесата знаеше какво да ѝ купи, мислеше Джим, докато наблюдаваше съсредоточеното ѝ лице. Дори Били очевидно се радваше на въдицата и останалите рибарски принадлежности, проучваше сложната конструкция и четеше книжката с инструкции, за да се научи да вдява кордата, да прикрепя кукичките и прочее.

— Ели — разсеяно попита Джим, — ще можеш ли някой следобед да се грижиш сама за Артър?

Детето го изгледа учудено.

— Че аз толкова време съм се грижила за него. При това беше толкова по-малък.

— Права си, миличка — засмя се Джим. — Все забравям каква си умница.

— Ще ходиш ли някъде?

— Не, но се питах дали Били няма да иска да отидем на риболов, като пробием дупка в леда.

— Джим, това ще е чудесно! — зарадва се Ели. — Били много ще се зарадва.

— Не знам — усъмни се Джим. — Той не ме харесва особено. Може и да не поиска да дойде.

— Как да не те харесва — спокойно рече момиченцето. — Ти си най-добрият човек на този свят и Били много добре го знае. Просто е страшно притеснен.

— Притеснява се какво ще стане с вас тримата ли?

Ели кимна.

— Били каза, че до един месец трябва да си тръгнем оттук. Веднъж като свалил долу боклука, онзи мъж му го казал. До края на януари трябва да се махнем, му рекъл.

— Не е съвсем така. Сигурен съм, че господин Клемент ще ми отпусне още един месец.

— Така или иначе не можем да останем тук — каза Ели. — И при Мод не можем да отидем, а на Принцесата дори името ѝ не знаем. Затова е притеснен Били. Не знае къде да ни заведе.

Джим я погледна с интерес.

— А ти, Ели? Не се ли притесняваш? На теб всичко това ти е известно не по-зле, но изобщо не се тревожиш.

Ели поклати глава, остави пинсетата и погледна замислено Джим.

— Щях да се тревожа, ако знаех, че ще се обърнеш към Социални грижи и те ще ни вземат Артър. Виж тогава щях да обезумея от тревога. Но знам, че Били няма да го допусне. Ако това се случи, ние пак ще избягаме и Били ще се грижи за нас.

И тя се върна към заниманието си, а Джим я гледаше напрегнато, ужасен от думите ѝ.

— Но... Ели, как ще го понесеш? Да живееш в стаичка като онази, да ти е студено, да гладуваш през цялото време... Би ли могла

пак да живееш така?

— Ако трябва — спокойно каза детето. — Но вече ще ми е по-лесно. Когато стане ужасно, ще си спомням за всички хубави неща, които ми се случиха тук, и веднага ще ми стане по-добре. Един ден ще си мисля за Мод и Ланселот, друг ден за онзи красив ресторант, в който ти ни заведе на Коледа, а понякога ще си мисля за Принцесата и подаръците, които ни донесе. Толкова са много хубавите неща, за които да си спомням, че няма да ми е трудно — обобщи тя.

Джим преглътна мъчително и се извърна да поиграе с Артър, за да си възвърне спокойствието.

— Това няма да се случи, Ели — каза след малко. — Няма да се върнете в онази дупка и няма да живееш само със спомените. Ще бъдете добре и няма да загубите Артър. Кажи го и на Били. Ако се наложи, ще наема друг апартамент или ще купя къща, за да не може никой да ни казва, че не бива да сте при мен.

Ели вдигна очи към него.

— Или пък Принцесата ще се върне — каза тя. — И ще ни вземе в замъка си. Тя живее в замък, нали, Джим? Като в онази книга, която ми даде.

Джим се усмихна.

— Може би. Ели, кажи ми как изглеждаше тя с очилата.

Ели прехапа замислено долната си устна, докато поставяше на мястото му едно зелено камъче върху капчица лепило.

— Като докторица — каза тя. — Или като учена. Също както изглеждат по телевизията, нали се сещаш...

Но Джим вече не я слушаше. Той се взираше някъде в далечината с пребледняло лице и разширени очи.

Най-сетне си беше припомнил къде я беше виждал преди.

СЕДМА ГЛАВА

Сара чакаше лекарят да се върне. Лицето ѝ беше бледо и напрегнато, а очите ѝ се взираха в голямата диаграма на отсрещната стена. Диаграмата представляваше нещо като гигантско колело, покрито с календарни дати, и целта му беше да съобщи на кандидат-майката точно кога трябва да се роди бебето ѝ.

Сара прехапа устната си и се пребори с внезапния наплив на чувства. Напоследък често трябваше да се съпротивлява на подобни необясними съзливни настроения. Рационалният ѝ ум на учен се тревожеше от подобни изблици на редуващи се потиснатост и тревога, тъга и еуфория.

Тя, разбира се, си даваше сметка за причината. Вече знаеше, че не е бременна, макар че от срещата си с Джим Флеминг до този момент не беше имала менструация. Не усещаше обаче нещо да става вътре в нея, нямаше чувството, че там расте и се развива зародиш. А беше категорично убедена, че ако имаше бебе, тя би почувствала нещо. Беше се провалила в опита си да зачене и сега или трябваше да се откаже от цялото намерение, или да опита отново.

Сара въздъхна и взе да върти из пръстите каишките на кожената си чанта. Разочарованието направо я смазваше. А беше тъй убедена, че е избрала правилно момента! Как обаче да контролира променливите величини? Нямаше начин да предвиди ужасния неочакван шок, който получи, когато Били ги нападна, нито че ще се наложи да търчи боса по заледените улици, че ще получи такава душевна травма при вида на нещастните изоставени деца...

Тя се размърда на стола, загледана с невиждащи очи в собственото си отражение в огледалото срещу себе си.

Беше уморена и обезсърчена, налегната от съмнения и неувереност. Би ли могла отново да се подложи на същото, да се обади на Джим Флеминг в най-подходящия за зачатие момент в месеца и да се престори, че току-що е усетила неконтролируемо желание за още една нощ на бурен секс? Би ли ѝ повярвал той?

Сара се намръщи. Джим Флеминг не беше празноглав спортист, а умен, чувствителен, схватлив мъж и всеки момент, прекаран в компанията му, беше опасен. Съществуваше реална опасност да проумее какво е намислила и да открие коя е. От друга страна мисълта да търси нов партньор дълбоко я разстройваше.

Мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от почукване на вратата. Лекарят надникна в стаята, усмихна се широко на Сара и попита:

— Облече ли се?

— Ако не бях, вече и двамата щяхме да сме смутени — усмихна се Сара.

Той се ухили.

— Не, миличка. Само ти. А сега да видим с какво разполагаме.

Той отметна полите на бялата си престилка, настани се зад писалището и отмести встрани рамкираната снимка на своите внуци — една от много снимки на деца, с които бяха украсени стените.

— Страхотни деца — каза той и лицето му грейна.

— Най-голямата радост в живота ми. А сега, Сара, да ти кажа откровено, не знам какво би искала да чуеш от мен.

— Знаете, доктор Маклелан. Вече ви казах, искам да знам дали съм бременна.

Докторът вдигна бързо очи към хубавите ѝ леко изопнати черти и пак ги свали към бумагите на бюрото си.

— Да, Сара. Искях да кажа, че не знам кой от двата възможни отговора би искала да чуеш.

— Искам просто да знам — повтори безизразно Сара.

— Добре, миличка. Според данните от прегледа и лабораторните изследвания, бих казал, че си бременна от четири седмици. Ако си сигурна в датите, които ми даде, терминът ти е на десети септември.

Сара се втренчи в него с разтреперани ръце и пребледняло лице. Докторът ѝ върна погледа, без да трепне, като чакаше тя да каже нещо.

Изведнъж сивите ѝ очи грейнаха от неописуемо щастие, нежните черти на лицето ѝ порозовяха от удоволствие. Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Е — рече лекарят, — май се досещам вече за отговора на моя въпрос.

— Моля? — попита Сара с колеблив потреперващ глас.

— Разбирам, че искаш това бебе.

— О, да, доктор Маклелан. Много го искам.

— Така и предположих от реакцията ти. Е, не би трябвало да очакваме някакви проблеми. Ти си здраво момиче, което винаги се е грижило добре за себе си. Ще ти дам някои брошури за четене.

Сара седеше, замаяна от щастие, и почти не чуваше какво ѝ говори добрият стар лекар. Искаше само да се махне оттук, да остане сама в тихата си стая, където да се радва сама на щастieto, което я бе споходило.

— Четири седмици — каза тя на глас, като прекъсна лекаря, който тъкмо ѝ обясняваше опасностите от прекомерната консумация на натрий. — На четири седмици започва вече да ѝ се оформя мозъкът, очите, ушите, ръцете и краката...

— Момиченце ли е, Сара? — усмихна се лекарят.

— Да — изчерви се тя. — Така си мисля.

— Момче или момиче, ти си напълно права за стадия на развитието. Затова е от огромно значение да внимаваш какво ядеш и пиеш, какви лекарства поглъщаш и прочее.

— Никога няма да направя нещо, с което да навредя на бебето си — простичко рече Сара.

Лекарят кимна.

— Добре. През целия си живот бебето няма да е по-уязвимо, отколкото е сега. Всичко, което ще правиш през следващите месеци, ще има въздействие върху цялостното ѝ развитие.

— Тя е най-важното нещо на този свят — обяви Сара. — Не се безпокойте, доктор Маклелан, аз добре ще се грижа за нея.

Той се усмихна, натовари я с брошури и още съвети и ѝ заръча на излизане да си вземе следващия час при него.

Най-сетне Сара остана сама в колата си из заснежените улици, сковани от януарски студ.

— Аз съм бременна — прошепна тя на глас. — Ще си имам бебе. Някъде около десети септември ще си родя детенце.

Дори думите, изречени от собствения ѝ глас, не звучаха реално. Тя паркира пред лабораторията и спря на рецепцията. Джоел, която беше дежурна, ѝ се усмихна и Сара се попита дали, като я погледнат, хората могат да прочетат по лицето ѝ какво става в нея.

— Някакъв мъж те чака в кабинета ти — осведоми я Джоел.

Сара, която вече се беше запътила по коридора, спря и погледна през рамо.

— Мъж ли? Какъв мъж? Какво иска?

— Не чух името му. Карл разговаря с него. Но от мен да знаеш, че не е никак за изхвърляне.

Сара се разтревожи.

— В какъв смисъл?

— Няма значение, Сара — каза добродушно Джоел и я погледна любвеобилно. — Едва ли ще ме разбереш. Не съм виждала друга жена като теб — с толкова възможности и такава липса на интерес към всичко, което не покълва.

Сара се усмихна на тази закачка, праметна тъмната си плитка през рамо, порови из чантата си за очилата и ги надяна на носа си.

— Ето! — каза. — Това е най-красивият вид, който мога да придобия за толкова кратко време. Та какво иска този мъж?

— Нали ти казах, че не знам. Карл разговаря с него. Май го разпитваше за образованието ти в колежа и други такива.

— А! — лицето на Сара се проясни. — Значи е от комитета, във връзка с новата стипендия. Правят разследване на образованието ми чак до детската градина. Дано не ми отнеме много време — додаде тя на себе си, — че колкото работа ме чака.

И като се усмихна топло на Джоел, тя тръгна забързано по коридора.

Пред вратата на собствената си врата се поколеба, после почука отривисто и влезе, а докато затваряше след себе си, събличаше и топлото си палто от камилска вълна.

До рафтовете на библиотеката ѝ стоеше висок златисторус мъж и разглеждаше книгите. Двамата се обърнаха едновременно и той се усмихна. Сара се ококори насреща му като ударена от гръм, а лицето ѝ пребледня мъртвешки.

Пред нея стоеше Джим Флеминг.

— Здравей, хубавице — каза той тихо и се усмихна при вида на безмълвния ужас по лицето ѝ.

Сара стоеше все така вцепенена, докато Джим поемаше палтото от ръцете ѝ и го закачаше в дрешника.

— Как ме намери? — успя най-сетне да пророни тя.

— Не беше лесно, уверявам те. Може ли да седна?

— Да, разбира се — покани го тя разсеяно. — Разполагай се.

Джим Флеминг се настани в коженото кресло срещу стола ѝ. Беше облечен в сиви панталони и черен кашмирен пуловер върху риза и вратовръзка. Видя ѝ се толкова хубав, че чак дъхът ѝ секна. При това тя рядко обръщаше внимание на излишни подробности като например мъжка хубост.

Той продължаваше да се усмихва.

— Та въпросът ти беше как съм те намерил.

— Да — промърмори Сара и нагласи по-удобно очилата на носа си. — Много съм любопитна да науча.

— Както вече ти казах, не беше лесно. Обиколих всички барове в онзи квартал и то няколко пъти, но никой не си спомняше да те е виждал преди. А през цялото време ме тормозеше някакво вътрешно чувство, че съм те виждал и преди. Ала включих чак когато Мод ми каза, че си си сложила големи очила с тежки рамки, за да прочетеш писмото ми. Помниш ли?

Той млъкна и погледна въпросително към Сара. Тя кимна, без да вдигне глава.

— Помня. Продължавай.

— Е, преди няколко дни попитах Ели как си изглеждала с очилата и тя каза — като истински учен. И тогава загрех.

Сара се размърда неспокойно на стола си.

— Ти взе диплома за природни науки — продължи Джим, като я наблюдаваше с присвити очи. — Да, Сара Бърнард. В колежа посещавахме едни и същи лекции по английска литература и аз веднага си спомних хубавото момиче, което се криеше зад онези огромни очила и никога дума не ми каза. Това беше доста сериозен удар за младежкото ми самочувствие, доколкото си спомням. Начинът, по който ме пренебрегваше през целия семестър, беше направо унизителен.

Сара беше толкова учудена от тези думи, че не се сдържа и вдигна поглед, за да срещне неговия, изпълнен със смях.

— Будакаш ме — каза тя. — Ти беше такова величие в университета, а аз бях само една жалка читанка. Ти дори не ме забелязваше.

— Ти ще ми кажеш — тихо рече Джим. — Може би не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш, госпожице Бърнард.

Сара си припомни дългите часове, посветени на проучването на биографията му, дебелият папка с материали, която още лежеше в чекмеджето на бюрото точно под ръцете ѝ. Тя бързо сведе поглед, да не би той да прочете нещо от мислите ѝ в нейните очи.

— Така или иначе — продължи Джим, — щом си припомних лекциите по английска литература, оттам нататък всичко беше лесно. Прелистих годишниците на колежа и намерих твоята снимка с името ти. След това се обадох на Хауи Майер да го попитам къде работиш сега.

— Че ти познаваш ли Хауи? — учуди се Сара.

— Разбира се. Понякога играем заедно тенис. Хауи още го бива в тениса — додаде Джим с усмивка. — Но понеже беше светилото на химическата лаборатория, реших, че може да има представа къде са другите, които се занимаваха с наука в колежа. Той ми каза къде работиш и ето ме тук.

— Ето те тук — въздъхна неспокойно Сара.

— Хауи ми каза, освен това, че не си омъжена. Никога не си се женила, освен за работата си.

Сара се изчерви и притеснено прехапа устна.

— Какво значение има това?

— Ами бях убеден, че си омъжена и затова така старателно криеш самоличността си. Омъжените жени често се впускат в еднократни приключения, но не искат да ги спипат.

Сара се намръщи.

— Ако бяха омъжена — каза твърдо, — нямаше да се впускам в еднократни приключения, както ги нарече. Мразя измамните.

Джим кимна.

— Знам. Макар че това бе първото, което ми мина през ума, някак не се връзваше с теб — той се усмихна още по-широко. — А това ме накара да те търся още по-решително, каквото и да ми струва.

— Но защо, Джим? Защо ти трябваша всички тези главоболия, за да ме откриеш?

— Странна работа — каза той и повдигна едната си вежда. — Аз щях да ти задам същия въпрос.

— В какъв смисъл?

— Стига, Сара — търпеливо рече Джим. — Онази вечер в бара не беше случайна среща. Никой не те беше виждал там преди. Как така обикаляше баровете точно онази нощ?

Сара усети, че я облива студена вълна и се насили да измисли нещо достатъчно приемливо.

— Спомняш ли си... — започна с треперлив гласец и млъкна, за да го успокои. — Помниш ли Уенди? Известно време работеше в този бар като барманка.

— Една такава дребничка? С къдрава рижа коса и много лунички? Говори през цялото време, без да млъкне?

Сара кимна, като се опитваше да не се усмихне на това точно описание на Уенди.

— Да. От години я познавам и тя все ми разказваше колко е забавно там. Онази нощ се почувствах много самотна. Наближаваше Коледа и... Нали разбираш? Затова реших да се отбия там и да се почерпя нещо. Когато те видях, наистина си те спомних от времето в колежа и ми стана ясно, че ти не ме помниш. Бях тъй самотна — продължи тя забързано, — а и нали те познавах... Все пак не беше някой свършено непознат мъж, та когато видях, че... нещо може да се получи между нас двамата, си казах... защо пък не?

Джим седеше срещу нея и внимателно я слушаше и наблюдаваше.

— Звучи правдоподобно — каза той накрая, — но не съм убеден, че ти вярвам.

— Че защо ще лъжа? — Сара си пое дълбоко дъх и се насили да го погледне в очите спокойно, без да мига. — Нали не си мислиш, че става нещо нередно? Да не си въобразяваш, че специално съм те издирила по някакви си мои зловещи причини?

Джим поклати глава.

— Не. Просто е ужасно необичайно. Нещо... нещо не се връзва особено.

— Случва се хората да се почувстват самотни — делово изрече Сара. — Дори учените. А когато хората са самотни, те вършат странни неща. Сега ще ме извиниш, че ще сменя темата, но как са децата?

Строгите линии на лицето му омекнаха и сините му очи засвяткаха радостно.

— Като че ли не знаеш — каза закачливо. — Колко пъти си ходила вече, откакто Мод се върна от почивката си? Най-малко три пъти. Промъкваш се тайно, когато съм на работа, за да ги видиш.

Сара се изчерви и извърна очи.

— Знам, но напоследък съм заета. От началото на тази седмица не съм ходила. Просто се питах как са.

— Ами Ели още е луда по онзи набор с мидичките, който ѝ подари. За малко да забравя. Тя ти праща подарък.

Джим отиде до якето си, закачено до вратата, и извади от джоба си нещо, увито в подаръчна хартия. После го подаде усмихнато на Сара.

Тя се засмя, като прочете какво пише с дребни печатни букви.

„На Принцесата от Ели с много обич“.

— Значи не си им казал как се казвам.

Джим поклати глава.

— Това е твоя работа, Сара. Ако искаш, ще им кажеш. Но те са луди по теб, включително Мод. Цялата група е твое завоевание.

Сара внимателно разопакова подаръка. Отдолу се показва малка кутийка, която, след като я отвори, се оказа подплатена с памук. Сара повдигна горния пласт и дъхът ѝ секна. В мекия облак се гушеше миниатюрен чифт обеци от нежни мидички, залепени със забележителна старателност към малки пластмасови дискове.

— Господи, колко са красиви! — прошепна Сара. — Дори не подозирах, че е толкова надарена. Това си е направо професионална работа.

— Много е сръчна — гордо потвърди Джим. — Цели часове прекарва над тези неща, без дума да отрони. Учудващо е, че си успяла да подбереш такъв подходящ подарък. Тя направо го обожаваша.

Сара свали очилата си и го погледна. Беше толкова хубава, че на Джим му секна дъхът.

— И аз имах такъв набор като дете и още помня колко го обичах каза тя. — Но не ме биваше колкото Ели — додаде тя с усмивка.

Джим се съвзе и се засмя заедно с нея, после разказа колко харесва Били рибарските си принадлежности и как Артър по цял ден е

погълнат от играта, подарена от Сара.

Сара забрави, че трябва да е сдържана и затворена с него заради своето бъдеще и бъдещето на детето си. Представи си какво представлява апартаментът му и взе да се смее весело. Но след малко стана сериозна и попита, като наведе очи към обещите на бюрото си.

— Джим — попита го тихо, — какво ще правиш с тях? Нали не можеш да ги задържиш при себе си и тримата?

— Господи, Сара — погледна той през прозореца. — Просто не знам. Толкова неща трябва да се вземат под внимание.

— Ели ми каза, че вече ви гонят от сградата. Ще се позоват на правилника, че блокът е само за бездетни.

Джим кимна.

— До края на месеца трябва да направя нещо. Най-много да ми отпуснат още две седмици, ако много се примоля.

Сара го погледна с ужас в очите.

— Май нямаш много време за сериозни планове.

— Нямам. Най-лошото е, че наскоро подписах нов договор за три години. Не мога да го разтуря, така че ако не успея да го пренаема на някого, ще трябва да му плащам наема плюс ипотеката за новата къща. Но се съмнявам, че при такова едно положение ще имам пари за вноски на ипотека.

Сара го погледна с тревога и загриженост.

— И какво ще правиш при това положение?

— Просто не знам — мрачно отвърна той. — Със сигурност не мога да ги оставя в този апартамент. Ходих вече да гледам за къща, но като се има предвид, че всичките си пари съм вложил в бизнеса, едва ли ще ми отпуснат заем, дори ако успея да пренаема апартамента или се съгласят да ми развалят договора. До този момент — додаде той, като дори се опита да се усмихне, — покупката на къща не фигурираше в списъка на належащите ми планове.

— Мод и тя сигурно не може...

Джим поклати глава.

— Целият й апартамент е колкото тази стая тук. Тя си го харесва, защото е лесен за поддържане и по този начин й остава време да се занимава с какво ли не. Мод е голямо шило и не става за торба — добави той с усмивка. — Едно от децата й може да ги вземе за

известно време — продължи Джим, — но те всички си имат свои деца и решението може да е само временно. А това ми е крайно неприятно.

Сара кимна. Тя много добре го разбираше.

— Прекалено несигурен е бил досега животът им — каза тя. — Трябва им постоянен дом.

— Именно. И аз така смятам.

Сара се позамисли.

— Джим — обади се тя след малко. — Искаш ли всъщност да ги задържиш завинаги?

— Знаеш ли, никога не съм мислил за себе си като за семеен мъж. А да си осиновя направо три деца изобщо не е влизало в плановете ми. Работата е там, че отговорността е прекалено голяма за мен.

— Заради това, което каза Били, нали? Че след като си им дал да вкусят от удобствата и топлината, ще е жестоко да им ги отнемеш отново?

Джим кимна. Сините му очи бяха тревожни.

— И той е прав, ще знаеш. Аз спонтанно и импулсивно ги отведох у дома, без да се замисля изобщо за последиците. Понякога ти трябва секунда, за да извършиш нещо, а сетне цял живот плащаш.

Сара погледна със съчувствие напрегнатите му черти.

— Всъщност се опитваш да кажеш, че нямаш нищо против да се разделиш с тях, стига да знаеш, че тримата са заедно и добре гледани?

— Да. За да бъда щастлив, не е необходимо да ги имам в къщата си всеки ден до края на живота си. Аз съм по природа кротък човек, който обича усамотението си. Ако знаех, че са щастливи, бих могъл да се разделя с тях. Но бих искал от време на време да ги виждам. Защо питаш? Можеш ли да измислиш нещо?

— От баща си наследих една къща. Намира се откъм западната страна на университета — каза Сара и тутакси съжали за думите си.

— Ти живееш в къща? И не си омъжена? Сама ли живееш там?

Сара го погледна, разбра какво я пита всъщност и усети дълбоко притеснение.

— Джим — започна тя забързано, — всъщност при мен няма място...

— Но все пак живееш в къща — прекъсна я той, — нали така? С двор, ограда и прочее? И имаш повече от една спалня?

— Двор нямам. А спалните са само две. Всъщност по площ къщата не е по-голяма от твоя апартамент. Де да можех...

— Виж, знам, че аз започнах всичко това и аз нося цялата отговорност. Не съм очаквал да поемеш бремето от мен. Но бих могъл да плащам цялата издръжка на децата, да плащам също на Мод или на друга жена да се грижи за Артър, за да не ти пречи на работата. Моля те, Сара, моля те да помислиш. На тези деца им трябва само място, където да живеят заедно. Много са добри, Сара. Моля те, помисли, преди да ми отговориш.

Сара се взря в яносините му очи и душата ѝ се отдръпна от думите му. Представи си своята къща, тъй малка и тясна, крайно неподходящ дом за три деца. В нея едва-едва щеше да има място за собственото ѝ бебе, когато се появише, камо ли за три други деца. А толкова ѝ се искаше да помогне, да види как децата са се установили някъде за постоянно. Дали да не ускори плановете си и да започне да търси подходяща къща за купуване още отсега. Но тя не можеше да си го позволи, преди да е продала тази къща, а сега през зимата пазарът на имотите не беше от най-раздвижените. Докато намери купувач, за Джим и трите деца можеше вече да е прекалено късно.

— Наистина нямам място за тях, Джим — каза тя, след като си пое дълбоко дъх. — Много бих искала да ги взема при себе си, вярвай ми. Обичам тези деца. Но имам и... други задължения, за които ти не знаеш. Ако ги прибера, доста скоро пак ще им се наложи да се местят. Съжалявам, Джим. Просто не мога, колкото и да ми се иска.

Той кимна и се отпусна назад в стола, а по лицето му ясно се четеше разочарование.

— Но бихме могли да помислим над други варианти — додаде Сара, без да премисли.

— Например?

— Ами... От думите ти разбирам, че основният ти проблем са парите, нали така? Всичко си вложил в бизнеса и нямаш достатъчно налични за покупката на къща.

— Така е — мрачно се съгласи Джим. — Не ме разбирай погрешно. Бизнесът върви добре и аз съм добър управител на фирмата. В най-скоро време се надявам да стане печеливша. Но в момента всичко е на ръба.

Сара стисна ръцете си в юмруци, за да спре треперенето им.

— Може би ще мога да помогна — каза бавно. — От доста време спестявам, за да си купя по-голяма къща. Мога да отложам собствените си планове и да ти дам на заем всичко, каквото имам, което със сигурност ще стигне за първоначалната вноска. А ти ще ми изплатиш парите след време, когато бизнесът потръгне.

Докато произнасяше тези думи, Сара усети болка и тъга, разделяйки се с мечтата си за голяма слънчева детска стая, двор, в който да играе детето ѝ, удобно самостоятелно апартаментче в къщата за детегледачка, която да живее с нея постоянно. Но нуждите на трите деца бяха по-големи от нейните.

Ала когато вдигна очи към Джим Флеминг, той клатеше глава, а сините му очи бяха потъмнели от сдържани чувства.

— Благодаря ти за предложението, но и дума не може да става да го приема. По-скоро ще продам бизнеса и ще се наема да работя на три места едновременно, отколкото да прибера всичките ти спестявания.

Сара кимна, разбирайки от изражението му, че всякакви спорове са излишни.

— Ами твоето семейство? Баща ти, сенаторът? — попита тя смутено. — Всички знаят колко е богат.

— Забрави — лаконично отговори Джим. — Един цент няма да взема от него. Никога не съм му искал пари и няма да започна сега. Дори заради трите деца, които обичам.

— Но защо? Във вестниците винаги пише колко е сърдечен и прекрасен човек. Медиите го обожават.

— Ами да. На тях не им се е налагало да живеят с него — отвърна Джим с горчивина. — Дай да не говорим повече за това.

— Не се ли виждаш с него? — настоя Сара. — Не си ли говорите?

— Само ако не мога да го избегна. От седемнайсетгодишната си възраст не съм разговарял с него по собствена инициатива.

— Кога го видя за последен път, Джим? — загрижено попита Сара.

— Малко преди Коледа. Той дойде в кабинета ми, както всяка година, да ме придумва да отида за Коледа в ранчото.

— И ти му отказа? Той е дошъл да се помирите, а ти си го изпъдил?

Сините очи на Джим засвяткаха опасно.

— Виж, Сара, вече ти казах. Какво чувствам към баща си е моя работа. Да оставим този въпрос.

— Аз пък толкова обичах своя — промърмори Сара, като гледаше някъде през рамото му. — Направо го обожавах. Какво не бих дала да мога пак да бъда с него, да си говорим... Само че никога вече няма да мога. Докато ти... ти имаш баща, който идва при теб да те моли да се сдобрите, а ти го отблъскваш.

— Много неща не знаеш за баща ми и моя живот.

— Така е. Но много неща знам за живота — за компромиса, прошката и състраданието.

Те се гледаха втренчено известно време със заредени с електричество очи. Накрая Джим се усмихна насила.

— Добре. Извинявай, че те разстроих. Права си, дойдох тук донякъде с надеждата да ми помогнеш и не бива да ти се сърдя, когато ми предлагаш помощта си, въпреки че не разбираш положението. Работата е там, че не мога да се обърна към баща си и не искам неговата помощ. Ще измисля нещо и ще се оправя сам със създалото се положение. Всъщност дойдох и за още нещо. Ние с Мод и децата отиваме в събота на ски — не алпийски, а по равното, с „писалки“. Та се питахме дали няма да искаш да дойдеш с нас.

— Аз? — попита Сара с недоумение.

— Ами да. Защо не? Имаш ли ски? Ако нямаш, можеш да вземеш под наем и лесно ще се научиш да ги караш.

— Знам да карам. Всъщност — призна си тя, — в училище бях състезателка.

— Сериозно? На „писалки“?

— Сребърен медалист на зимните игри в Алберта преди петнайсет години — гордо се похвали Сара.

— Олеле! Какви скрити таланти! Тогава значи ще дойдеш с нас? И без това имаш нужда. Хауи каза, че работиш денонощно тук и изобщо не почиваш.

— Имам една важна задача — промърмори Сара. — Опитваме се да отгледаме устойчива на суша пшеница. Отнема много време.

— Все пак можеш да си позволиш един уикенд, нали?

Сара размишляваше трескаво. Мисълта за продължаваща връзка с Джим Флеминг предизвикваше чувство на паника у нея. Тялото й много скоро щеше да издаде нейната тайна. Ако той направеше

елементарната сметка, много лесно щеше да съобрази чие е детето, което тя носи. От друга страна той знаеше вече коя е и къде работи. Нямахше начин да му избяга. Вероятно още я имаше за самотна скучаеща жена, поддала се на мимолетно желание. Ако се опиташе да го избягва, при положение, че той знаеше колко държи тя на трите деца, това би изглеждало дори по-подозрително.

— Добре — каза тя накрая. — Значи всички ще дойдат? Мод няма ли да остане въкъщи да се грижи за Артър?

— И Артър ще дойде. Секретарката ми има бебешка шейна и аз ще я тегля.

— Божичко! Трябва много топло да го облечем!

— Ако му видиш само ескимосчето! Прилича на космонавт в него.

Сара се засмя. Изведнъж се усети, че очаква тази почивка с огромно нетърпение.

Той се изправи на крака.

— Ще тръгнем по обяд — каза. — Искаш ли да те взема?

— Не, аз ще дойда у вас. Ще си имаш достатъчно багаж — ски, щеки и какво ли не, да не говорим за бебешката шейна.

— Добре. Много ще ни е приятно, че ще бъдеш с нас, Сара, нямам търпение.

Тя се извърна, за да не види той колко е развълнувана.

Дълго, след като Джим си тръгна, пред погледа ѝ продължаваше да витае образа на високото му красиво тяло и енергичното му присъствие. Върна се при бюрото си, но продължи да гледа замислено към вратата, през която той бе изчезнал.

ОСМА ГЛАВА

Артър се пързеляше по заснежената писта в своята шейна, топло облечен в сребристосиво ескимосче с мека кожа на качулката и увит в огромен червен вълнен шал. Виждаха се само очите му, ококорени от учудване при вида на толкова много непознати чудесии. Непрекъснато ги задминаваха скиори и се усмихваха на малката семейна група и най-вече на Артър, който им махаше с ръце в топли червени ръкавички. Едни от скиорите водеха със себе си куче — оригинална кръстоска от английска овчарка и коли. За радост на Артър спря да му подуши лицето и после догони компанията си.

Джим уверено се пързеляше със ските и теглеше шейната, като от време на време спираше да провери как е Артър. Бебето се дразнеше от всяко спиране и махаше заповедно с ръце, докато пързелянето не се възобновеше. Мод се пързеляше до Джим и от време на време хвърляше по един поглед към шейната. Били беше показал видим скиорски талант и вече беше изчезнал някъде напред, но на всеки две-три минути спираше да изчака останалите, за да изсумти презрително на костенуршата им скорост.

Ели смело се пързеляше на няколко метра пред Джим и Мод, порозовяла от студения въздух и неизразимо доволство. Сара беше до нея и търпеливо ѝ помагаше да стане при всяко падане, показваше ѝ как да пази равновесие, как да държи щеките.

Сара беше облечена в яркорозов скиорски костюм и си беше сложила подарените от Ели обеци. Ярките цветове на облеклото ѝ подчертаваха прекрасния цвят на кожата ѝ и Джим не беше в състояние да откъсне очи от нея. Всички мъже, които ги задминаваха, също се обръщаха по два, че и по три пъти да я погледнат, въпреки че тя беше изцяло погълната от Ели и не ги забелязваше. На Джим така му се искаше да са двамата сами, без цялата компания, за да си приказват, да се смеят, да се сближат, да я целува на слънцето и да се влюби в нея.

Срамуваше се от тези свои мисли и се ядосваше на себе си, още повече, че Сара с нищо не му беше показала, че се интересува от него. С изключение на първата им нощ. Сега общото помежду им бяха децата и нищо друго и тя недвусмислено му даваше да разбере това.

— Джим — повика го тя. — Можеш ли да дойдеш за малко?

— Какво има? — попита той, засрамен малко от мислите, които току-що го бяха погълнали.

Приближи се до Сара и Ели и спря, при което Артър започна възмутено да удря с ръце по страничните облегалки на шейната и да надава гърлени вресъци изпод шала.

— Артър! — възкликна Сара. — Какво има?

— Яд го е, че спрях — обясни Джим. — Добре, че няма камшик. Щеше да ме налага безмилостно.

Сара се засмя.

— Ох, Джим, бях забравила колко е хубаво тук. Ако знаеш колко отдавна не съм ходила на ски.

— Прекалено отдавна — критично отбеляза Джим. — Отсега нататък, доктор Сара Бърнард, ще надзираваме начина ти на живот заради твое собствено добро. Нали, Ели?

Ели енергично закима с глава, но Сара разтревожено се извърна. Джим я погледна, обезпокоен от израза на лицето ѝ. Всеки път, когато споменаваше за някакви бъдещи планове, тя ставаше напрегната и предпазлива, сякаш изпитваше страх и се чудеше как да се измъкне.

Може би не иска да влиза в сериозна връзка, помисли си той, макар че връзката ѝ с работата беше несъмнено крайно задълбочена. Всъщност източникът на нейното напрежение беше, като че ли той, неизвестно защо. Нищо не беше сторил, с което да я притесни или заплаши.

— Какво има, Сара? Защо ме извика?

— Мисля, че лявата ска на Ели се е разхлабила. Нали можеш да я оправиш?

Джим кимна и се наведе, а Сара се плъзна към шейната да се опита да разсее Артър, който вече гръмогласно изразяваше недоволството си. Откъм завоя пред тях се показва Били. Слабото му лице беше грейнало от възбуда.

— Хайде побързайте! — развика се той. — Отпред има един страхотен хълм! Хвърчах със сто километра в час!

— Сега я втасах — промърмори Мод.

— Стига, Мод! — строго ѝ направи забележка Джим. — Знаеш колко обичаш да караш с „рало“.

— Не те ли притеснява шейната по нанадолнището? — попита разтревожената Сара. — Ами ако падне?

— Познавам този склон — усмихна се Джим. — Никак не е опасно. Артър най-сетне ще остане доволен от скоростта. Хайде, народе! Ще обядваме след половин час на топло в хижата!

Вечерта, когато децата вече спяха, а Мод и Сара се бяха прибрали по домовете си, след като всички бяха вечеряли заедно пица от ресторанта и млечни коктейли, Джим седна сам в хола си с чаша бяло вино в ръка и замислено се загледа в гаснещия в камината огън. Децата все повече свикваха с него и дома му, но той ставаше все по-неспокоен. Особено в такива вечери усещаше как копнее по стария си начин на живот, по спокойствието и самотния си подреден дом. Сега тук винаги гъмжеше от народ, беше шумно и разхвърляно и той почти вече не си спомняше какво беше преди време, когато домът беше само негов.

Добре поне, че денем можеше да се измъкне отгук, да отиде в офиса си и да работи като по-рано.

Сара седеше, кръстосала крака на килимчето пред камината, облегла се на ярко боядисания кон от панаирджийска въртележка, с Еймъс в скута си, и му говореше.

— Не разбирам защо всички разправят, че на бременните им става лошо сутрин. На мен ми е най-зле вечер. Изведнъж ми се доповръща, а след минутка съм кукуряк, сякаш нищо не е било. Никога не съм се чувствала така.

Еймъс се протегна в скута ѝ и взе да меси с предните си лапи крака ѝ. Сара го погледна и изведнъж се почувства тъй самотна. Толкова ѝ се искаше да сподели с някого чудните неща, които ставаха в нея, а си нямаше никого в живота. Всъщност само лекарят ѝ знаеше, че е бременна.

Две седмици бяха изминали от скиорския уикенд и тя на два пъти беше ходила да навестява децата в апартамента на Джим, като всеки път внимаваше това да става, когато него го нямаше у дома.

Той продължаваше да не ѝ досажда и тя му беше благодарна за това. Дори не я тормозеше по телефона, макар че я беше убедил да му даде домашния си телефон. Сара си каза, че се радва, че я оставя на мира. В края на краищата, ако се превърнеше в част от живота ѝ, можеха да възникнат всякакви усложнения. Само дето понякога се чувстваше тъй самотна...

В този миг телефонът иззвъня, тя подскочи, Еймъс падна на килима, погледна я огорчено и се изнесе с достойнство в кухнята.

— Ало? — каза тя в слушалката.

— Здравей, Сара. Какво правиш в тази снежна вечер?

— Джим! — Сара се поколеба, изумена от топлата вълна, която я обля, щом чу гласа му. Усети как я пронизва тревога. — Да не се е случило нещо? Децата...

— Всичко е наред. Здрави са. Освен това тук се вихри нещо като празненство — Сара наистина дочу някакъв смях. — Кларънс, нашият портиер... Нали го помниш?

— Онзи, дето си пада по Мод?

— Същият. Та той организира в моя апартамент партия канаста с още една двойка. Според мен, с цел да се сближи с Мод.

— Разбирам — промърмори Сара, все още разсеяна от огъня, който пламтеше по бузите ѝ.

— Така че — продължи небрежно Джим, — тази вечер съм осигурил кой да стои при децата. Дори цели четирима души. Ще останат тук поне няколко часа. Та се питах дали не мога да намина покрай теб за малко. Искам да поговоря с теб във връзка с децата.

Сара отново усети същата тревога, която я обля преди малко, но я потисна с усилие на волята.

— Добре — каза след минутно колебание. — Веднага ли ще дойдеш?

— А може ли? Да не прекъсна някакъв важен научен експеримент?

— Чешех котарака си по корема — каза Сара и се усмихна на сърдечния му смях.

— Винаги съм се питал какво правят учените в свободното си време. Сега вече знам. Идвам след малко.

— Добре — рече Сара и бавно постави слушалката на мястото ѝ.

Беше толкова заета с усилията си да запази спокойствие и да прикрие всички следи от недомогването си, причинено от бременността, че нямаше време да се преоблече и да си срещне косата, преди на вратата да се позвъни. Тя отвори и за кой ли път занемя, като зърна мъжа на прага.

Макар че често си мислеше за него, в плът и кръв той беше просто нечовешки хубав. Сара насила се усмихна и промърмори.

— Влизай, Джим. Навън май е голям студ.

Той се усмихна широко и влезе, като оглеждаше с удоволствие уютната всекидневна, меко осветена от догарящия пън в камината.

— Колко е красиво тук! Ти май много си падаш по конете.

— Любимото ми животно — потвърди Сара, докато закачаше якето му. — Мога ли да ти предложа нещо? Кафе или топло мляко с какао? — каза тя, като се опитваше да не мисли за храна и пиене и пламенно се надяваше той да отклони предложението ѝ.

— Не, благодаря. Тук е толкова тихо и спокойно — добави той, докато се настаняваше удобно в едно от меките кресла до огъня. — Но си права, наистина.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че къщата е прекалено малка за децата. Същинска кукленска къща. Оттук май се вижда всичко?

— Кажиречи — потвърди Сара. — Нямам двор, нямам мазе. Само този етаж и още един горе.

— Какво има горе?

— Спалнята ми — каза тя и пламна, когато срещна сините му очи. — Каза, че искаш да говорим за децата — тя седна срещу него.

Еймъс се появи откъм кухнята, хвърли на Джим злобен поглед и скочи собственически в скута на Сара.

— Да ти се връща, приятел — жизнерадостно му каза Джим.

— Много е невъзпитан — оплака се Сара. — С мен се държи ужасно, но не дай си боже някой да ме заговори — умира от ревност.

— Напълно го разбирам — каза Джим, като гледаше хубавото ѝ лице.

Тя се изчерви и зарови пръсти в копринената козина на котарака.

— Та какво децата?

Джим кимна, вперил замислен поглед в огъня.

— Все същата история. Вече е краят на януари. Ако много се напъна, ще мога да ги оставя при мен още седмица-две. Не намерих човек, който да пренаеме жилището ми, не можах да ги придумам да ми анулират договора, не успях да издействам и заем от банката за първа вноска за къща. Ако не им намеря къде да отидат в най-скоро време, не знам какво ще стане.

— Но от друга страна не искаш само временно решение на въпроса, нали така?

— Така е. Господи, само да знаех къде...

Сара се поколеба, заровила пръсти в козината на Еймъс.

Много ѝ се искаше да предложи своя дом, но рационалният ѝ ум ѝ казваше, че това е невъзможно. Бременността ѝ все повече си казваше думата и тя всяка сутрин се чувстваше зле и повръщаше. Животът вътре в нея вече растеше, развиваше се и скоро щеше да предяви претенции за собствено жизнено пространство.

Сара беше длъжна да защитава това пространство, да осигури удобен и сигурен дом за своето дете.

А защитата на детето включваше пазенето му в тайна от този мъж. Колкото и да беше мил и хубав, той беше заплаха за нейното бебе. Всеки момент можеше да се обърне срещу нея, да иска бащински права върху него, да ѝ се бърка във възпитанието, дори можеше да я съди за пълно опекунство.

Сара потрепери при тази мисъл.

— Извини ме — каза тя, хвърли пак Еймъс на пода и хукна към банята.

Когато се върна, пребледняла и потреперваща, Джим я загледа с тревога в очите.

— Добре ли си, Сара? Какво има?

— Нищо — опита се тя да се усмихне. — Леко ме е подгонил грип. Ужасна работа.

— Знам — посъчувства ѝ той. — Половината от сътрудниците ми са болни и все се тревожа да не заразя децата, но засега нищо им няма.

— Джим, може ли да те попитам нещо? — каза Сара след кратко колебание.

— Разбира се.

— Отнася се до баща ти. Знам, че не се разбирате, но дали не би ми казал защо?

Джим я изгледа, а лицето му изведнъж стана студено и мрачно.

— Защото той уби майка ми — каза рязко.

Сара отвори широко очи.

— Не в буквалния смисъл — побърза да уточни Джим. — Не е използвал пистолет или друго оръжие, но въпреки това го стори. Уби я с отношението си към нея. Тя умря от разбито сърце.

— Ти на колко години беше?

— На тринайсет. Господи, колко го мразех за това! И винаги ще го мразя.

Сара кимна, смразена от ледените отблясъци в сините му очи.

— Разговарял ли си с него на тази тема? Казвал ли си му какво чувстваш?

— Нямам какво да му кажа. Стига сме говорили за това, Сара. Той няма нищо общо с мен. Да говорим за нещо друго.

Младата жена кимна отново и двамата още дълго си приказваха пред огъня в камината. Когато го изпрати, тя дълго гледа подире му през процепа на вратата и изведнъж усети такъв копнеж по него, че си прехапа езика, за да не го повика да се върне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В средата на февруари откъм канадските Скалисти планини нахлу топъл вятър и докато Сара успее да се огледа, пейзажът навън коренно се промени, а заедно с него и настроението ѝ. Сутрешните недомогвания не изчезнаха напълно, но дори те станаха по-поносими.

Един топъл съботен следобед тя излезе на разходка с колата си извън Калгари, за да се наслади на топлото време. Чувстваше се тъй волна и млада, че по едно време ѝ се прииска да зареже колата и да потича по прерията, да се носи върху топлите вълни на вятъра като орел в небесата.

Но когато сви покрай оградената с високи дървета алея за коли на имението с голяма къща, настроението ѝ отново се промени. Дъхът ѝ сякаш секна, тя се напрегна, дори се изплаши от онова, което щеше да извърши.

Паркира на извитата като полумесец алея, пое си дълбоко дъх и натисна звънеца.

След доста време вратата се отвори и Сара видя пред себе си хубава жена на средна възраст, дребна и жизнена, облечена в джинсов комбинезон с голяма кръпка на едното коляно. В ръцете си държеше пухкаво златисто кутре, което гледаше Сара със същото излъчване на жизнерадостно любопитство.

— Да? — попита жената. — С какво мога да ви услужа?

— Ами... Казвам се Сара Бърнард — запелтечи Сара. — И съм... приятелка на Джим Флеминг. Бих искала... ако е възможно, да разговарям със сенатора Флеминг.

Сините очи на дребната жена се ококориха и тя се отдръпна, за да може неочакваната посетителка да мине покрай нея, като същевременно сгълча кутретото, което се гърчеше и извиваше в ръцете ѝ, опитвайки се да я близне по ухото.

— Самсон, престани веднага! — после се усмихна на Сара. — Той беше изтърсачето и май доста го разглезих. Аз съм Морийн

Флеминг — протегна тя ръка изпод рошавата топка. — Лелята на Джим.

— Знам. Той често ми говори за вас. Много ви обича.

Чертите на Морийн Флеминг веднага омекнаха и тя се усмихна.

— Елате в библиотеката. Ей сега ще повикам брат си.

Сара я последва, все така смутена и напрегната, като през цялото време се надяваше да не ѝ се доповръща. Морийн я въведе в уютна квадратна стая, цялата в отрупани с книги библиотечни шкафове и запален огън в камината. Сара се отпусна с готовност в едно от удобните кожени кресла и поклати отрицателно глава, когато по-възрастната жена ѝ предложи кафе.

— Не, благодаря. Ще остана съвсем малко. Искам само да разменя няколко думи със сенатора, ако не е прекалено зает.

Жената излезе и Сара се огледа. Джим Флеминг явно бе израснал сред красота и охолство, помисли си тя. Спомни си апартамента му — такъв, какъвто го видя последния път, целия отрупан с детски играчки и купчини дрехи. Без да иска, гърлото ѝ се сви от съчувствие.

В този момент вратата се отвори и в стаята влезе възрастен мъж. Сара впи пръсти в страничните облегалки на креслото, отворила широко очи и стресната. Беше го виждала на снимки във вестниците, но сенаторът се оказа къде-къде по-внушителен в плът и кръв. И освен това толкова много приличаше на сина си!

— Госпожица Бърнард? Сестра ми ми каза, че сте позната на сина ми, но аз се съмнявам, че той знае за вашето посещение тук.

— Така е — прошепна Сара. — Джим не знае, че дойдох да се срещна с вас. Той много... ще се ядоса, ако разбере.

Джеймсън Флеминг се изсмя сухо, но като срещна погледа на Сара, беше поразен от болката, която прочете в него.

— Джим е в беда — каза тя делово и не се учуди, когато в очите на сенатора моментално припламна тревога. Те се разшириха и тя побърза да го успокои. — Не, не е болен и няма неприятности с полицията. Но има сериозен проблем и никой от нас не знае как да му помогне.

Сенаторът я слушаше мълчаливо, като въртеше в ръце украшение от оникс, което стоеше върху бюрото му. Сара му разказа за трите деца и импулсивния начин, по който Джим им беше дал подслон,

за последвалата битка да ги запази заедно, без да ги разделя, и да им даде истински дом.

— Трябва да призная — каза той, след като я изслуша, — че съм поразен от вашия разказ. Чак не мога да повярвам, че става дума за моя син. Момчето, което познавам, беше тъй вгълбено в себе си, че с нищо не би нарушило спокойствието си, най-малко като си създаде главоболия с три изоставени деца.

— Да, но е самата истина — каза Сара и се наведе напред. — Момчето, което сте познавали, е много променен мъж, сенаторе. Вече е минал трийсетте и явно е силно променен. Освен това — продължи тя смело, шокирана от собствените си думи, — не бих се учудила, ако и вие сте се променили през тези години.

Тя млъкна и зачака напрегнато реакцията му. Чертите на лицето му се изопнаха, сините му очи, копие на очите на Джим, станаха късчета лед. После, за голяма нейна изненада, той се усмихна.

— Така ли мислите? Е, може и да сте права. Вие сте интересна млада жена, госпожице Бърнард. Одобрявам вкуса на сина си.

Сара се изчерви.

— Между нас двамата няма нищо романтично — побърза да го увери тя. — Ние сме само приятели, и то единствено покрай децата. А дойдох днес при вас, защото исках... да вникна по-добре в положението.

— Синът ми има ли нужда от помощ, за да гледа децата? — прямо попита сенаторът. — Затова ли сте дошли? Искан ли той пари от мен, за да им осигури подходящо жилище?

Сара също го погледна, отново поразена от неговата властност.

— Не — призна тя. — Често казано, аз му предложих да се обърне към вас, но той категорично отказа.

И отново тази болка в очите му, в тези поразителни сини очи.

— Какво се е случило, сър? — попита Сара тихо. — Какво се е случило между вас двамата преди години?

— Какъв отговор ви даде Джим, когато му зададохте този въпрос? — попита той.

— Каза, че сте направили майка му нещастна — тихо отвърна Сара. — Каза, че никога няма да ви прости начина, по който сте се отнасяли с нея.

Възрастният мъж кимна и дълго млъча. Сара чакаше търпеливо.

— Сесил наистина беше нещастна — промълви накрая Джеймсън, загледан тъжно през прозореца, очите му бяха потъмнели от спомените. — Когато бях по-млад, чувствах вина за това. Смятах, че ако съм по-добър, тя ще е щастлива с мен. По-късно разбрах — додаде той е крива усмивка, — че нищо и никой на този свят не може да я направи щастлива. Но докато го разбере, вече беше много късно.

Сара го гледаше, изумена от болката, която се изписа по лицето му.

— Можех да ѝ простя сцените и скандалите, можех да ѝ простя, че не пропускаше да ме изложи пред хората — продължи Джеймсън, но никога не мога да ѝ простя, че използваше детето в битката си срещу мен и го настрои единствено, за да угоди на своята озлобеност и себичност.

— Значи Джим всъщност греша, сър, относно това, което се е случило? — попита тя с пресъхнала уста.

Джеймсън Флеминг я погледна в очите, а лицето му беше напрегнато, замислено.

— Всеки има своята версия за истината, госпожице Бърнард. На всяка история може да се погледне през различни очи, като всеки вижда онова, което му изнася, което му е изгодно. Но що се отнася до мен, вярвайте ми, че казвам истината.

Той се поколеба отново, въртейки механично в ръце ониксовото украшение. После изведнъж вдигна очи към Сара, сякаш бе взел някакво решение.

Тя срещна погледа му, подканвайки го да продължи.

— Сесил беше красива — каза той най-накрая. — И когато пожелаеше, излъчваше невероятно обаяние. Беше от онези жени, които умеят да събудят у мъжа всичките му инстинкти и пориви на закрилник, включително у собствения ѝ син. Джим я боготвореше и тя го насърчаваше в това отношение, убеждаваше го, че е единственият ѝ приятел и че аз съм техен общ враг. Той бе принуден да изтърпи цялата ѝ болка и нещастие — непосилен товар за едно чувствително подрастващо момче.

— А вие... не можехте ли да се намесите? — попита Сара.

Той поклати унило глава.

— Господ ми е свидетел, че направих каквото можах. Убеждавах я, молих я, опитах се да разговарям с него, но злото беше сторено и бе

пуснало прекалено дълбоки корени. За него аз бях злодей и той накрая не издържаше дори да бъде в една стая с мен.

Гласът му рязко заглъхна. Сара чакаше да продължи, но той мълчеше.

— Какво стана накрая? — не издържа тя.

— Тя се самоуби, когато Джим беше тринайсетгодишен. Взе бръснач, разряза си вените и направи така, че да е сигурна, че Джим пръв ще я намери — нея и бележката, която беше оставила и в която ме обвиняваше за всичко.

Сара го гледаше с огромни очи, ужасена.

— Но... тя не може да не е знаела какво означава това за едно момче. Как е могла...

— Как е могла една нормална любеща майка да стори подобно нещо на детето си? — довърши мисълта ѝ сенаторът. — Това ли искахте да попитате, госпожице? Вярвайте ми, нямам отговор на този въпрос. Всичко друго можех да ѝ простя, защото тя бе наистина крайно неуравновесена и нещастна жена. Но тази последна постъпка — чудовищна и жестока — никога не бих могъл да ѝ простя — той отново замълча, а ръцете му леко трепереха върху полираната повърхност на бюрото. — Опитвам се да бъда справедлив. Не приемам, че съм злодей в тази пиеса, но не съм и благоуханна роза. Много от нещата, които Джим е казал по мой адрес, са верни. Аз бях изцяло погълнат от работата си, занемарих семейството си и не прекарвах достатъчно време с него, докато беше малък. Всичко това е свършено вярно.

Сара го погледна прямо, спокойно.

— Това са грешки, сенатор Флеминг, които се вършат от много мъже. Но те в никакъв случай не са такива непростиими престъпления, че заради тях да бъдете изключен от живота на сина си до края на земните си дни.

— И сестра ми казва същото — промърмори той с изкривено от мъка лице. — Но нямате представа колко е приятно да го чуя от вас, госпожице Бърнард, защото сте приятелка на сина ми.

Сара помълча, навела поглед към ръцете си, които въртяха каишката на чантата, за да му даде време да се успокои.

— Вие много го обичате, нали? — попита тя тихо. — Бих искала той да проумее това.

Джеймсън Флеминг въздъхна.

— Ден не минава, без да мисля за него, без да се питам как е синът ми, добре ли е. От живота ми изчезна най-ценното или по-скоро най-безценното нещо, което съм имал, и нямам никакви шансове да си го върна.

Тъгата в гласа му, болката в очите, приведените рамене — Сара почувства, че не издържа.

— Ще ви кажа нещо, сенаторе — чу тя изведнъж гласа си и се ужаси от онова, което правеше. Но знаеше, че няма да може да се спре. Пое дълбоко въздух и вдигна очи към възрастния мъж. — Аз съм бременна във втория месец. Детето е на Джим. Вие сте негов дядо.

Той се втренчи в нея поразен, а по аристократичното му лице ясно се изписаха едновременно надежда и недоверчивост. Но когато заговори, гласът му прозвуча остро.

— За какво сте дошли, госпожице? Какво точно искате? Парил ли?

Сара разбра какви чувства го терзаят и затова прие спокойно думите му. Тя спокойно обясни какво се беше случило, как реши да има дете, как избра Джим Флеминг за негов баща и успя да забременее, без той да се усети.

Джеймсън я гледаше поразен.

— Той още ли не знае? — Сара поклати глава. — Но... защо? — продължи да недоумява той. — Защо сте се отнесли към въпроса по този хладнокръвен, пресметлив начин? И защо сте се спрели именно на моя син?

— Аз съм ботаничка и работя в областта на генетиката, господин Флеминг. Имам докторат по генетика на растенията и в момента се занимавам с научни изследвания по въпроса. За мен генетиката и наследствеността са от първостепенно значение.

Лицето на сенатора изведнъж светна. Беше разбрал и това го бе развеселило.

— И сте се спрели на един Флеминг като на генетичен образец. Яко шотландско потекло?

— Точно така.

Джеймсън Флеминг сякаш забрави всички чувства, вълнували го до този момент, отметна назад глава и от сърце се разсмя.

— Госпожице Бърнард — избърса след малко той сълзите си, — вие сте голяма работа. Светъл лъч в този сив свят.

— По-добре ми викайте Сара — каза тя спокойно. — В края на краищата, ще бъда майка на вашия внук, нали така?

— Да — прошепна старият човек. — Така изглежда. А защо не каза на Джим, Сара? Защо е цялата тази тайнственост?

— Страхувах се — простичко обясни тя. — Искам да имам дете — повече от всичко на този свят, но и с определени генетични дадености по редица причини. Не желяех обаче Джим и семейството му да знаят, защото не можех да понеса мисълта, че някой може да предяви претенции към детето ми. То си е мое — яростно допълни тя, като святкаше със сивите си очи. — Само мое. Не желяех да споря в съда кой да му бъде попечител, да бъда принудена да разреша редовни свиждания с детето и прочее. Особено след като видях до каква степен той се обвърза емоционално с онези три деца, след като ги беше видял само веднъж. Боях се да не би...

Тя млъкна рязко, прехапа устни и наведе поглед към ръцете си.

— Защо тогава ми каза — тихо попита сенаторът. — Не се ли боиш и от мен?

— Да — честно си призна тя, като вдигна очи, за да срещне погледа му. — Боя се. Знам колко много власт и влияние имате и знам колко рискувам, като ви казвам. Но ми е... Мъчно ми е за вас, сенатор Флеминг. Заради решението на Джим да ви изключи от живота си и заради начина, по който това решение ви кара да страдате. Искан просто да знаете за съществуването на този внук и да склуча с вас... нещо като споразумение.

— Какво споразумение?

Сара пое дълбоко въздух.

— Ако ми обещаете никога да не ми се месите и да не предявите никакви претенции към детето ми по съдебен или друг някакъв ред... — тя замълча и го изчака той да кимне с глава, преди да продължи. — При тези условия ще се съглася да имате достъп до детето и да бъдете част от нейния живот. Не искам пари от вас — побърза да добави. — Имам добра работа и финансово съм осигурена. Мога да осигуря добър живот за детето си и жена, която да го гледа, докато съм на работа. Всъщност се опитвам да ви кажа, че ако желаете, можете да бъдете дядо, сенатор Флеминг.

Когато вдигна очи към него, тя се разтърси от израза на набразденото от години лице и сълзите, които се бяха насъбрали в сините му очи.

— Сара Бърнард — прошепна той накрая, — вие направихте един старец много щастлив. Никога няма да разберете колко много значи това за мен.

— Сенаторе — предупреди го тя, — аз все така не искам Джим да научи за всичко това.

— Всичко кое? Това, че си била тук, или за бебето?

— Всичко — твърдо заяви Сара.

Сенаторът я изгледа хитро, разбиращо.

— Ти си стройна, елегантна жена, Сара. Няма да си в състояние да криеш бременността си още дълго. А доколкото разбрах, често се виждаш със сина ми.

Сара пламна, но срещна непоколебимо погледа му.

— Онова беше... еднократна сексуална среща — промърмори тя с чувство за неудобство. — От така наречените едnodневки. А той си мисли... Че често постъпвам по този начин. Затова няма основания да е сигурен в бащинството си, освен ако аз не му кажа.

— Е — горчиво въздъхна сенаторът, — шансът пък аз да му кажа, е минимален. Виждам го веднъж в годината.

Сара стана от мястото си.

— Значи това ще бъде нашата тайна.

— Да, ама... — поколеба се сенаторът, — все пак искам да ми разрешиш да кажа на сестра си. Тя умее да си държи езика зад зъбите, а тази новина ще я зарадва повече от всичко друго на света.

Сара се поколеба, после кимна.

— Да, разбира се. Ако и тя обещае да не казва на Джим. Видя ми се много мила жена.

— Такава е. Най-сладкият човек, когото познавам. Това бебе ще има най-любящите дядо и леля на света — усмихна се възрастният мъж.

Сара също се усмихна и докато се взираше в дълбоките сини очи си мислеше, че постъпи много правилно, като му каза за бебето.

Към края на следващата седмица времето отново се промени. Живакът в термометъра падна толкова ниско, че нямаше накъде повече, и това продължи и в началото на март. Нощем къщите стояха смразени, проблясващи смътно през заледените прозорци като крехки черупки, предпазващи обитателите си от ледената ярост на стихииите.

Сара седеше по турски пред камината и се мръщеше през очилата на сложните съкращения в журнала за плетки, като се опитваше да разгадае непонятните символи.

На вратата се позвъни и тя учудено вдигна глава, недоумявайки кой може да я навести в тази ледена нощ. После бързо прибра миниатюрното бяло пуловерче, което плетеше, в торбата, сгъна и журнала и изтича да отвори.

На прага стоеше Джим Флеминг, натоварен с покупки. Русата му коса блестеше на светлината, а от устата му излизаха кълбета пара.

— Джим! — учуди се Сара. — Какво, по дяволите...

— Боже, колко си сладка с тези очила! Вечеряла ли си?

— Не съвсем, хапнах преди няколко часа една препечена филийка, но всъщност...

— Аха! Така си и знаех! — весело възкликна той. — Напоследък ми се виждаш много бледа. Преработваш се и не се храниш както трябва. Ако не ме пуснеш да вляза веднага, виното в шишето ще замръзне.

— Че виното замръзва ли? — учудено попита Сара, докато му правеше място да мине.

— Не знам и не искам точно сега да проверявам. Ти си ученият. Къде е кухнята?

Сара го гледаше, объркана от внезапната му поява и от начина, по който златната му мъжественост изпълни къщата с топлина и светлина. Сърцето ѝ заблъска в гърдите и тя с усилие на волята се опита да бъде хладна и сдържана.

— Мога ли да попитам какво си намислил?

— Можеш. Дошъл съм ти на гости и възнамерявам да приготвя най-вкусния омлет, който си опитвала, и да те накарам да го изядеш. Дано да имаш микровълнова печка.

— Защо?

— Защото, глупчо, микровълновата печка е най-хубавото нещо, което се е случило на омлета след изнамирането на яйцето. Няма

нужда да го обръщаш. Той си се изпича идеално отгоре и отдолу и главният готвач само обира лаврите. Надявам се, че кухнята ти разполага с разбивачка за яйца, а не само с горелка и епруветки.

Сара се засмя и му посочи чекмеджето с приборите, в което имаше всичко, и взе да го наблюдава как разопакова яйцата, гъбите, кашкавала, марулята и голям пресен чеснов хляб.

Устата ѝ се напълни със слюнка и тя изведнъж установи с изненада, че умира от глад. Чак сега се сети също така, че от няколко дни не беше повръщала сутрин.

— Прав си, Джим. Напоследък не се храня добре и сега изпитвам вълчи глад.

— Дай ми само няколко минутки, хубавице — усмихна се Джим, — и ще си оближеш пръстите!

— Как успя да се измъкнеш? Нали ми каза миналата седмица, че Били нещо нервничи напоследък и те е страх да ги оставиш без надзор дори за минутка?

Джим сръчно чупеше яйца в една купа, която беше открил, а хубавото му лице помръкна загрижено.

— Така е. Знае какви неприятности имам с жилището и просто не знам какво може да го прихване — заразправя той, докато добавяше чесън на прах и разбиваше енергично яйцата. — Последната квартира, която намерих, не ми свърши работа. Наблизо нямаше училище и не ми се искаше Ели да пътува цял час с автобус. Пък и то беше тясно и неуютно като другите.

— Ох, Джим, много съжалявам. Знам колко разчиташе на него — каза Сара, докато го гледаше как слага масло в тигана и реже със замах гъбите. — Какво ще правиш сега?

— Просто не знам — сви той рамене. — В хубавите жилищни блокове не пускат деца, те са само за ергени и бездетни семейства, а ако случайно разрешават и деца, има списък на чакащи и няма да стане преди половин година. Веднага щом се върна, ще се преместим в мотелски апартамент с кухня и ще чакаме, докато изникне нещо подходящо.

— Да се върнеш? Къде отиваш? — стресна се Сара.

— Надявам се, че обичаш лук в омлета — каза той, докато режеше лук. — Заминавам за Европа да закупя стока.

— За колко време? — продължи да пита Сара.

— Десетина дни. Затова успях да се измъкна и да дойда. Мод ще стои при децата и се премести още днес, защото заминавам рано утре. Защо имаш такъв притеснен вид, хубавице? Не ми казвай, че ще ти липсвам!

— Не, разбира се — твърдо отсече Сара. — Просто толкова неща стават наведнъж... Местите се в мотел, Били не е на себе си, ще отсъстваш десет дни, а на мен никой нищо не ми казва.

— Трудно е да кажеш някому нещо, когато той се затваря в лаборатория по осемнайсет часа на ден и не вдига телефона.

Сара се изчерви.

— Извинявай, Джим. Просто сега сме в критична експериментална фаза. Олеле, как мирише! Гладна съм!

— Ами защо не помогнеш с нещо? Я приготви масата и извади чашите за вино. И приготви салатата.

Сара се подчини с усмивка и го загледа с гладен поглед как прехвърля омлета в голяма чиния и го отнася на масата заедно със затопления чеснов хляб.

— Децата знаят ли, че си тук?

— Шегуваш ли се? Ако разберат, нищо няма да спре Ели да дойде с мен. А аз исках да съм егоист, поне веднъж. Да разполагам изцяло с теб.

Сара се усмихна смутено. Не знаеше какво да каже, докато Джим спря за миг пред масата да се полюбува на творението си.

— Казах им, че ще работя до късно в офиса. Хайде, сядай да го изядем, докато е топъл.

Сара седна срещу него и с огромен апетит си хапна от омлета, докато той я наблюдаваше доволно.

— Не си докоснала виното си, доктор Бърнард. Ризлингът много върви с омлет. Или не съм избрал подходящо вино?

— Не, не... Просто, аз... — тя се поколеба, докато търсеше оправдание. — Аз не пия.

— Нито капчица?

— Нито капчица.

Поне докато съм бременна и влизам в четвъртия месец, добави тя наум. За нищо на света.

Джим се намръщи замислено.

— Но... онази нощ в бара... когато се запознахме... Ти нали пиеше?

Сара го погледна. Изведнъж страшно ѝ се прииска да му каже за бебето.

— Джим...

— Да?

Аз съм луда! — твърдо отсече тя.

— Благодаря ти за вкусната вечеря — тя храбро вдигна чашата.
— За здравето на готвача!

Той се усмихна и отпи от виното. После стана да вземе кафеварката и докато беше с гръб към нея, Сара побърза да изпразни своята в саксията с фикуса до себе си.

Заедно измиха чиниите, докато разговаряха за нейната работа и неговото пътуване, за децата и времето, за колегите, смееха се и се прекъсваха един друг, докато разтребваха кухнята.

На Сара ѝ ставаше все по-приятно да бъде с него. Остро усещаше силното му мускулесто тяло, изваяните чувствени устни, големите ръце и изведнъж ѝ се прииска повече от всичко на света да усети как тези ръце се плъзгат по пламналото ѝ тяло.

Вдигна очи към него, както бяха застанали двамата в средата на кухнята, и очите ѝ повече не можеха да скрият чувството, което гореше в нея.

— Сара — прошепна той. — Ох, Сара...

Тя безмълвно се намести в прегръдката му и се притисна към него с огнено желание, когато той вдигна лицето ѝ и потърси устните ѝ със своите. Изведнъж установи, че повече не е в състояние да се контролира, че копнее да се добере до огъня в него и да усети онова всеизпълващо задоволство, което само той можеше да ѝ даде.

Пометен от нейната страст, той я притисна и зацелува клепачите ѝ, устата, шията...

Все тъй, без да произнесе дума, тя нежно го затегли към стълбите и се заизкачва към спалнята си, докато Джим я следваше по петите. Ръцете му не се откъсваха от нея, а хубавото му лице бе напрегнато от желание и едва сдържана страст.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Приблизително по същото време, по което Джим и Сара омитаха последните трохи от омлета, сенаторът Джеймсън Флеминг разговаряше облечен и готов за излизане със сестра си на прага на разкошния си дом. В едната си ръка носеше черно кожено куфарче, а под другата стискаше жираф. Жирафът беше огромен, поне метър и двайсет висок и изящно изработен от бежов велур и бяла телешка кожа, с лъскави сини очи, благодушен жив израз и кокетни дълги мигли.

— Тръгвам, Мо — каза сенаторът. — Имам среща с Джок и още няколко души в Клуба на животновъдите. Единият от тях е готов да даде пари за партията. Джок смята, че трябва да го поухоажваме.

Морийн вдигна очи от кремавото бебешко одеялце, което плетеше на една кука, и рече сухо:

— Сигурна съм, че жирафът много ще му допадне, Джейми. Прекрасен е.

Джеймсън взе да тъпче притеснено на едно място и я погледна с леко предизвикателство.

— На път за клуба ще намина през Сара. Онзи ден, като се видяхме в нейната лаборатория тя каза, че се готви да започне обзавеждането на детската стая, а аз зърнах този приятел онзи ден на една витрина и просто не можах да му устоя. Ръчна изработка е, внос от Гватемала.

— Джейми, не мислиш ли, че ще е по-подходящо да ѝ подариш... И аз не знам какво... Нещо като детско креватче, например?

— На Сара? Допускаш ли, че отдавна не е проучила всички производители на детски креватчета и не се е спряла на най-научно обоснованото като дизайн и безопасност? Вярвай ми, Мо, че това момиче държи да взема само подобни решения.

Морийн кимна и наведе очи към меката прежда върху коленете си.

— Прав си — каза. — Просто аз...

— Какво има, Мо? Кое те тревожи?

— И аз не знам. Боя се, че отиването в дома ѝ е голям риск. Ами ако завариш там Джим? Обещахме да пазим тайната ѝ и трябва да направим всичко възможно да удържим на обещанието си, докато тя желае това.

— Ти си свършено права. Но аз знам със сигурност, че Джим не е там.

— Откъде знаеш?

— Обадох се в апартамента му и вече бях измислил какво да кажа като оправдание, ако се обади, но не се наложи. Вдигна едно от децата и каза, че ще работи до късно в офиса си.

— Кое от децата беше? — попита Морийн с топла влага в очите. Джеймсън я изгледа учудено.

— Откъде да знам, Мо? Звучеше като момиче.

— Значи е Ели — усмихна се нежно Морийн. — Гласът на Били вече мутира.

Сенаторът продължи да гледа учудено дребната жена, която се разшава смутено под упорития му поглед.

— Ходих веднъж-дваж пъти до апартамента на Джим — заобяснява тя. — Случайно минавах. Ели и бебето са винаги там, а Били постоянно ходи някъде. — Да можеше да ги видиш, Джейми — усмихна се тя с много обич. — Толкова са сладки. Бебето е толкова умно и доволно, вече се изправя само и се присяга за всичко, каквото види. А Ели е прекрасно дете, сладко и кротко, и се грижи за малкия като същинска майка.

— Знаеш, че стига да поискаш, можеш да опознаеш добре тези деца, да ги водиш по разни места, дори да ги доведеш тук и да им бъдеш истинска леля — каза сенаторът с пресекващ от вълнение глас.

Сестра му вдигна поглед, а сините ѝ очи бяха потъмнели от болка.

— Не мога да ги водя тук, Джейми. Джим няма да го допусне. А докато той се държи по този начин, ти знаеш аз на чия страна съм. Джим също го знае. Много пъти сме говорили на тази тема. Докато той продължава да се отнася така към теб, не желая да бъда част от живота му и да ходя в дома му, щом като ти не си добре дошъл там.

Джеймсън я погледна с много обич, дълбоко трогнат от думите ѝ.

— Аз пък не искам да страдаш от създалото се положение, Мо. Вярвай ми, че ако ти доставя удоволствие, на мен ще ми е безкрайно приятно да задълбочиш отношенията си с тези Джимови деца. Нямам нищо против.

Но Морийн поклати глава.

— Само ако той ги доведе тук. Но като ги видях тези деца, изведнъж осъзнах колко много съм пропуснала в живота, Джейми. Де да можех и аз да имам деца. Понякога ми е тъй... — тя се задави и впи ръце в кълбото прежда. Брат ѝ я гледаше загрижено и безпомощно откъм прага. — Но така или иначе — продължи тя след малко поуспокоена, — скоро ще си имаме наше бебе, с което да си играем, и Джим няма да може да ни попречи.

— Така е — усмихна се Джеймсън и отвори вратата.

Стаята се къпеше в сребро и тишина, нарушавана единствено от тяхното дишане и сподавен шепот. Сара се търкулна върху Джим, зацелува лицето и раменете му отпусна се в пълна забрава, когато го усети как навлиза в нея, как ръцете му се плъзгат по тялото ѝ в морна ласка.

— Джим — прошепна тя със затворени очи.

— Шт — промърмори той. — Всичко е наред, Сара.

— Но ти...

Изведнъж тя млъкна, обладана от мощни вълни на върховно удоволствие, които я издигаха и спускаха на гребена си, караха я да докосва слънцето и отново да слиза на земята, изпълнена до пренасита с радост и доволство. Под нея Джим също се разтърси конвулсивно, позволил си най-сетне да освободи тъй дълго сдържаната си мъжка енергия.

— Божичко! — прошепна тя, когато съумя да намери отново глас в пресъхналото си от възбуда гърло.

Джим се засмя под нея и я стисна в големите си мускулести ръце.

— Добре ли те разбирам, хубавице моя? Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ти е било приятно?

— Господи! — успя отново да произнесе Сара, на която речникът ѝ внезапно обедня.

— Може би трябва да го правиш, по-често — прошепна той дрезгаво.

— Може да си прав — усмихна му се тя и го погледна с много обич, обладана от топли чувства. Колко е нежен, щедър и съобразителен като любовник, мислеше си тя. Тъй лесно е да го обича човек.

— Джим — каза тя. — Искам да поговорим.

— Дадено — откликна той с готовност и седна удобно в леглото. — Говори.

— Става дума за децата... Не искам да ги водиш в мотел. Искам да ги доведеш тук.

— Но, Сара... — започна той и очите му се уголемиха от изненада.

Тя се пресегна и нежно му запуши устата с ръка.

— Не, Джим, не искам да спориш по този въпрос. Достатъчно саможертви направи вече. Време е да се включа и аз. Не желая да напускаш по принуда апартамента си и да живееш в претъпкани и мръсни мотелски стаи, само и само те да имат някакъв дом. Не е справедливо.

Той я слушаше замислено.

— Те могат да живеят тук — продължи Сара. — Мод ще идва да ги гледа през деня, както идва у вас, а ти ще си останеш в апартамента най-сетне на спокойствие. А по-нататък, когато...

Тя рязко замълча, усетила се с тревога, че е била на ръба да му каже за бебето. Джим обаче не забеляза тази пауза.

— Не ще и дума — каза той, — че ще ми бъде безкрайно приятно да поживея в малко мир и спокойствие. Не го отричам. Но ти, Сара, не си даваш сметка от какво се отказваш по този начин. Гледането на деца си е целодневен напрегнат труд и е страшно уморително. Когато си работила цял ден, да се прибереш у дома и да завариш три деца и пълен хаос... Не си го изпитала и не знаеш.

— За разлика от теб. Точно това се опитвам да кажа. Ти вече направи много и сега е мой ред. Така е честно и справедливо. Кажи им, че ще намина утре сутринта, след като си тръгнал за работа, и ще ги взема. Кларънс ще ни помогне да им пренесем нещата. Той е готов на всичко, само и само да прекара някой и друг час с Мод.

— Господи, как ме изкушаваш — прошепна Джим и добави с внезапна усмивка. — Но след няколко дни врява ти може да откажеш дори да разговаряш с мен и като се върна от Европа, ще се окаже, че вече не сме приятели. Това е прекалено рисковано за мен. Особено сега.

Нежната многозначителност в гласа му накара Сара да пламне от топлота и щастие.

— Това няма да се случи — прошепна тя, като го привлече към себе си и го целуна. — Обещавам ти.

— Защо, Сара? — попита той неочаквано. — Защо правиш това предложение точно сега? Винаги си се съпротивлявала на идеята да приемеш децата да живеят тук. Сякаш нещо... нещо ти пречеше, нещо, което не искаше да споделиш с мен. Защо изведнъж си промени решението?

Сара се взря в очите му, разкъсвана от непреодолим копнеж да сподели с него чудната новина за детето, което носеше. Той беше тъй добър, мил и щедър. Тя вече знаеше, че е грешала в преценката си за него. Този мъж нямаше да ѝ създаде никакви проблеми — на нея или на нейното дете. Напротив, след като научеше, те щяха да установят по-интелигентни и дълготрайни отношения, засягащи и отглеждането на другите три деца, без да пренебрегват нуждите на своето собствено. Но със своя честен научен и подреден ум Сара си даваше сметка, че всички тези рационални съображения нямат нищо общо с конфликта вътре в нея. Тя искаше да му каже, просто защото мечтаеше той да сподели с нея щастieto ѝ.

Тя го обичаше.

Осъзнала това, Сара се засмя, почти разплакана от радост и трепереща от щастие.

— Джим — прошепна тя, — скъпи, трябва да ти кажа нещо.

Той долови нежните дълбини в гласа ѝ, видя как лицето ѝ се омекоти и сякаш светна. Прегърна я, сгуши я като дете в ръцете си, зацелува лицето ѝ, косата ѝ.

— Какво искаш да ми кажеш, мила? Защото и аз трябва да споделя нещо с теб.

Сара се усмихна, притисната към гърдите му, вкусвайки всяка капка от този сладък, невероятен момент.

Но преди да успее да отвори уста, на външната врата се позвъни.

Те се спогледаха с ококорени и стреснати очи.

— Очакваш ли някого? — попита Джим.

— Не. Дори теб не очаквах.

Тя стана и се пресегна към пенъора си. Звънецът отново иззвъня.

— Не отивай — каза Джим. — Който и да е, нека си върви! Ела, върни се в леглото. Това е последната ни нощ, преди да замина за цели десет дни.

Сара се поколеба, загледана в него, но после поклати глава.

— Не мога, Джим. Може да е някой от лабораторията. Там дежурят студенти по цяла нощ, наблюдават скоростта на покълването, и Карл може.

Докато говореше, тя връзваше колана на робата си, търсеше с крака чехлите и прокараваше разсеяно ръка през косите си.

Победен, Джим също стана и нахлузи набързо дрехите си, за да я последва надолу по стълбите. Сара се приближи до вратата, когато звънецът иззвъня за трети път. Джим стоеше бос зад нея в тъмното антре и обличаше през глава пуловера си. Главата му се показва над отвора и той се усмихна на мъжа, застанал в светлината на прага.

Беше баща му.

Усмивката на Джим помръкна. Гърдите му се стегнаха от изумление и някакво друго чувство — нещо средно между шок и възмущение, докато се взираше онемял в другия мъж. Баща му имаше тъй самодоволен и охолен вид със своите ботуши за петстотин долара и кожено палто. А в ръцете си държеше... Джим премигна, невярващ на очите си. Старецът държеше жираф!

— Влезте, сенаторе — спокойно го покани Сара. — Най-добре ще е да говорим вътре на топло. Джим, би ли се отместил, за да мине баща ти.

Джим машинално се подчини, вбесен още повече от мириса на скъпа кожа и скъп одеколон, тъй типични за баща му.

Е, каза си той със задоволство, поне старият е не по-малко шокиран от самия него и явно не е на себе си от смущение. На всичкото отгоре видът му беше крайно нелеп с проклетия жираф под мишница, за когото явно беше напълно забравил.

Сара ги поведе към дневната, запали няколко лампи и додаде още дърва към огъня в камината, който радостно припламна от

свежото попълнение. Джим се отпусна в креслото срещу баща си и я наблюдаваше безмълвно, поразен за кой ли път от нейната красота дори в стария хавлиен халат и с разрошена коса. Опитваше се да подреди мислите си, да си внуши, че нещата не са такива, каквито му се виждат, че Сара и баща му всъщност се виждат за пръв път. Мисълта, че тя е в някакви взаимоотношения със стария беше непоносима за него. Умът му бясно препускаше в търсене на някакво друго обяснение.

Но тази надежда бе попарена, когато Джеймсън каза тихо.

— Много съжалявам за всичко това, Сара, вярвай ми. Обадох се в апартамента на Джим и децата ми казаха, че ще работи до късно в офиса си. Представа нямах, че ще го заваря тук.

— В такъв случай — каза Сара с немоцна малка усмивчица, докато седнаше на дивана и подгъваше крака под себе си, — така му се пада, задето лъже децата.

— Вижте — избухна Джим, обръщайки се към Сара, тъй като нямаше сили да погледне баща си, — престанете да говорите за мен, сякаш не съм тук или съм шестгодишно дете! И ако обичате да ми кажете какво става.

— Джим — започна сенаторът с нисък и тревожен глас, — синко, моля те да не...

— Не ти! — рязко го прекъсна Джим, като му метна сърдит поглед. — Искам Сара да ми обясни всичко. С теб не говоря.

Ръката на баща му се вкопчи в мекото кожено тяло на жирафа.

— Успокой се, Джеймсън — тихо рече Сара. — Аз ще поговоря с него. Той рано или късно щеше да научи. И без това тъкмо се канех да му кажа.

— Какво да ми кажеш? — кресна Джим. — По дяволите, какво си се канела да ми кажеш?

Той беше извън кожата си от възмущение и безпомощност. Но дори в това превъзбудено състояние си даваше сметка, че най-много го измъчва явното разбирателство между Сара и баща му, начинът, по който си говореха като стари приятели.

Беше объркан, чувстваше се предаден и разголен. Но преди всичко беше загрижен за Сара. Мъжът срещу нея беше опасен, на него не можеше да се разчита, причинил безброй страдания на друга жена, която Джим бе обичал. Мисълта, че сенаторът по някакъв начин се е

добрал и до Сара, беше спечелил доверието ѝ, беше я накарал да повярва, че е...

— Искаш ли да си тръгна, Сара? — спокойно попита Джеймсън, без да обръща внимание на избухването на Джим.

— Може така да е най-добре — съгласи се тя. — Ще поговоря с него насаме, а утре ще ти се обадя. Благодаря ти, че се отби да ме видиш.

Джеймсън се поколеба неловко на прага, сякаш искаше да каже нещо, после кимна и се пресегна към бравата.

— Не забрави ли нещо, сенаторе? — саркастично попита Джим откъм креслото до камината. — Пропусна да си вземеш играчката — кимна той към жирафа, наблюдаващ сцената с жив интерес през широко отворените си сини очи.

— Той е за Сара, синко — каза Джеймсън.

— За Сара? Че за какво ѝ е на Сара някакъв проклет жираф? Тя си пада по конете, нали така?

Джеймсън се позагледа в озадаченото лице на сина си, усмихна се тъжно, стисна ръката на младата жена и излезе навън в хапещата нощ. Сара погледа затворената врата и се върна бавно в дневната.

— Джим — започна тя, — искрено съжалявам, че се получи така. Вярвай ми, моля те. И ми вярвай също така, че тъкмо се канех да ти кажа, преди баща ти да се появи.

— Какво да ми кажеш? За Бога, Сара, какво става тук?

— Аз съм бременна, Джим — тихо каза тя, като се отпусна на колене до стола му и вдигна умоляващи очи към лицето му. — Вече съм в четвъртия месец. А детето е твое.

Той я загледа с невярващи очи, със замаян ум, осъзнавайки внезапно, че от всичко, което бе очаквал да чуе, това бе най-невероятното.

— Какво каза? — попита машинално. — Какво ми каза току-що?

— Казах ти, че съм бременна — търпеливо повтори Сара. — Забременях в онази нощ, когато бяхме за пръв път заедно, малко преди Коледа.

Той се вкопчи в страничните облегалки на креслото.

— Бременна — повтори бавно. — И детето е мое.

— Да. Така е Джим. Не исках да ти кажа, защото...

Джим зърна жирафа, който продължаваше да се кокори в пламъците на огъня. Изведнъж проумя значението на тази скъпа детска играчка.

— Старият знае — каза той, без да я слуша, като само се опитваше да контролира мислите си. — Казала си му, преди да кажеш на мен. Казала си на баща ми за бебето — наведе към нея студени сини очи, мятаци мълнии. — Така ли е? — попита рязко. — Така е, нали?

Сара кимна.

Хубавото лице на Джим се изкриви от болка, но той съумя да запази гласа си спокоен.

— Откога знае старият?

— Моля те, Джим, недей...

— Откога?!

— От близо един месец — тихо рече Сара. — Отидох в ранчото някъде към средата на февруари да се запозная с него и... Да чуя неговата версия за случилото се. Нямах намерение да му кажа за бебето, това бе последното нещо, което възнамерявах да направя... Но изведнъж осъзнах, че не мога да се сдържа. След като се запознах с него, открих, че всъщност искам той да знае.

— Каква си всъщност, Сара? — попита Джим с опасно спокоен глас. — Да не би да се опитваш да докопаш парите на стария? Може би тази поза с разсеяния учен-изследовател е само номер? Банковата сметка на баща ми ли те интересува? Тя е доста тлъста, в интерес на истината, макар че си избрала твърде сложен и криволичещ път, за да се добереш до нея.

Сара то погледна тъжно, прекалено загрижена за него, за да се засегне от думите му.

— Джим, нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Той не ѝ обърна внимание, загледан втренчено в кожата на жирафа.

— Онази нощ преди Коледа — бавно започна той, — аз излязох прав, нали? Ти си ме издирала целенасочено. Не беше случайна среща. Имала си намерението да забременееш.

— Да — тихо призна Сара. Изправи се грациозно, прекоси стаята и седна срещу него. — Да, Джим, всичко беше замислено предварително.

— И като учен — продължи той упорито — ти си планирала всичко до най-голямата подробност. Знаела си, че това е оптималното

време за забременяване и си ме използвала целенасочено.

Сара кимна. Лицето ѝ беше спокойно.

— Защо? Защо аз?

Тя вдигна глава, стресната от студената напрегнатост на погледа му. Поколеба се малко, преди да каже:

— Харесаха ми генетичните ти белези. Искях да имам дете, и тъй като си нямах мъж в живота, реших да му осигуря възможно най-добрите наследствени фактори, след като можех да избирам.

— Можела си да избираш — повтори той като ехо. — Значи си ме забърсала — продължи той, като я гледаше с хладна недоверчивост. — Селекционирала си ме като бик от кравеферма. Искам ей онзи там. Доведете ми го в плевнята.

Болката в гласа му накърни спокойствието на Сара и тя се размърда неспокойно в креслото.

— Не беше така — прошепна вяло.

— Точно така е било — огорчено настоя той. — Защото си толкова задълбочена в цифри и генетични диаграми, че изобщо не се сещаш за хорските чувства. За теб те са само статистика.

— Не е вярно! — избухна тя, а очите ѝ бяха големи и потъмнели от мъка.

— Не говоря само за това, че съм бил селектиран да те оплодя — продължи той с опасно тих глас. — Макар че само по себе и това е отвратително. Но ако имаше някакви чувства към мен, някакви елементарни човешки чувства, щеше да ми кажеш, преди да му съобщиш на него. Това е чудовищна постъпка, Сара. Непростима.

Сара прехапа притеснено долната си устна.

— Опитай се да погледнеш на нещата от моя гледна точка — примоли се тя. — Боях се да ти кажа за детето. Не исках да имам каквато и да било връзка с теб и ти сам знаеш какви усилия положих в началото да нямаме никакви по-нататъшни контакти.

— Значи си възнамерявала просто да родиш това дете, което е наполовина мое, и никога, никога да не ми позволиш изобщо да науча за неговото съществуване?

— Да — потвърди Сара. — Точно това възнамерявах да направя. Не желяех да се подложам на опасността да предявиш някакви претенции към бебето, да ми изземеш родителските права или да се

намесиш в неговото отглеждане и възпитание. Исках след зачатията да бъда напълно свободна, сам-сама с моето бебе.

Той кимна замислено.

— И къде ти се объркаха сметките, Сара? Какво стана с тъй грижливо съставения ти план?

— Много неща го объркаха — призна Сара с малка, крива усмивчица. — Първо трите деца. Можех да ти обърна тогава гръб, Джим, както и възнамерявах, но ми беше много трудно да обърна гръб и на тях. А после се появиха баща ти и леля ти. Не очаквах да усетя към тях чувствата, които ме споходиха, след като ги посетих няколко пъти в ранчото. Баща ти намина два-три пъти покрай лабораторията, за да ме заведе на обяд и аз усетих как постепенно се привързах към двамата. Освен това не очаквах да изпитам и към теб подобни чувства.

— Какви чувства, Сара? — промърмори той, без да откъсва очи от нея.

Аз те обичам — искаше й се да изкрещи. С цялата си душа и сърце те обичам. Никога не съм мислила, че ще изпитвам подобно чувство към някой мъж.

— Сара, не отговори на въпроса ми — повтори той с все същия опасен тон.

Сара го погледна и разбра, че не бива да му говори за любов в този момент, когато е тъй сърдит. Но въпреки това не се стърпя, наведе глава и каза:

— Много се привързах към теб, Джим. Ти си свестен, добър, щедър човек и много добър приятел. Щях да ти кажа за бебето тази нощ, защото прецених, че заслужаваш да знаеш.

— Но не заслужавах пръв да науча, така ли? Тази чест бе оказана на баща ми. Така ли е, Сара?

Тя го гледаше с широко отворени очи, ужасена от дълбочините на горчивината, с която говореше.

— Джим — прошепна тя. — Защо го мразиш толкова много? Кажи ми.

— Защото той е чудовище — хладно отвърна Джим. — Себично, егоистично, разрушително чудовище.

— Откъде знаеш? — тя се опитваше да подбира внимателно думите си. — От лични наблюдения или само от думите на майка си?

— Не намесвай майка ми! — избухна той. — Не желая да говорим за майка ми.

— А може би е време да говориш за нея, Джим — нежно каза Сара. — Седемнайсет години са изминали от смъртта ѝ, но тя е все така в дъното на тази твоя неприязън. Тя винаги е била причината за отчуждението между теб и баща ти, нали така?

Джим я гледа дълго, без да я вижда, а сините му очи бяха премрежени от мисли и спомени.

— Тя беше тъй хубава — каза накрая с нисък сподавен глас. — Тъй хубава и мила, когато беше щастлива. Смееше се и си играеше с мен като дете, разказваше ми приказки и ми пееше.

— Ти каза „толкова мила, когато беше щастлива“ — Сара помълча, давайки си сметка, че нагазва в опасна територия. — Но не допускаш ли, че има и друго лице, Джим? Лице, което не е показвала на малкия си син, но което съпругът ѝ е виждал много добре? Никога ли не си си задавал въпроса дали нещата не са били по-сложни, отколкото са изглеждали, че тя не е била стопроцентова жертвата и че баща ти не е чак такъв злодей? Замисли се за бащината ти гледна точка — продължи тя настойчиво, като се приведе към него. — Помисли за себе си като за малко момче на годините на Били. Искам да си го представиш — Сара млъкна за миг и си пое дълбоко въздух, докато Джим я гледаше и мълчеше. — Представи си, че ние с теб сме женени, Джим — продължи тя след малко, — и Били е наш син. Представи си как му разправам всичко онова, което майка ти е казала на теб за нашия брак, за баща му и товара крехката му душевност с подобна информация. Помисли как би се почувствал като баща. Помисли колко ще си бесен, задето обременявам така детето, и как ще се караш постоянно с мен и ще поставяш под съмнение мотивите ми — Джим я гледаше напрегнато и Сара изведнъж разбра, че той никога преди не беше се замислял за отношенията между родителите си. — Ами начинът, по който е умряла — побърза да продължи тя, за да има възможност да каже повече, докато той се колебае. — Помисли и за това. Помисли колко егоистична е тази постъпка по същество. Да ти причини подобно нещо, когато си...

Но един поглед върху стегнатото му разсърдено лице ѝ стигаше да проумее с ужас, че е отишла твърде далеч.

— По дяволите! — избухна той, а гласът му трепереше от едва сдържана ярост. — Вие двамата наистина сте си побъбрили за всичко под небето, дори за...

Гласът му прекъсна, той отпусна ръце и последните думи едва се чуха.

— За начина, по който тя умря.

Сара го наблюдаваше безпомощно, мълчаливо, без да знае какво да каже, наранена от ужасната болка, която той излъчваше от всяка фибра на съществуването си.

— Ето какво — рече той бавно, с ръка на бравата. — Утре заминавам. Когато се върна, искам всичко да е приключило. Знаем, че не мога да ти попреча да родиш това дете или да прекараш всеки ден от живота си, ако желаяш, с баща ми, но не желая да имам нищо общо с това. Не искам никога вече да те видя, ако направиш този избор. Разбра ли ме?

Сара кимна, вцепенена от мъка.

— Освен това — продължи той с монотонен глас, — не искам да имаш каквото и да било вземане-даване с децата. Категорично не давам да бъдат преместени тук и да живеят така, както си намислила.

Погледна я въпросително и тя кимна.

— Това не е достатъчно, Сара. Все пак имам някакво право да поставям условия по отношение на децата. Искам да се закълнеш, че няма да ги доведеш да живеят тук.

— Заклевам се, Джим — тихо рече Сара. — Заклевам се, че няма да доведе тук децата.

Той се загледа за миг в лицето ѝ, кимна в знак на съгласие, обърна се и излезе в нощта. Сара го проследи от прозореца, като повдигна крайчеца на тежката завеса, а цялото ѝ тяло изгаряше от такава огромна мъка, че не бе в състояние да я контролира. Когато колата му потегли от бордюра, тя взе жирафа в ръце, седна в едно кресло и дълго гледа с невиждащи очи как умира огънят в камината.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мод Уилет стоеше объркана в антрето на апартамента на Джим и гледаше тревожно двете по-големи деца.

— Хайде, Мод — обади се Кларънс откъм външния коридор. — Ако ще ходим, да тръгваме. В четири застъпвам на смяна и времето едва ще ни стигне да напазаруваме и да докараме продуктите при тези заледени улици.

Мод кимна разсеяно, почти без да го чува. Погледът ѝ се беше спрял на Артър, изправен на несигурни крака, впил пухкава ръка в ръба на масата и протегнал другата към високата разклонена палма в ъгъла. Кръглото му лице беше почервенияло от усилието и разочарованието от неуспеха.

— Това дете като проходи, ще е голяма беля, от мен да знаете — каза тя, сякаш на себе си. — На Джим ще му трябва още една детегледачка да върви по петите му и да оправя след него.

Ели и Били не казаха нищо. Момиченцето седеше на масата и пишеше съсредоточено в тетрадката си. По настояване на Сара Джим беше записал нея и Били в задочно училище, за да могат да навакнат пропуснатия учебен материал до началото на следващия училищен срок, и Ели се отнасяше много сериозно към работата си, докато Били учеше през куп за грош, ако изобщо си направеше този труд. Сега той седеше отпуснат в креслото и наблюдаваше двамата възрастни над списанието по риболов, което държеше в ръце.

Мод му хвърли един поглед, изпълнен с подозрителност. Откакто Джим замина, нещо в Били я безпокоеше, макар да не знаеше какво именно.

— Хайде, Мод — отново я подкани Кларънс. — Имам работа, не разполагам с цял ден.

— Няма да се бавим повече от един-два часа — обърна се тя към двете деца. — Помнете — на никого няма да отваряте, няма да пипате печката, защото съм пуснала фурната да пече на автомат. И внимавайте с това бебе — натърти тя, тъй като Артър, необръщайки внимание на

нищо около себе си, замислено измерваше с поглед разстоянието между себе си и високата палма. — Всеки момент ще докопа това чудо и не искам да мисля за мръсотията.

И като поклати глава, тя последва Кларънс навън и затвори вратата.

Били и Ели се спогледаха, после момчето захвърли списанието и отиде до прозореца. Видя как колата на Кларънс се отдели от тротоара и преброи наум до сто. Чак тогава се обърна към Ели с пламнало от решимост лице.

— Заминаха. Побързай, Ели, нямаме време!

— Ох, Били — прошепна момиченцето, — толкова е студено навън, наистина ли мислиш...

— Стига, Ели — ядоса се Били. — Престани с тези глупости! Много добре знаеш, че нямаме друг изход. Хайде. Ти прибирай твоите неща и на Артър, а аз ще донеса кашоните от килера.

— Няма! — рече упорито Ели с преbledняло лице. — Не искам! Подло е да се измъкваме по този начин.

— Подло ли? — не повярва Били на ушите си. — Какво подло има в това да си тръгнем и да продължим сами да се гледаме, както и преди? Кое му е подлото?

— Джим ще се натъжи — прошепна Ели. — Когато се прибере и нас ни няма, ще му стане много мъчно. Много добре знаеш.

— Няма да се ядоса — настоя Били. — Отначало ще се разтревожи, но ние ще му се обадим и ще му кажем, че сме добре, веднага щом намеря къде да живеем. Обещавам ти, че ще му се обадим. И ще видиш, че той дори ще се зарадва и ще въздъхне с облекчение.

— Не го вярвам — упорстваше Ели. — Джим ни обича.

— Да, как не! — изсмя се презрително Били. — А колко още ще ни обича, когато му се наложи да се махне оттук другата седмица и да живее в мотел? Ще му писне за нула време и тогава знаеш какво ще стане — сбогом Артър, ето какво! — Ели продължаваше да клати глава, въпреки познатата заплаха. — Нали помниш какво стана снощи, като се върна? — тихо продължи брат й. — Вече имаш представа какво ни чака. Трябва час по-скоро да се махаме оттук.

— Какво толкова? Просто му беше мъчно, че трябва да замине за цели десет дни.

— Ели, не ставай глупава! Джим беше бесен и ти много добре го знаеш. Ти стоя до късно да го чакаш, за да му дадеш картичката си за сбогом, а той почти не я погледна и не искаше да разговаря с нас. Вярвай ми, вече му писна да му се мотаем из краката.

Ели се замисли над тези думи и си спомни колко беше студен и безразличен Джим предишната нощ, преди да замине за Европа, как не обърна внимание на картичката ѝ, която тя толкова време беше правила. А изглеждаше така щастлив, преди да тръгне към офиса си след вечеря. Но се върна със стиснати устни и сърдит, макар че се опитваше да не издаде чувствата си.

Може би Били е прав, рече си тя. Може би на Джим действително му омръзна да му се пречкаме из къщата и вече иска да се отърве от нас.

Тя се поколеба, а по бузите ѝ се плъзнаха топли, тъжни сълзи. Като видя, че сестра му вече се поддава на натиска, Били продължи.

— Единствено ще бъдем в безопасност някъде, където не може да ни намери. Знаем къде. Познавам един от безистена, който познава един друг... Божичко, Артър!

Последният възглас беше породен от внезапния грохот, разтърсил апартамента.

Били и Ели се обърнаха и проследиха с ужас как дебелилото бебе, добрало се най-сетне до най-долните листа на палмата, я събаря с гръм и трясък на пода.

Резултатът беше впечатляващ. Навсякъде се търкаляха изпочупени листа, купища пръст се посипаха по килима и козята кожа, примесени с натрошени парчета от саксията. Артър стоеше ококорен наред цялата мръсотия, изумен и изплашен от бъркотията, която бе предизвикал.

— Е, въпросът вече е решен окончателно — промърмори Били. — Трябва бързо да се измъкваме. Тези хора не са длъжни да търпят повече безобразията ни.

Ели кимна тъжно, стана и започна да се движи разсеяно из стаята, да събира разни вещи и да ги трупва накуп.

Били я следваше, като даваше кратки нареждания.

— Никакви играчки. Само каквото можем да носим. Малко дрехи, пелени за Артър, храна за него, да има на първо време и толкова. Бързай, докато аз приготвя кашоните.

Като мигаше, за да прогони сълзите, Ели започна да приготвя вещите на Артър и своите, прибави към купчината зайчето на малкия и се заколеба мъчително пред любимата играчка на Артър със свирките и бибитките и своята кутия за ръкоделие с мидичките.

— Не си и помисляй за това! — предупреди я брат й. — Ти ще трябва да носиш Артър, а за мен остават и двата кашона. Не можем да понесем всичко.

— Ама, Били...

— Побързай — уморено я прекъсна той. — Или искаш Мод да се върне? За Бога, Ели, човек ще помисли, че искаш да попаднеш в ръцете на Социални грижи и да ти отнемат Артър.

При тези думи лицето й се скова решително и тя бързо заснова из стаята, като прибираше и сгъваше необходимите дрехи.

След малко вече бяха на улицата и леденият вятър задърпа дрехите им и ги ухапа по бузите, докато те залитаха с товара си към автобусната спирка.

Артър беше наддал неимоверно много през няколкото месеца, прекарани у Джим. Ели едва го тътреше на ръце, а хлъзгавото му топло ескимосче създаваше допълнителни проблеми, а и той се въртеше и извиваше и искаше да слезе долу. Автобусът дойде след цяла вечност на този студ и тримата се качиха вътре и седнаха. Ели се загледа с невиждащи очи през прозореца и хапеше устни, за да не се разреве. Тя познаваше много добре света, в който се връщаха и се питаше колко ли време ще мине, преди някой отново да се отнесе към тях с някаква капка загриженост и заинтересованост.

Джим знаеше, че сънува, защото мястото, в което се намираше, бе тъй прекрасно, че с нищо не напомняше истинския живот. Сърцето му заби още по-учестено, когато приближи сенчестата поляна, защото знаеше кой го чака там. Отмести встрани големите разлистени папрати и надзърна през клоните.

Дъхът му секна. Сара лежеше на земята до сребристо поточе, облечена в прозрачна рокля, изтъкана от лунни лъчи. Той коленичи до нея, замря във времето и пространството, и повдигна тънката материя, за да се наслади на красотата под нея.

Събуди го собственият му глас, мърморещ сподавено името ѝ, докато се мяташе в хотелското легло. Изстена от вътрешна болка и погледна светещите стрелки на часовника до главата си.

Три часът.

Джим се намръщи, припомняйки си последната вечер със Сара. Беше усетил, че тя най-сетне се разтваря за него, че след толкова дълги месеци започва да му се доверява и да откликва на чувствата му.

Бяхме на ръба — каза си той е болка. Беше готова да ми се разкрие, дори да ме обикне малко. А аз провалих всичко.

Спомняше си всяка дума, която бяха разменили. Чак сега започна да вижда колко несправедливо се беше отнесъл към нея, колко упорито се беше опитвала тя да го накара да прозре истината.

„Бил си на възрастта на Били — каза му тя. — Искам да си представиш какво е било.“

И той най-после можеше да си го представи.

Никога преди не беше мислил за случилото се по този начин, никога не бе поставял под въпрос постъпките на майка си и нейните думи. Толкова много я обичаше, вярваше, че е бил единственият ѝ приятел, мразил бе баща си за неговата жестокост към тази нещастна, беззащитна жена. Ала ето, че Сара настоя той да погледне на миналото под друг ъгъл и той вече не беше сигурен в нищо. Опита се, както настоя тя, да се постави на мястото на баща си и да наблюдава с безпомощен гняв как тази погълната от себе си жена товари с мъка и болка крехките рамене на момчето товар, който не е по силите на неговите години. Постъпката на майка му, включително начина, по който бе умряла, бе себична и жестока. Джим призна най-накрая пред себе си, че това е самата истина. Призна също така, че си даде сметка за това в мига, в който Сара му обърна внимание, но отказваше да приеме фактите.

Сара беше права в крайна сметка. Всяка история имаше две страни. Баща му далеч не беше безупречен съпруг и родител, но едва ли бе и завършеният злодей, за какъвто Джим винаги го беше имал. Джеймсън Флеминг бе нещастен мъж, опитващ се да се справи с една жена, чиято вътрешна несигурност и недоволство я бяха направили зловна и злочеста, която бе успяла дори в смъртта си да отнеме от съпруга си нещо изключително ценно.

Джим отново взе да се върти в леглото, после разбра, че няма да може да се унесе в сън и седна върху измачканите чаршафи, прегърнал коленете си, измъчван от болезнен копнеж по Сара, по нейната топлина и доброта, по смеха ѝ, ума ѝ и разкоша на женското ѝ тяло в неговите ръце.

Толкова много я обичаше. И толкова много му се искаше да бъде сега до него в леглото, докато слънцето изгрява над Париж.

Джим изстена глухо, разтърсван от желаниа, докато накрая си позволи да задълбае мислите си в последния, най-сладкия и най-болезнен спомен.

Сара беше бременна. Тя носеше неговото дете.

Тази чудна необичайност не се побираше в ума му. „Харесаха ми генетичните дадености“, спокойно беше заявила тя. *Ах, Сара, Сара, любов моя.*

Все така усмихнат, той си припомни душевната ѝ щедрост, накарала я да сподели тази тайна с баща му и леля му въпреки страховете, които хранеше за евентуални претенции към детето ѝ. Така му се искаше да я закриля, да я предпазва от всички опасности, да даде на нея и на детето цялата си обич и много, много сигурност. Погледна телефона, изяждан от желание да ѝ се обади, но си спомни колко е часът сега в Алберта и се отказа.

Освен това трябваше да поправи много от злините, които бе причинил, а това не можеше да стане по телефона. Спомни си и тъжното лице на Ели, когато не обърна внимание на картичката ѝ за довиждане, която тя тъй старателно и с много обич му бе изработила... Намръщи се, припомнил си разочарованото изражение на детето, което то се опита да прикрие, и напрегнатото сърдито лице на Били. Дори Мод го изгледа с мълчаливо неодобрение. Трябваше да се извини по подходящ начин на всички, не само на Сара.

Оставаше по-малко от седмица. Само след броени дни щеше да си бъде у дома и да се погрижи всичко да бъде забравено и простено.

Най-сетне Джим затвори очи и потъна в блажен сън. Хубавите сиви очи на Сара светеха в мрака и той побърза да се потопи отново в прекрасния сън, да я открие на слънчевата поляна, където тя го чакаше с усмивка.

И Сара се намираше сред зеленина и светлина, но това бе ботаническа лаборатория, а не омагьосана горска поляна. Беше се навела над един от експерименталните посеви и внимателно разучаваше редицата растения. Накрая се изправи и се обърна към асистента си.

— Може би — каза с усмивка — това е всичко, което съм готова да твърдя.

— Ама, Сара! — запротестира Карл. — Погледни цифрите. Виж резултатите. Сполучихме най-сетне, момичето ми!

— Може би — твърдо настоя на своето Сара. — Първо искам да получа още резултати от проби.

Кръглото луничаво лице на Карл беше превъзбудено и той отвори уста да каже още нещо, но появата на Джоел го накара да се въздържа.

— Сара — промърмори Джоел, — извинявай, че те безпокоя тук, но те търсят на телефона. Много било важно.

— Трябва наистина да е важно — усмихна се Сара, докато бършеше с ръкава на бялата си престилка влажното от тропическата влажност чело, — за да си направиш труда да дойдеш чак тук. Знам колко мразиш да влизаш в парника.

Джоел потрепери.

— Тук е толкова горещо и лепкаво... Търси те някаква жена... Мод. Каза, че било спешно.

Сара се скова от напрежение, а лицето ѝ пребледня.

Джим! — помисли си тя. *Нещо ужасно му се е случило. Господи, как ще живея, ако нещо е станало с него?*

С натезали крака се добра до телефона във фоайето и вдигна слушалката.

— Мод — прошепна тя. — Какво има? Какво е станало с Джим?

— Ами нищо — стресна се Мод. — Или поне не знам нещо да му се е случило. Обаждам се във връзка с децата, Сара.

Облекчението ѝ беше толкова безгранично, че гърлото ѝ пресъхна. Отпусна се върху бюрото, защото краката не я държаха. Но в следващия миг проумя думите на Мод и попита напрегнато.

— С децата ли се е случило нещо?

— Изчезнали са — каза жената с треперещ от тревога глас. — Хем ми се видя, че Били е по-особен от друг път, но напоследък е

толкова послушен, та ние с Кларънс решихме да напазаруваме нещо за ядене. През ум не ми мина, че ще се случи нещо, защото излязохме само за...

— Добре, Мод — опита се да я успокои Сара. — Успокой се и ми кажи какво е станало. Никой в нищо не те обвинява, мила. Поеми си дълбоко дъх и ми кажи къде са.

— Ами нали това ти казвам — никой не знае! Кларънс тръгна да разпитва хората в блока дали някой не ги е видял, но съм сигурна, че Били се е погрижил никой да не ги е забелязал. Явно е бил замислил всичко предварително и е изчезнал с тях при първа възможност. Сега никога вече няма да ги намерим!

Сара мълчеше и слушаше, докато Мод подсмърчаше и си секнеше носа от другия край на линията.

— Горкото ми бебенце! — проплака пак Мод след кратка пауза. — Навън в този адски студ. И нещастната Ели! Толкова ѝ беше хубаво тук. Четеше и се занимаваше, радваше се на добрата храна и на хубавите дрехи, с такова нетърпение очакваше да тръгне на училище. Сара, като си помисля само къде може да бъдат в този момент! Направо не издържам!

— Ще ги открием, Мод — машинално обеща Сара и погледна с нарастваща тревога вечерното небе, вече смръщено пред настъпващата ледена нощ. — Не се тревожи. Но защо според теб точно днес са избягали? Кое е подтикнало Били? Ако знаехме, това може да ни подсказже къде да ги търсим.

— Едва ли — мрачно се усъмни Мод. — Според мен просто е решил, че е прекалено рисковано, ако останат тук, защото се е опасявал да не би на Джим да му е омръзнало да се занимава с тях и да ги предаде на властите. Знаеш колко го е страх от Социални грижи.

— Но защо точно сега му е хрумнало? Напоследък така добре се разбираха с Джим.

— Нощта, преди Джим да замине, Ели го чака до късно да се върне от офиса си, където остана да работи, ѝ му приготви една огромна картичка за сбогуване. Цял ден се труди над нея, изрязва картинки от списания и ги лепи, със самолети, Айфелова кула и какво ли не още. Но когато той се върна, беше страшно ядосан на всички, почти не обърна внимание на картичката ѝ, скастри за нещо Били и аз още тогава видях, че на малкия взеха да му минават разни мисли из

главата. Какво ще правим? — проплака тя отново. — Да се обадим ли на Джим или да съобщим в полицията?

Сара се опита да отхвърли всички емоционални съображения и да мисли логично и хладно.

— Не, не бива. Джим само ще се разтревожи, без да може да помогне с нещо оттам. А полицията също не бива да бъде намесвана, защото ще стане ясно, че децата са сами. Джим дори не им е законен настойник. Нищо не ни гарантира, че властите няма да ги задържат, след като ги открият, защото ние нямаме право да претендираме за тяхно настойничество. Все пак не са кученца или котета.

Мод отново взе да подсмърча, вероятно представила си нагледно как зъзнат любимите ѝ Артър и Ели.

— Права си — каза тя. — Ако това стане, най-лошите страхове на Били ще се сбъднат.

— Точно така. Според мен най-добре ще е, ако останеш там в случай, че се върнат, а и за да можем да държим връзка. Нека Кларънс мобилизира когото може и да започнат да ги търсят из града. Аз също тръгвам да ги диря.

И като я окуражи с още няколко последни думи, Сара затвори и хукна към кабинета си за ключовете от колата и палтото.

За трети път Сара заизкачва стълбите към стаята, която някога бе служила за дом на Били, Ели и Артър. И отново потрепери при вида на мръсотията, хроническата занемареност на сградата, вонята на безнадеждност и отчайваща бедност, която се бе впила в стените. Студът беше непоносим и режеше през тънките мръсни стени, просмукваше се през неуплътнените врати и изпочупените прозорци.

На познатата врата имаше нова брава. Сърцето на Сара подскочи, когато до слуха ѝ достигнаха звуците от стъпки в отговор на нейното почукване. Но вратата бе отворена от жена на неопределена възраст с разчорлена, немита коса и със стегнато от страх лице.

— Коя сте вие? — панически прошепна жената и се загледа с невярващи очи в скъпото палто и ботуши на Сара. — Какво искате?

— Търся едни избягали деца — промърмори Сара, като се опитваше да не плаши жената.

— Деца ли? Тук няма други деца, освен моите — като че ли в отговор на тези нейни думи сърдит детски писък преряза въздуха, последван от тъпия звук от падане и висок, жален плач. — Но да ви призная, понякога ми иде да ги преотстъпя на всеки, който ги поиска. Тази вечер ей дотук ми дойде от тях.

Гърлото на Сара се стегна от отчаянието, прозвучало в гласа на женицата. Тъкмо щеше да каже нещо, когато зад гърба ѝ се появи някакъв мъж, облечен само в избелели мръсни джинси, които едва се държаха на мършавия му кръст. Беше млад, но вече износен и отчаян като жената.

— Да не е от Социални грижи? — прошепна той, сякаш Сара не можеше да го чуе. — Помощите ли е донесла?

Жената го изгледа със съжаление.

— За помощите ще има да чакаш още две седмици — каза тя, — дотогава ще ядат хляб и вода, колкото и да са гладни.

Сара надникна в стаята и зърна въпросните деца — тъжна троица на възраст от шест месеца до шест години, облечени в леки окъсани дрешки в пронизващия студ и с уголемени от глад очи.

— Децата, които търся — поясни Сара, — са момче на тринайсет години, момиче на десет и бебе, на около годинка. По-рано живееха тук, в тази стая. Затова първо тук дойдох. Помислих, че може да са се върнали.

— Едва ли ще се върнат тук — делово рече жената. — Освен ако не са луди. Уличните деца знаят как да се пазят от Социални грижи.

— Аз не съм от Социални грижи — побърза да каже Сара. — Просто съм тяхна приятелка. Обичам ги и искам да ги открия, преди да им се случи нещо лошо.

Кльощавата жена загледа замислено Сара и се усмихна вяло. Усмивката изведнъж освети нежни хубави черти и я подмлади с няколко години.

— Добре — каза тя. — Ако ги видя, да ви се обадя ли?

— Много ще ви бъда признателна.

Сара порови в чангичката си и извади визитна картичка с телефонния си номер в службата. После бръкна и в портмонето си и с облекчение откри, че има пари, извади двеста долара и ги пъкна в ръката на жената.

— Малко пари за телефона — прошепна тя.

— О! — не повярва на очите си жената и вдигна банкнотите така, че и мъжът зад нея да ги види. Дватама продължиха да ги съзерцават със страхопочтително благоговение, докато Сара неловко заотстъпва назад и започна да слиза по стълбите. Усещаше как погледите им парят гърба ѝ. При спомена за лицата им, запленени от гледката на парите, направо ѝ се доплака.

Влезе в колата си и започна да размишлява. Били не би ги извел в такъв кучешки студ, ако нямаше предвид някое място, където да ги отведе. Но от друга страна, той беше едва тринайсетгодишен и изплашен. Ами ако само е предположил, че има къде да ги заведе, а плановете му се объркат и...

Студът започна да се просмуква в колата и Сара вдигна глава. Запаля и тръгна бавно да обикаля пустите улици, да надзърта във всеки вход, всяка странична уличка, попаднала пред очите ѝ в тази черна и вледеняваща нощ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В мига, в който слезе от самолета, вледеняващият студ впи зъбите си в Джим. Сега му се стори дори по-студено от деня, когато отлетя за Париж. Вятърът не виеше, а направо лаеше зловещо, докато се зъбеше на кацналите самолети и на редиците сгради на голямото летище. Джим забърза през терминала убеден, че приближава някоя от типичните за канадските низини снежни бури. Копнееше за уюта на малкия си апартамент, затоплен от веселата детска глъчка. Днес, цяла седмица след отсъствието му, дори безпорядъкът, който децата неизменно пораждаха, го мамеше приветливо и той нямаше търпение да се потопи в него.

Шофьорът на таксито, който го стовари пред дома му, се опита да го сплаши с прогноза за нескончаема зима, но дори това успя само да развесели Джим.

— Не ми пука — каза той. — Предпочитам да съм тук на студа, отколкото където и да било другаде.

— Ти си луд бе! — каза таксиджията. — На мен пък ми дай кое да е друго място на света, стига да е топло.

Все така усмихнат, Джим прекоси забързано фойето, качи се с асансьора до своя етаж и с такова нетърпение се опита да пъкне ключа в ключалката, че ръката му се разтрепери и той не я улучи от първия път.

Още с влизането вътре го обгърна мъртва тишина. Тя го удари почти с физическа сила и той дори се олюля. Усети как в стомаха му се свива болезнената топка на страха и с усилие на волята се опита да се пребори с нея, като влезе предпазливо в антрето и бавно окачи палтото си в дрешника.

Тишината не беше като от временно необитавано жилище, а дълбока и мъртва, издаваща, че тук от дълго време не е имало жив човек.

Джим пристъпи в дневната и се огледа с пребледняло от шока лице. Стаята изглеждаше така, както я помнеше отпреди Коледа, преди

Сара и трите деца да влязат в живота му. От тях нямаше следа, нито поне една захвърлена играчка или детско чорапче. Тя блестеше от почти болнична чистота.

Джим обиколи с омекнали крака целия апартамент. Всичко, напомнящо дори смътно за децата, липсваше изцяло. Нямаше го креватчето, нямаше я специалната маса за преповиване, нямаше я кутията, където Ели държеше тетрадките, учебниците и несесера с ръкоделието си. Нямаше ги рибарските принадлежности на Били и неговите списания. Всичко бе изчезнало.

Сърцето на Джим задумка от нарастващата тревога. Той отчаяно започна да се оглежда наоколо с надеждата да открие поне нещо, което да го наведе на някаква следа. Единственото нещо, което го озадачи, беше някаква недоловима промяна в палмата, която стоеше в ъгъла.

Той се приближи да я огледа по-внимателно, убеден, че е съвсем нова. Старата беше по-висока, с по-бледи листа. Загледа напрегнато и саксията. Тя също беше непозната — груба печена теракота с фриз от стилизирани кончета около широкия отвор.

Все още загледан в саксията, Джим се усмихна при мисълта, че Сара много би я харесала. И изведнъж усмивката замръзна на устните му и той се наведе напред да разгледа по-отблизо керамичния съд. Изведнъж се сети, че го беше виждал в дома на Сара заедно с още няколко подобни саксии в дневната ѝ.

Джим си спомни как накара Сара да му обещае, че няма да отведе децата в дома си, поклати сърдито глава и се прокле, защото се беше проявил като такъв надменен глупак.

Напрегнат като струна от тревога, той отиде до телефона и набра номера ѝ. Никой не се обади. Може би децата все пак не са при Сара? Тя му се закле да не ги взема, а не беше жена, която с лекота да погази честната си дума, особено при подобни обстоятелства. Джим отново вдигна слушалката и набра служебния ѝ номер. Телефонистката го информира, че доктор Бърнард изнасяла лекция в близкия колеж и ще се върне късно следобед.

Значи, реши Джим, децата все пак не са у Сара. В такъв случай може би Мод ги беше прибрала. Обади се в нейния дом, но и там никой не вдигна. Откри в тефтера номера на сина на Мод и този път най-сетне някой се отзова на позвъняването му.

— Обажда се Джим Флеминг. Госпожа Уилет ли е на телефона? Бихте ли ми казали къде мога да открия свекърва ви?

— Съжалявам — предпазливо отвърна жената след кратка пауза, — но Мод е извън града. Замина за Сиатъл да погостува няколко седмици на дъщеря си, която току-що роди.

— Сиатъл? — не повярва Джим на ушите си. — Ами... децата? Отново напрегнато мълчание.

— Нищо не мога да ви кажа по въпроса — твърдо рече накрая жената, макар че Джим долови в гласа ѝ топло съчувствие. — Мод просто ни каза, че повече не е ангажирана с тяхното гледане и понеже се чувстваше самотна, реши да навести дъщеря си.

Джим измърмори нещо неопределено и затвори. „Повече не е ангажирана с тяхното гледане.“ Значи не са у Мод, не са и у Сара... Обади се долу на рецепцията да попита дали Кларънс не знае нещо по въпроса, но сега дежуреше по-млад мъж, който учтиво го попита с какво може да му бъде полезен.

— Деца ли? — попита той учудено. — Но в тази сграда не се допускат деца, господине. Тук не живеят никакви деца.

— Ама... Кларънс кога застъпва на смяна?

— Кларънс е в отпуск. Мисля, че замина за Сиатъл за няколко седмици.

Победен, Джим затвори, разтревожен повече от всякога. Отиде в кухнята да хапне нещо и в този миг нещо лъскаво прикова погледа му, заклещено между хладилника и кофата за смет. Беше картичката, която Ели му беше изработила за сбогуване.

„Забавлявай се много, но бързай да се върнеш.
Защото ние всички много те обичаме.“

Очите на Джим се напълниха със сълзи. Той поскита безцелно още известно време из апартамента и накрая, изтощен от пътуването и тревогите, се пхна между завивките и потъна в бездънната черна яма на съня.

Сара седеше с подвити крака на кушетката в дневната с отворена книга до ръката си, чаша горещо мляко с какао на масичката и Еймъс, който мъркаше и ѝ топлеше краката. Тя знаеше, че Джим се е върнал, защото се беше обаждал в службата ѝ два пъти същия ден и бе молил да ѝ предадат да му позвъни. Тя обаче не му се обади, защото се страхуваше от предстоящия разговор и просто не знаеше какво да му каже за децата.

Стресна я остър звън и тя подскочи. Помисли, че е телефонът и се стегна за предстоящото изпитание. Но се оказа звънецът на вратата. Сара затегна колана на робата си и се приготви за ледения вятър, който щеше да я връхлети с отварянето на вратата.

Без да каже дума, Джим влезе в антрето, подаде ѝ кожуха си да го закачи в дрешника и влезе направо в дневната.

— Как изобщо успя да стигнеш дотук в тази буря? — попита Сара, като се опитваше да успокои гласа си.

— Аз съм си късметлия — тихо каза Джим, а хубавото му лице пламтеше от студа. — Като тръгнах за насам още не беше толкова страшно, но движението беше ужасно и колите почти не се движеха. Едва се добрах.

— Не трябваше да идваш с кола. Можеше просто да се обадиш по телефона.

— Не исках да говоря по телефона. Исках да те видя. Ти как си?

— Ами... добре. Както винаги.

— Кажи ми къде са децата — Сара потрепери и наведе поглед.
— Сара! Искам да знам къде са. Ти знаеш, нали?

Тя само кимна, а очите ѝ бяха широко отворени, изплашени. Джим я гледаше с растящо учудване. Изведнъж сините му очи засвяткаха от нетърпение и раздразнение.

— Какво става, дявол да го вземе? Може би чакаш да ти се извиня за поведението си онази нощ? Добре, извинявам се. Дойдох тук да ти кажа, че ти беше права, за разлика от мен. Но сега искам да ми кажеш къде са децата, за да мога да отида да ги видя. Моля те.

— За кое съм права? — попита Сара с нисък глас.

— За баща ми — уморено поясни Джим. — Знаем, че се държах непоносимо онази вечер и единственото оправдание, което мога да намеря, е, че бях направо шокиран, когато го видях тъй неочаквано на прага ти.

— Джим... — започна тя.

— Не, Сара, остави ме да се доизкажа. Разполагах с достатъчно време за размисъл в парижкия си хотел, докато се излежавях в стаята. Направих си равносметка и сега знам колко съм бил несправедлив към най-близките си хора. Искам да го знаеш — настойчиво каза той и се опита да срещне погледа ѝ.

Тя кимна.

— Няма значение кой е прав и кой — крив. Важното е всичко да дойде на мястото си и всички да са доволни от това.

— Знам. Вече съм наясно с чувствата и отговорностите си. Обичам те, Сара — додаде той внезапно, прегракнал от наплива на чувства.

— Джим — вдигна Сара към него влажни очи. — Значи ще отидеш при баща си? Ще се видиш с него и ще си поговорите за всичко, нали?

Джим се размърда неспокойно в креслото.

— Не — каза бавно. — Между мен и баща ми се случиха толкова много неща, толкова много обидни думи са изречени, че едва ли някога ще си нормализираме напълно отношенията. Вече не го мразя, но и не желая да бъдем приятели.

Сара се напрегна и се изправи в канапето с помръкнали очи.

— Но той иска да бъдете приятели. Повече от всичко друго на този свят.

Джим се наведе напред, а хубавото му лице беше напрегнато от връхлетелите го чувства.

— Виж, Сара, нека не насилваме нещата. Не искам от мен повече от това, което мога да предложа. Готов съм да призная, че не е чудовището, за което го имах, дори допускам, че и майка ми не е била справедлива към него в много отношения. Но аз все още си спомням прекалено много неща от миналото. Не мога просто да ги загърбя и да бъдем с него първи приятели. Може би ще отида на вечеря в ранчото следващата Коледа, ще отида и за рождения ден на леля Морийн. Но не желая отново да бъда замесен в игричките на моя баща. Просто не желая и туй то.

— А може би няма никакви игрички, Джим? Може би той е просто един мъж, който те обича и иска да бъдете близки.

— Нещата не са толкова прости и никога не са били — упорито настоя Джим. — Опитвам се да бъда справедлив, но все още съм убеден, че той не е извършил нищо в живота си, което да не е било продиктувано от егоистични подбуди. Той винаги трябва да има изгода от всичко и аз не искам отново да стана част от този негов свят.

— Ех, Джим! За малко да си помисля, че си напреднал в отношенията си — тъжно поклати глава Сара. — Ако отидеш да поговориш с него, сигурна съм, че ще промениш гледната си точка и ще го видиш в друга светлина. Достатъчно си умен. Но ти отказваш да отстъпиш и на йота, нали?

— Вече достатъчно съм отстъпил. Казах ти, че не го виня изцяло и че в далечно бъдеще дори възнамерявам да отида на гости в къщата му. Но не веднага и не за задушежни разговори. Откажи се, Сара. Това няма да го бъде. А сега по другия въпрос. Къде са децата?

Сара продължаваше да го гледа, насъбрала кураж от яда си, породен от неговия инат.

— Децата си отидоха, Джим — каза тя спокойно. — И няма да се върнат.

Джим я гледаше поразен и объркан.

— Какви ги приказваш?

— Избягаха. Веднага след твоето заминаване. Били се възползва от първата възможност, докато Мод пазарувала, грабнал децата и малко дрехи и се върнал пак на улицата.

— Господи — прошепна Джим, пребледнял от ужас. — В този студ?

Сара кимна мрачно.

— Два дни съм ги търсила, докато ги открия. Намерих ги в една отвратителна мръсна сграда, набелязана за събаряне, като се опитваха да се затоплят с някакъв мангал, който бяха открили неизвестно къде.

— А как бяха... добре ли...

— Умираха от глад, Ели на всичкото отгоре беше настинала жестоко, направо си беше на ръба на пневмонията, но сега е по-добре. А Артър се беше изринал до кръв. На Били му бяха измръзнали пръстите на ръцете и краката, но ще се оправя.

— Сара... Защо са избягали?

Сара го погледна, преценявайки състоянието му. Чудеше се дали ще понесе всичко, което имаше да му каже.

— Страхувах се, Джим — каза накрая. — Ноцта, в която ти си тръгна оттук и се прибра, нали си спомняш колко беше ядосан?

Той кимна, вцепенен от мъка.

— Те си помислили, че си разстроен заради тях, че вече ти е писнало да ги търпиш и се готвиш да се обърнеш към властите за помощ. Били преценил, че не може да поеме такъв риск и решил да избягат.

— Божичко!

Джим отпусна глава в ръцете си и остана така дълго време.

— Как ги намери? — попита след малко.

— Не беше лесно — мрачно се усмихна Сара. — Не можехме да искаме помощ от полицията, за да не разберат властите. Затова единственото, което ни оставаше, бе да обикаляме по-бедните улици в този студ. Всички ние — Мод и цялото й семейство, моят асистент, братът на Кларънс — търсехме две деца и едно бебе с няколко кашона. Вече се канехме да се откажем и да се обърнем към полицията, когато по телефона ми се обадиха едни хора, с които се запознах първата нощ, когато децата изчезнаха — Сара му разказа за мъжа и жената, живеещи в старото жилище на децата. — Обади ми се жената и ми каза, че и мъжът й ги търсил два дни и накрая чул за някакви хлапета, които били забелязани в онази сграда. Кларънс ни взе двете с Мод с колата и те наистина се оказаха там.

— Слава Богу! Трябва да им дам нещо... на онези хора, мъжа и жената. Ще им дам пари. Казваш, че живеят в стаята, където намерихме децата първата нощ?

— Вече не са там — усмихна се Сара. — Намерих им работа. Имахме нужда от нощни чистачи в службата и ги попитах дали биха се заинтересували. От няколко нощи вече са при нас и да видиш само какви са работяги. Всичко е направо облизано. Водят и децата си и ги слагат да спят в чакалнята, докато работят, за да не дават пари за детегледачка, а аз им издействах авансова заплата, за да се преместят в по-святно жилище.

— Ти си забележителна жена, Сара — тихо каза Джим. — Променяш към добро живота на всички, до които се докосваш.

— Не бих казала — смути се тя. — В много случаи греша и създавам проблеми.

Двамата помълчаха.

— И къде са сега? — попита Джим, след като се изкашля.

Сара се стегна, вдигна очи и срещна погледа му.

— Не мога да ти кажа — сините му очи се ококориха недоумяващо. — Не мога да ти кажа — повтори тихо Сара. — Те са при мои приятели — мъж и жена, които нямат деца и живеят доста охолно. Децата се чувстват много добре. Това е единственото, което мога да ти кажа.

— Сара... Не разбирам. Да не искаш да кажеш, че няма да ме допуснеш, да ги видя?

— Поне засега. Докато не поговориш с баща си и не му дадеш възможност да ти каже своята версия за нещата.

Джим я погледна, а лицето му се стегна.

— Това е изнудване. Чисто изнудване. Отношенията ми с баща ми не ти влизат в работата и нямат нищо общо с децата.

— Донякъде си е така — призна Сара, пое си дълбоко дъх и продължи речта си, която бе репетирала през целия ден. — Казах ти, че децата са при мои приятели. Ходя и ги виждам често, но не съм съгласна да ги посещавам, докато не оправяш отношенията в собственото си семейство. Защото иначе и ти ще ходиш да ги навещаваш и пътищата ни ще започнат да се пресичат, което ще кара всички ни да се чувстваме неудобно.

Тя млъкна, останала без дъх, и извърна поглед, ужилена от яростния пламък в сините му очи.

— Значи такава била работата — почти изсъска той с нисък, гневен глас. — Или ще върша каквото ти искаш, или ще прекъснеш връзките ми с всички, така ли? Никакви деца, никаква Сара, никакъв Артър, нищо!

Сара кимна, като се опитваше да изглежда спокойна въпреки тревожната буря, която бушуваше в нея.

— Така. Макар че бих предпочела да облека всичко в различни думи.

— Нима? И какви са тези думи, ако смея да попитам?

Сара вдигна очи и смело срещна погледа му.

— Бих казала, че всичко зависи от теб. Ако се проявиш като любящо и великодушно човешко същество, всичко ще е наред. Ако обаче продължиш да бъдеш все така упорит и себичен, ще си упорстваш сам.

Той я изгледа с опасен пламък в очите.

— Няма да го приема, Сара. Аз се грижих изцяло за тези деца месеци наред и възнамерявам да продължа да го правя. Ти не можеш просто да се намесиш и да ме изместиш от техния живот, защото няма да го позволя. Кажи ми къде са и то веднага!

— Децата са добре и са щастливи, Джим — каза тя тихо. — Ако наистина ги обичаш, ще ги оставиш на мира известно време, за да могат да се приспособят. Пък и не виждам какъв избор имаш. Мод замина, а освен нея аз съм единствената, която знае къде са. А аз със сигурност няма да ти кажа, докато продължаваш да се държиш по този начин. Защото само ще мяташ гръм и мълнии и ще продължиш да създаваш проблеми на всички.

— Труден човек си — промърмори Джим. — Току-що ти казах, че те обичам. Мислех за теб през цялото време, докато бях в Париж, копнеех да те видя пак, а сега се оказва, че ако не играя по свирката ти, ти ще ме ограбиш от всичко, на което държа. Просто не мога да го повярвам. Кажи ми едно — имаш ли някакви чувства към мен? Обичаш ли ме поне малко? Или всичко за теб е едно научно уравнение?

Сара му върна погледа и си спомни разтапящата сладост на неговата прегръдка, безкрайните дълбини на любовта си към този мъж, копнежът по тялото му, който я просмукваше и денем, и нощем.

— Всичко е само едно научно уравнение за мен, Джим — каза тя.

И не помръдна от мястото си, когато той стана, прекоси стаята, облече си кожуха и излезе навън в бурята, без дори да се обърне да я погледне.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трафикът на връщане беше кошмарен. Гумите непрекъснато се хлъзгаха, танцуваха бясно по заледеното платно, колата често се носеше неуправляема, накъдето ѝ скимне, въпреки костенуршата скорост, с която се придвижваше. Снегът беше толкова гъст, че на Джим му трябваше известно време, за да осъзнае, че вече изобщо не се движи. Той слезе от колата, сгушил глава във вдигнатата яка на кожуха, и мина отпред да види какъв е проблемът. Две коли бяха изоставени от водачите си на сред пътя, след като се бяха блъснали. Джим погледна мрачно тъжната сцена, присвил очи от щипещия вятър, после заключи колата си, неохотно се обърна и тръгна през навените преспи назад към къщата на Сара.

Беше само на няколко преки от нея, но докато измине това разстояние, почти замръзна въпреки дебелия кожух. А докато се бореше с вятъра, в съзнанието му непрестанно се въртеше като на кинолента неотдавнашният разговор със Сара. Май всеки път, когато я видеше, той напускаше дома ѝ, обзет от ярост. Тя сигурно има поведението му за детинско. Нищо чудно тогава, че се държи с него като с дете, търпеливо го учи на обноски и го принуждава да постъпва правилно, сякаш е на годините на Били.

А че го караше да постъпва правилно, в това той не се съмняваше.

Защото Джим знаеше въпреки яда си, че Сара е права, че баща му заслужава да бъде изслушан, че се държи несправедливо към най-близките си. Но му беше тъй трудно след толкова години на озлобление, след всички тежки думи, които бе изрекъл, да преглътне гордостта си и да се прави, че нищо не е било.

След малко се озова пред нейната врата, все още не решил какво да каже, като я види. Натисна звънеца и зачака, но никой не му отвори. Отново натисна копчето и взе да се пита дали пък не си е легнала вече, та не чува.

Натисна дръжката и с внезапна тревога установи, че вратата не е заключена. Беше почти сигурен, че преди да излезе, натисна заключващото устройство на бравата. Изтупа ботушите си от снега и влезе в осветеното антре.

— Сара! — извика с все сила, защото откъм кухнята му се дочуха приглушени стъпки. — Виж какво, момичето ми, трябва да поговорим...

И млъкна, а устата му изведнъж пресъхна. На прага на кухнята се беше появила Сара, бледа като мрамор, трепереща, с широко отворени очи.

— Сара, скъпа! — тутаки забрави той гнева си. — Какво е станало?

И я притисна в прегръдките си, а тя захлипа безутешно върху гърдите му, с което още повече го разтревожи.

— Сара, миличка, аз съм! Изплаших ли те?

Тя само поклати глава и се отпусна в ръцете му.

— Джим — прошепна отчаяно, — мисля, че помятам. Ще загубя бебето!

Той я стисна за раменете и я загледа, занемял от изпитания шок.

— Качвах се горе да си легна и Еймъс тръгна с мен, взе да се търка в глезените ми. По едно време се замота в краката ми, аз се препънах и паднах странично на стълбите — заобяснява монотонно Сара. Улових се за перилата, но при падането си изкривих гърба и след няколко минути разбрах, че ми тече кръв. Ох, Джим...

— Ще извикам лекаря, скъпа — прошепна той успокояващо. — Кой му е номерът?

Сара поклати глава и подсмръкна.

— Вече се обадох, но не го намерих. Тръгнал от болницата, но още не се е прибрал. Знаеш какво е навън. Жена му каза...

— Тя не знае ли къде можем да го намерим? — прекъсна я нетърпеливо Джим.

Сара пак поклати глава.

— Каза ми само да си легна, да вдигна таза си нависоко и да се опитам да се успокоя, а тя ще му каже да ми се обади веднага щом се върне. Ох, Джим! Не мога да понеса мисълта, че ще загубя това дете! Направо не мога!

— Шт! — прошепна той, като я потупваше успокояващо по гърба и целуваше косата ѝ. — Няма да позволим да го изгубим. А сега да послушаме съвета на докторската жена. Къде ще легнеш? Искаш ли да те кача на ръце горе в стаята?

— Не, тук е добре... — тя вдигна към него жален поглед. — Ти нали няма да ме оставиш пак сама?

— Ох, мила! — загледа я той и направо усети как сърцето му примира от съчувствие. Как изобщо я беше помислил за студена и безчувствена! — Никога вече няма да те оставя. Никога! А сега ела.

И той я вдигна на ръце и я отнесе в дневната, настани я да легне на канапето и я зави с одеяло. Оттам забърза към банята, взе две хавлиени кърпи и ги подпъхна под стройните ѝ бедра, след което повдигна таза ѝ върху една възглавница.

— Така удобно ли ти е? Да не съм те повдигнал прекалено много?

— Добре ми е — промърмори Сара и се опита да се усмихне.

— Боли ли те?

— Малко — призна тя. — Присвива ме и ме отпуска.

Джим се загледа през прозореца. Беше готов да я грабне на ръце и да я занесе така в болницата, но знаеше, че не бива да я излага на нечовешкия студ отвън.

— А сега искам да се отпуснеш — обърна се пак към нея. — Щом жената на лекаря е казала да си почиваш, точно това ще правиш. Опитай се да заспиш.

— Как да се отпусна и да заспя, Джим? Толкова ме е страх.

Телефонът извъня, заглушаван от шума на нестихващата буря.

Джим хукна да го вдига, а сърцето, му така биеше, че щеше да изскочи от гърдите му.

— Обажда се доктор Маклелан. С кого говоря? — чу той силен мъжки глас.

— Слава Богу, докторе. Аз съм Джим Флеминг, бащата на бебето.

— Виж ти — замислено рече докторът. — Представа си нямах, че сте налице, но много се радвам, че сте там, млади човече. Опишете ми положението.

Джим описа подробно състоянието на Сара и какво е направил за нея.

— Значи кървенето не се е увеличило?

— Така мисля. Откак съм тук поне.

— Болки има ли?

— Казва, че я присвива от време на време.

— Хм — докторът дълго мълча, докато Джим стискаше до болка слушалката. — Виж какво, синко. Аз всъщност съм безпомощен и нищо не мога да направя. Дори линейките не могат да пробият, така че ще трябва сам да се оправяш. Ето какво искам от теб. Тя трябва да е на топло и да я накараш да заспи. До сутринта ще стане ясно дали ще пометне, или ще задържи детето. Дай ѝ да пийне една-две чашки — добави той. — Нещо силно.

— Алкохол? — не повярва Джим. — Но... тя е бременна. И отказва да близне дори глътка вино.

— И хубаво прави — похвали я докторът. — Сара е умно момиче и знае какво е въздействието на алкохола върху нероденото дете, но в случая имаме извънредни обстоятелства. В случаи като нейните, когато не може да се помогне с медицински средства, алкохолът отпуска мускулите на матката и понякога слага край на контракциите — и като усети, че Джим се колебае, добави: — Имай ми доверие, синко. Все пак съм лекар.

— Още портокалов сок? — учуди се Сара. — Но аз току-що изпих цяла чаша и половината от тази. Не съм жадна.

— Хайде, Сара. Докторът каза да пиеш много течности.

— Така ли? — продължи да се чуди тя. — Защо?

Джим затърси някакво правдоподобно обяснение, докато доближаваше чашата до устните ѝ и почти ѝ изля течността в гърлото. Тя обаче вече не слушаше. Мръщеше се напрегнато на някаква своя мисъл и гледаше в пространството със замъглен поглед.

Доктор Бърнард, рече си Джим, е вече доста накъркана. И веднага се притесни дали не е прекалил с алкохола. Но лекарят беше казал една-две чашки силен алкохол и той точно толкова ѝ беше дал.

Тя се пресегна и помилва косата му.

— Като злато — каза.

— Какво?

— Косата ти. Като злато е. А аз съм една измамница — додаде тържествено с леко завален говор. — Лъжкиня и измамница. Излъгах

дори себе си.

— Какво излъга, Сара? — нежно попита той.

Сара го изгледа объркано, сякаш не знаеше кой говори, после се усмихна.

— Няма втори... като Джим Флеминг — призна си тя и се изкикоти тихо. — Още първия път като те зърнах и сърцето ми се обърна. Правех се, че не те забелязвам, защото ти винаги беше наобиколен от момичета.

— Сара, аз представа си нямах...

— Един ден намерих на пода учебната ти програма... И оттогава я пазя. Още я имам — додаде тържествено. — В бюрото ми в службата.

Джим се взря в това прелестно зачервено от алкохола лице и се опитваше да проумее току-що чулото.

— Искаш да ми кажеш, че си ме... че през всички тези години... Затова ли поиска да бъда баща на детето ти?

Сара кимна.

— Самата истина — каза и хлъцна. — Преструвах се дори пред себе си, че съм те подбрала по научен метод заради безупречната генетична даденост, ама нищо подобно. Аз просто... просто те обичам и туй то.

— Ох, Сара... — гласът му изневери и той само я прегърна. — Сара, ще се омъжиш ли за мен?

Тя се отдръпна и вдигна към него учудени очи.

— Не е необходимо, Джим. Ние няма... няма да си имаме бебе. Няма нужда да се жениш за мен.

— Разбира се, че няма нужда, скъпа — усмихна се той със светнало от нежност лице. — Но, първо, не мога да живея без теб. И второ, ще имаме много бебета. Кажи, че ще се омъжиш за мен. Искам да го чуя от твоите уста.

Тя се облегна на възглавницата, а огромните ѝ сиви очи продължаваха да го гледат със същия тържествен вид на пияна кукумявка. После тя поклати глава.

— След това — каза.

— След кое, мила? — озадачи се Джим.

— След като си говорил с баща си — твърдо заяви Сара, затвори очи и тутакси заспа.

Джим се загледа в това зачервено лице и се засмя. Сара Бърнард беше най-упоритото създание на този свят. Но той я боготвореше. Вдигна ръка към лицето си и установи с изненада, че по него се стичат сълзи.

Джим стоеше до прозореца на кухнята в къщата на Сара и се взираше навън. Вятърът беше започнал да утихва в ранните часове на деня и утрото сега беше спокойно и дори слънчево, с ясно смарагдово небе. Джим си мислеше за своята кола, залепена за другите две и препречваща пътя на няколко преки оттук. Знаеше, че трябва да отиде и да я премести при първа възможност, но сега не можеше. Беше напрегнат като струна и неспособен да мисли за нещо друго, освен онова, което ставаше в момента в съседната стая.

— Джим — чу той гласа на лекаря. — Ела, ако обичаш.

Колебливо, донякъде ужасен от онова, което можеше да прочете на лицето на Сара, той мина през арката на вратата. Сара лежеше на канапето с бледо, уморено лице.

— Как си, скъпа? — забързано отиде той при нея.

— Ужасно ме цепа главата — оплака се тя.

Джим се обърна разтревожено към лекаря, който прибираше инструментите си в лекарската чанта.

— Нищо тревожно, синко — вдигна той очи и се засмя. — Това си е от махмурлука.

Джим погледна към Сара, която се опита да му се усмихне.

— Ти най-подло си ме напил снощи — упрекна го тя.

— Не бъди несправедлива, Сара — обади се лекарят. — Той просто следваше лекарското предписание. Достатъчно добре те познавам, момичето ми, и знам, че единственият начин да те успокои човек е или една-две чашки, или удар с тъп предмет по главата. В случая чашките бяха по-приемливи.

— И сте сигурен, че няма да му навредят? — попита Сара с тревожно лице.

Доктор Маклелан й се усмихна.

— Ако те бяха приели в болницата, щяха да те натъпчат с какви ли не лекарства, за да спрат контракциите. Така че погълнатото количество алкохол в случая е далеч по-безобидно. Само не го

превръщай в практика през следващите няколко месеца — додаде той, докато се пресягаше за палтото си.

Джим помогна на възрастния мъж да се облече, а сините му очи бяха широко отворени, стреснати.

— Значи тя...

— Да, синко. Двамата все още сте кандидат-родители. Повиках линейката и ще я оставя в болницата няколко дни, за да направим изследвания, но мисля, че всичко е наред. Ето списък на някои неща, които ще ѝ трябват, но не искам да се качва и слиза по стълбите известно време. Най-добре ги опаковай в една чанта и ги донеси по-късно в болницата.

— Разбира се — усмихна се Джим. — Ще дойда веднага щом успея да вкарам колата си пак в движение.

Сара се пресегна и докосна бузата му.

— Благодаря ти — промърмори тя. — И много те обичам, Джим.

Той стисна ръката ѝ и изведнъж се обърна към доктора.

— Доктор Маклелан, кога ще бъде тя в състояние да пътува?

— Да пътува ли? Къде ще ходите?

— Наблизо — отвърна Джим. — Да навестим моите роднини.

— Ами... започна да пресмята на ум лекарят. — Няколко дни в болницата, после ще полежи една седмица у дома... Според мен към края на следващата седмица ще можеш да я изведеш с колата.

Пристигна линейката и докторът отиде да поговори с двамата мъже в бели престилки, които я придружаваха.

— Джим... — прошепна Сара. — Кое те накара...

— Снощи имах много часове за размисъл — отвърна той. — Ще ми трябва цял живот, за да се науча истински да те обичам и да те заслужа, но няма да е зле да започна още отсега.

Тя му се усмихна сънливо и стисна ръката му, защото гласът ѝ изневеряваше.

— Дано си даваш сметка колко много те обичам — каза Сара, преди да я изнесат на носилка.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато доктор Маклелан най-сетне позволи на Сара да стане от леглото, зимата беше отстъпила на пролетта. Въздухът беше напоен със слънце, макар още да пазеше острата зимна свежест, и цялата земя миришеше на влага, на нов живот, на напъпили обещания.

Сара се взираше навън през прозореца на колата, зачервена от щастие. Най-сетне беше облякла дрехи за бременна — меки избелели джинси със специална платка отпред, бял пуловер с висока яка, а върху него широко джинсово горнище, което открояваше красиво сивите ѝ лъчисти очи.

— Вчера получих писмо от Мод — обади се тя внезапно. — Не ти ли казах?

— Спомена нещо — каза Джим, — но в този момент звънна телефонът и ти така и не се доизказа.

— Ами пише, че толкова добре си прекарва в Сиатъл, че смята да остане още една седмица, а после да прекара още две във Ванкувър.

— И Кларънс ли е с нея?

— Разбира се — усмихна се широко Сара. — Той не се отделя на крачка от нея.

— Ами работата му?

— Нали си има пенсия от предишната служба. Беше поискал да е портиер при вас само за да се занимава с нещо, а не че има належаща нужда от пари. Колкото да не скучае. А с Мод човек никога не може да скучае.

— Значи — започна Джим, като внимаваше какво говори, — Мод няма да се върне още дълго време. Няма ли да се грижи повече за децата?

Сара му хвърли един бърз поглед и веднага го отклони, за да се загледа напред в дантелените облачета над планините.

— Нали ти казах, Джим. Децата ще останат там, където са. Чувстват се много добре.

— Виж какво, може би и аз имам право на мнение по въпроса — рязко започна Джим. — В края на краищата, тези деца са... — в този момент видя как тя бързо се извърна и смени тона си. — Просто много ми липсват. Искам да ми кажеш къде живеят. Трябва да ги видя, Сара.

— Знам — каза тя неопределено. — И те изгарят от нетърпение да се видят с теб. Все за теб говорят, особено Ели. Но исках да бъда с теб, когато се видите, затова трябваше да изчакаме докторът да ми позволи да напусна леглото.

— Но ще отидем веднага при тях, нали? — настоя Джим. — Какво ще кажеш за още утре?

— Обещавам. При първа възможност. Ох! Джим! — изпъшка тя и притисна ръка към корема си.

Джим закова спирачки и се обърна към нея с преbledняло лице.

— Какво има? Пак ли те заболя?

— Бебето — прошепна тя. — Усетих го, че помръдна. Джим, това е за първи път!

Лицето му разцъфна в доволна усмивка.

— Наистина? Какво беше усещането?

— Ами като... крилца на пеперуди, но още по-нежно... Ох! Ето пак! Тя взе ръката му и нежно я положи върху джинсовото горнище.

Той се наведе напред, но след малко поклати глава.

— Нищо не усещам.

Сара се усмихна.

— Ще усетиш. След месец-два ще започне да играе футбол там вътре.

Джим също се усмихна и повдигна кичур от косата ѝ, за да я целуне по ухото.

— Нали не съжаляваш, че ги накарахме да ни кажат момче ли ще бъде или момиче?

— Да съжалявам, че е момче? Доволна съм, че знам предварително. Все си мислех, че ще е момиче. Така ще имам време да свикна с мисълта.

— Аз няма да свиквам с никакви мисли. Просто ще го обичам. Но искам да имаме и момиче. И да прилича на теб.

— Джим — прошепна Сара. — Много ли е трудно за теб? Имам предвид да се срещнеш с баща си.

— Трудно ми е — призна той. — Най-трудното нещо, което съм вършил. Страх ме е, Сара.

— Страх ли? Че защо? Какво ще ти направи?

— Не че ще ми направи нещо. Просто... Ами ако не мога да го понасям? Ако опитам да общувам с него, доколкото мога, но се окаже, че старите чувства са прекалено силни и аз не съм в състояние да бъда в една стая с него? Тогава какво? Ще те изгубя ли?

Сара се обърна да погледне изящния му аристократичен профил, после пак се загледа напред.

— Ще видим, когато стигнем дотам — каза спокойно. — Ето че пристигнахме.

Джим се вкопчи в кормилото. Повече от десет години не беше минавал с колата си този участък от пътя. Всичко му беше едновременно познато и чуждо, като част от друг живот.

Паркира до гаража и слезе да отвори вратата на Сара. Врълетяха го познати стари миризми на влажна почва, животни и влажна люцерна. Сара го стисна за ръката и отвори вратата с непринудена фамилиарност, която го учуди. Влязоха в преддверието. Джим премигна и се заоглежда наоколо, поразен от завръщането си в тази къща, която толкова бе обичал, където бе прекарал първите години от своя живот. Стаите като че ли бяха претърпкани от спомени и призраци, а това впечатление внезапно бе подсилено от далечния звън на детски глъч и смях.

Джим се стресна и се послуша. Не очакваше да чуе детски шум в тази разкошна и винаги притихнала къща. Знаеше, че въображението му играе номера и че това са само спомени от детството, когато обичаше да събира тук приятели. Сара го улови за ръката и леко я стисна, после отвори вратата на библиотеката и влезе вътре. Джим пое дълбоко въздух, последва я и изведнъж се спря на прага, крайно объркан.

Джеймсън Флеминг се беше разположил в голям дъбов стол в единия край на стаята и усмихнато обясняваше нещо на Били, седнал до него и виращ се напрегнато в цифрите върху компютърен екран. Джим стоеше и явно отказваше да повярва на очите си.

— Здравей, Сара — поздрави Джеймсън с много обич в гласа. — Радвам се да те видя пак на крака, скъпа. Здравей, сине — обърна се и

към Джим с такъв тон, сякаш синът му имаше навика да се отбива всеки ден за обяд.

Джим бе спасен от необходимостта да отговори нещо от Били, който го погледна през рамо с весела усмивка. Тънкото му луничаво лице грееше от щастие.

— Здравей, Сара! Здравей, Джим. Радвам се да те видя.

Джим го гледаше, а гърлото му се беше свило от наплива на чувства. Били изглеждаше тъй променен, тъй успокоен. Джим изведнъж осъзна, че момчето за пръв път му се усмихва истински. Освен това за пръв път беше облечен в нови дрехи — избелели почти до бяло-сини джинси с хубав кожен колан с голяма тока, чиста бяла риза и скъпи велурени мокасини. Джим разбра, че някой най-сетне бе убедил момчето да подмени гардероба си и то просто, като си беше дал труда да проучи какви дрехи иска да носи малкият.

Едната му ръка беше превързана и той я държеше отпусната в скута си. Другата непрекъснато се разхождаше по клавиатурата на компютъра.

— Това момче е истинско чудо — гордо се обърна Джеймсън към Сара. — Истински математик. Още няколко основни урока по счетоводство и ще мога спокойно да му прехвърля целия си бизнес.

Джим беше като замаян от всичко, което се случваше около него и най-вече от присъствието на Били. Той си прочисти гърлото и се опита да се усмихне на момчето.

— Мислех, че не си падаш по ученето — каза той.

— Така е — потвърди Били. — Мразя да пиша съчинения и разни други тъпотии. А това — махна той към екрана с блеснали очи — е направо страхотно!

— Сара — обърна се Джим към нея, като все още се опитваше да проумее. — Защо не ми каза, че са тук?

— Не можех, Джим. Всички се страхувахме, че ако ти кажем при завръщането от Париж, ти ще нахълташ тук и ще искаш да ги отведеш. А това би било ужасно.

Той мълчеше и мислеше.

— Може и да си права — каза и се усмихна тъжно. — По всяка вероятност точно така щях да постъпя, като се има предвид какви чувства ме бяха обзели. Откога са тук?

— От момента, в който ги намерихме — тихо поясни Сара. — Те бяха в ужасно състояние и известно време някой трябваше да полага непрестанни грижи за тях. Затова ги доведохме тук. Старата ти бавачка Кларис се погрижи добре за пръстите на Били и вече няма болки и ще се оправи напълно.

— Артър също — обади се момчето. — Намаза му дупето с някакъв мехлем, дето се беше изринал целия, и той веднага спря да пици. Горкичкият — додаде той, явно припомнил си какво е изстрадало бебето.

Сякаш в отговор на споменатото име на вратата се появи Морийн с Артър на ръце. Той беше чист и пухкав, доста пораснал, издокаран във великолепен зелен гащеризон от кадифе и карирана риза, а кръглото му лице грееше от възбуда.

— Та! — кресна той, щом зърна Джим. — Та! Та! Та!

— Чуйте го само! — умили се Джим и се ухили глупаво. — Артър ми вика „тати“.

— Нищо подобно — каза Били, — това е единствената дума, която владее глупчото. На всичко вика „тата“.

Артър взе да се гърчи в ръцете на Морийн, за да го пусне на пода, но тя го стискаше здраво и само целуваше лицето и вратлето му.

— Виж го сега — гордо обяви тя, сложи го да стъпи на пода и леко го придържаше да не падне. После внимателно дръпна ръцете си. Артър направи три колебливи стъпки с широко отворени от собствената си дързост очи. После залитна напред право в ръцете на Джим, който го грабна и го вдигна засмяно нагоре, взе да го целува, а Артър непрекъснато го потупваше по бузите с длани и доволно се смееше.

Джим се обърна към баща си с бебето на ръце. Всичко в стаята притихнаха.

— Докога ще останат тук? — попита той с разтреперан глас.

— В какъв смисъл?

— В смисъл какво смяташ да правиш с тях? Колко време ще останат тук при теб?

— Това е техният дом — тихо отвърна Джеймсън. — Те живеят тук.

И докато Джим го гледаше в пълно недоумение, сенаторът се обърна към Сара.

— Направих както ме посъветва. Използвах най-безочливо политическото си влияние, за да ускоря нещата. Документите за законното попечителство пристигнаха вчера по куриер. Сега започнахме процедурата по осиновяването.

Джим стискаше Артър, отворил широко очи, с пребледняло лице.

— Ще осиновиш децата? И трите?

— Е, много се надяваме — каза Джеймсън, докато Морийн се усмихваше замечтано. — Само че преди това искахме да поговорим с теб.

Джим погледна изумено баща си. Имаше чувството, че старият човек искаше неговата благословия. После се обърна към леля си.

— А къде е Ели?

— Където най-обича да стои — в кухнята при Елоиз — обясни Морийн. — Днес сама сготви второто ястие за предстоящия обяд. И ако чуя някой да не го хвали до небесата, ще си има работа лично с мен! Дай ми сега този разбойник и да сядаме на масата. Били, ела да ми помогнеш.

Били ѝ се усмихна с много топлина и обич и я последва във от стаята. А Джим имаше чувството, че му се вие свят. Донякъде беше бесен на всичко, което се беше случило, от развоя на събитията, които някак се бяха изплъзнали от неговия контрол. Тези хора около него сега командваха положението. Но в същото време наред целия си гняв той си спомни топлина доволство в очите на леля си, която винаги бе обичал и която никога преди не беше виждал толкова щастлива. Спомни си за сигурността и удовлетворението, излъчвани от Били, от грейналото лице на Артър и си помисли какъв прекрасен живот биха водили тези деца в тази огромна удобна къща във от града. Но най-вече си мислеше за баща си, за любовта, от която го беше лишавал през всички тези години и която сега, колкото и невероятно да звучеше, той би могъл да му даде.

Прекалено много е, мислеше той с болка. Знаеше с разума си, че най-доброто решение за всички е да остави децата тук, но сърцето му се късаше. Все още не беше сигурен дали има чувства към баща си, дали ще може да има нещо общо с него в бъдеще. Ами ако си тръгне от тази къща, без да се сдобри, и после не може да се върне, за да вижда децата? Колко ще се наложи да пожертва, за да поправи злото, сторено в миналото?

Гърдите му се стегнаха от притеснение, но намери сили да се обърне към Сара.

— Би ли ни оставила насаме за малко? Моля те. Искам да поговоря с баща си.

Сара седеше с другите в дневната и се усмихваше машинално на глъчката около себе си. Беше напрегната и нервна, а очите ѝ все шареха по посока на затворената врата на библиотеката. Тя щеше да знае съдбата на собственото си бъдеще, едва когато вратата се отвори и тя зърне лицето на Джим. Не би могла да живее с мъж, който храни в гърдите си озлоблението, което Джим бе таил в продължение на дълги години. Сара знаеше много добре, че хора, изпитвали подобни чувства и неспособни да прощават, рано или късно вгорчават живота на всички около себе си. Но същевременно мисълта да живее без този мъж беше за нея непоносима, направо немислима.

Тя въздъхна неволно и обгърна с ръка раменете на Ели. В другия край на стаята Морийн и Били седяха един срещу друг пред шахматна дъска и се вираха съсредоточено в нея.

— Тази партия продължава вече трети ден — прошепна Ели. — С часове не могат да се решат какъв ход да направят.

Сара ѝ се усмихна. От всички деца Ели като че ли беше най-променена. Досега тя винаги беше майката на малкото си семейство, притесняваща се за всички и всичко, грижеща се за братята си, стремяща се да бъдат щастливи. Но тук, в тази топла къща, заобиколена от хора, които я обичаха и които тя обичаше, къща, която никога вече нямаше да ѝ се наложи да напуска, Ели беше разцъфнала.

В този миг вратата на библиотеката се отвори и на прага се появиха двамата мъже. Всички вдигнаха към тях разтревожени очи.

Само Артър не разбра колко е напрегната атмосферата в стаята. Той изгука при вида на Джеймсън, обърна се на четири крака, вирна нагоре дупе, отблъсна се и стана. С предпазливи несигурни стъпки прекоси пода, сграбчи възрастния мъж за крачола на панталона и го задърпа заповедно — искаше да го вземат на ръце.

Джеймсън се усмихна и го вдигна, а после погледна Сара, изкашля се неловко и като докосна леко ръката на Джим, каза:

— Сара, мисля, че синът ми иска да ти каже нещо.

Сара погледна Джим и още щом зърна лицето му разбра, че може би никога няма да научи какво точно се е случило зад затворената врата. Но това вече нямаше значение.

Джим имаше спокоен, умиротворен вид, а по хубавото му лице се четеше неописуемо облекчение, което Сара никога не беше виждала у него по-рано. Той срещна погледа ѝ и каза тихо, без да отмества очи:

— Обичам те, Сара. Ще се омъжиш ли за мен?

Сара бавно се изправи и отиде при него. Той я притисна към себе си и двамата останаха известно време прегърнати, окъпани от обедното слънце. Устните им се срещнаха и топлият сладък огън на целувката изпълни Сара с небивала радост, с една невероятна увереност, че всички загубени и злочести години най-после са загърбени от всички.

Нейният любим мъж беше намерил пътеката към дома си.

Издание:

Марго Далтън. Коледен подарък

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1995

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-11-0409-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.